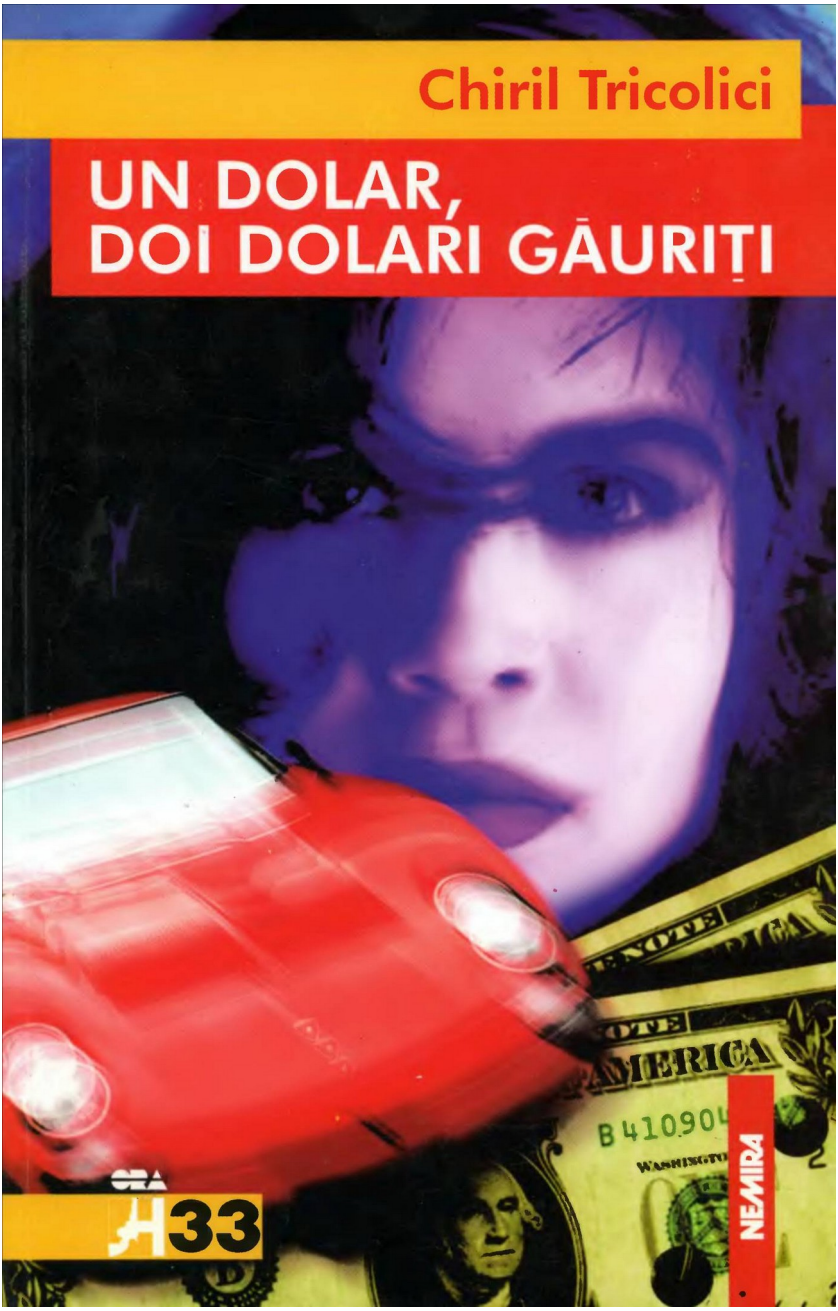

De acelaşi autor, la Editura Nemira a apărut
ROLLS-ROYCE
(nr. 31, 2000)

De acelaşi autor, la Editura Nemira vor apărea: VALETUL DE TREFLĂ UN CARTUŞ LA BUTONIERĂ

Chirii Tricolici

UN DOLAR.

DOI DOLARI GĂURIŢI

Coperta colecţiei: RĂZVAN LUSCX» V

CHIRIE TRICOLICI

UN DOLAR, DOI DOLARI GĂURIŢI

© Editura Nemira. 2000

Comercializarea în afara graniţelor ţării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:

S.C. Nemira & Co. str. Popa Tatu nr. 35. sector I. Bucure**: Telefax: 314.21.22; 314.21.26 Clubul cărţii: C.P. 26 – 38. Bucureşti e-mail: editura nemira.ro www.nemira.ro

ISBN 973 – 569 – 427 – 1

DE LA O CONTRAVENŢIE

LA LEGEA CIRCULAŢIEI

Primisem de câteva zile o carte poştală foarte drăguţ tipărită, prin care eram invitat – câtă amabilitate! – să mă prezint „înmediat” la Inspectoratul de Miliţie al Municipiului Bucureşti, etajul cinci, camera şase sute trei, cu certificatul de înmatriculare şi carnetul de conducere auto. Şi cum în dimineaţa aceea eram foarte bine dispus, atât de bine dispus de parcă m-ar fi decorat cu vreun ordin, m-am hotărât să dau curs preaamabilei invitaţii acolo unde niciodată nu te cheamă să te felicite sau să te laude. Eu, cel puţin, n-am auzit.

Cu aceste gânduri şi cu altele asemănătoare, o dată intrat în vasta şi ospitaliera clădire a Miliţiei de pe Calea Victoriei, în loc să apăs în lift pe butonul ce indica etajul cinci, l-am preferat pe cel din dreptul cifrei trei.

Aici lucra şi mai lucrează încă un coleg de şcoală şi

amic, cu care întreţineam bune relaţii. Sporadice, din păcate. Erau de vină cel puţin trei situaţii.

În primul rând, constanţa relaţiilor noastre era grevată de lipsa acută de timp a prietenului meu. Colonel, ocupă o funcţie importantă (zvonul care circulă: cu cât salariul e mai mare, cu atât ai mai puţin timp să-l cheltui, fiind în acest caz confirmat) şi, de cele mai multe ori, când îi telefonam, la celălalt capăt al firului răsuna aproape invariabil: „Nu te supăra, sună-mă mai târziu, colega, am o discuţie”.

E greu de precizat ce semnifica această sintagmă, pentru că mereu avea câte o discuţie. Eu însă îl pisam cu telefonul (până s-a întâmplat „în al doilea rând”), colonelul fiind un adevărat sac fără fund cu tot felul de întâmplări adunate în cei peste douăzeci de ani de miliţie.

Aşa se face că la întâlnirile noastre participa, nu o dată, şi un alt coleg de şcoală, cunoscut actor bucureştean. Atât de cunoscut, încât Jean Marais ţinuse cu orice preţ să se imortalizeze cu el într-un film, drept care şi eu şi colonelul primiserăm – cu dedicaţie – câte o fotografie făcută la Buftea în timpul filmărilor, fotografie păstrată şi azi cu sfinţenie sub sticla băruleţului meu (există o asociaţie), numai că din ea a dispărut, după o vizită feminină, decupat cu lama, actorul francez.

În al doilea rând, amicul meu, colonelul Alexandru Banu, este un mare amator de pescuit. Şi aceasta nu numai pentru a-şi crea relaţii cu cei ce susţin că, după o săptămână de muncă intensă, o duminică la pescuit este cât se poate de reconfortantă – te gândeşti la peştele care, uite acum, acum o să muşte momeala şi atât. Pasiunii acesteia şi, în egală măsură, faptului că sunt un fericit posesor de autoturism le-am datorat invitaţia, lansată într-o sâmbătă, de a merge a doua zi la o baltă dintre acelea cu foarte mult peşte şi pescari mai puţini.

Am acceptat cu nedisimulată bucurie invitaţia.

Contramandând programul pe care mi-l aranjasem pentru duminica aceea, m-am culcat mai devreme, la două noaptea am fost în picioare şi, la cinci dimineaţa, după

treizeci şi ceva de kilometri presăraţi cu hârtoape, eram pe marginea bălţii. Dar cu toată sticla de coniac pe care o luasem pentru a întreţine verva colonelului şi spumozitatea povestirilor sale, acesta n-a scos până seara o vorbă măcar. Să nu sperie peştii.

Au urmat din nou cei treizeci şi ceva de kilometri plini cu hârtoape şi, în timp ce maşina trosnea din toate încheieturile, colonelul reconstituia cu minuţie cum scosese el fiecare crap în parte şi ce a gândit, şi ce a simţit pentru fiecare din ei, iar ei – crapii –, ieşind din găleata ce se răsturnase la o hurducătură a maşinii, îmi căptuşeau, zbătându-se la gropi, portbagajul cu solzi.

Nu e greu de imaginat deci ce i-am răspuns colonelului când mi-a oferit jumătate din preţioasa captură. Eram ca o pompă cu verde de Paris.

Amintirea acestei zile, amintire foarte consistentă, mai ales că a trebuit să schimb cele două amortizoare din faţă, a stăruit multă vreme, cam tot atât cât a stăruit şi mirosul din interiorul maşinii. Spălasem portbagajul cu „Alba”, ţinusem noaptea maşina cu uşile deschise în garaj, vărsasem în ea o sticlă de „Krasnaia Moskva”, cumpărată special în acest scop, dar mirosul de peşte tot nu dispăruse complet.

Nu prea fericit pentru mine s-a soldat şi încercarea – aceasta ar fi „în al treilea rând” – de a câştiga simpatia soţiei colonelului, ratând, nu din vina mea, singura posibilitate care mi se oferise.

Era tot într-o duminică dimineaţa, colonelul fusese trimis să cumpere pâine, dar, distrat cum e câteodată, a intrat într-un cafee-bar, în care ştia că nu-i exclus să mă găsească duminica. Am fost bucuros să-l invit la măsuţa pe care o ocupam, peste câteva minute a sosit un prieten, am făcut prezentările şi, din vorbă în vorbă, fiecare dintre noi ţinând să-şi onoreze rândul, ne-am trezit că trecuse de două.

Magazinele unde se putea cumpăra pâine se închiseseră de mult; am intrat, continuând conversaţia, într-un restaurant şi aici, cumpărând o franzelă precum

cele de ghips din vitrine, colonelul ne-a invitat acasă la el.

Contribuise la aceasta şi grija de reproşurile soţiei care îl aştepta să vină cu pâinea. Dar calculul colonelului s-a dovedit până la urmă totalmente greşit.

Este adevărat, văzându-ne atât de zâmbitori, doamna Banu ne-a primit ca o adevărată lady, iar când a auzit că prietenul meu este şi pictor, ea în orele libere fiind o talentată peisagistă, toate bunătăţile au început să se reverse pe masă. A apărut şi vinul cel mult lăudat.

Aici a fost greşeala mea: am uitat să previn gazda că pictorul, după ce bea de şaisprezece ori la rând dintr-un pahar, îl sparge. La mine acasă nu s-a întâmplat niciodată – am grijă să nu păstrez pentru musafiri atâta băutură – dar la alte adrese s-a întâmplat şi nu o singură dată. Cum reuşeşte să memoreze numărul paharelor băute, nu pot să-mi dau seama – ce să mai vorbim, creierul nostru a rămas pentru ştiinţă încă o mare enigmă!

Fapt este că, în timp ce ne sorbeam cafelele, în vizită a sosit şi o verişoară de-a soţiei colonelului, o doctoriţă foarte drăguţă, şi noi am rămas – eu din considerente strategice, pictorul din cele privind-o pe doctoriţă – să jucăm tabinet sau şaizeci şi şase, atmosfera fiind cât se poate de idilică. Şi, deodată, pictorul s-a ridicat cu paharul în mână, pe jos era un splendid covor persan, câţiva paşi şi paharul a zburat pe fereastră, în stradă.

Stupoarea a fost generală.

„Sandule, ce-i asta?” a reuşit, în cele din urmă, doamna Banu să spună.

„Asta înseamnă, i-a explicat stăpânindu-se colonelul, că în cazul în care paharul a lovit pe cineva, eu o să spun că de aici, din casa colonelului de miliţie Banu, a fost aruncat!”

„Eu nu înţeleg, i s-a adresat ea în şoaptă, tu nu poţi să-ţi faci prieteni ca toţi oamenii?! Actorul ăla… acum ai venit cu ăştia!…” Adică noi.

Dar toate acestea s-au întâmplat atunci, iar acum coboram din lift la etajul trei, preocupat de mobilul preaamabilei invitaţii care, în niciun caz, nu-mi prevestea o

bucurie. În micul antreu ce ducea la biroul colonelului, un miliţian mă luă în primire şi, cunoscându-mă, mă conduse înăuntru.

Colonelul se afla la biroul său, cu tot felul de telefoane în stânga, care-i dădeau, trebuie să recunosc, un aer foarte capabil.

— Nu ştiu ce vor ăştia de la Circulaţie cu mine, am intrat eu direct în subiect, fără ipocrizii de genul „Ce mai faci?”, „Mi-a fost dor de tine”, „De o mie de ani nu te-am văzut” şi aşa mai departe.

— Urci două etaje, colega, şi afli ce vor! Ce-i aşa o problemă?!

— O amendă, probabil, recompense n-am auzit încă să se împartă la voi!

— Vezi, colega, nu eşti bine informat. Şoferii din rândul „ajutoarelor voluntare” ale organelor de circulaţie, dacă depun o activitate deosebită, primesc recompense cu premii, colega!

— Bine, bine... Dă-le un telefon şi întreabă-i de ce m-au chemat.

— Adică să intervin!? Eu intervin, colega, dar să ştii că te costă! Mergem diseară undeva şi dai două sute, uşor! în loc de o sută sus, arătă el cu degetul spre tavan.

— La cârciumă nu-mi pare rău...

— Nu, du-te şi plăteşte-ţi amenda, iar diseară dau eu. E ca şi cum m-ar ruga ei pentru cineva care... n-a furat-furat, a luat. Hai, colega... Treci apoi pe la mine să bem o cafea.

Dreptate avea, ştiam, şi neavând încotro, am urcat două etaje. Locotenentul la care m-am prezentat mi-a luat invitaţia, a căutat, după numărul înscris pe ea, ceva, într-un dosar şi, scoţând de acolo o hârtie, mi-a comunicat cu o voce ca o răzătoare de morcovi:

— În ziua de 20 februarie, circulând cu autoturismul l-B-2022 pe Calea Victoriei, dinspre Athénée Palace, n-aţi semnalat schimbarea direcţiei de mers.

— Nu-i adevărat! am protestat.

— Nu este maşina dumneavoastră?

— Ba da, dar din 18 decembrie, când a căzut prima zăpadă, şi până în 4 aprilie, maşina mea n-a ieşit din garaj!

— Fmi pare rău, aici scrie clar: „1 – 6 – 2022”. Contravenţia ne-a fost semnalată de unul din ajutoarele noastre voluntare.

— O fi greşit numărul… Sau e vreo glumă a unui prieten… Cu toate că n-am niciun prieten care să fie cu Circulaţia în atât de bune relaţii!…

— Vă rog să plătiţi o amendă de cincizeci de lei, a rămas el indiferent ca ziua de ieri la ironia mea.

— V-am spus doar că maşina n-a părăsit garajul până la 4 aprilie!

— Puteţi să ne probaţi acest lucru?

— Nu, n-am cum.

— Cu martori, să zicem.

— Cine ar putea să depună o asemenea mărturie?! N-am ajuns încă atât de mare încât să am portar la garaj!…

— Tovarăşe, mai aşteaptă şi alţii! Dacă nu plătiţi amenda pe loc, o să fiu nevoit să vă întocmesc un proces-verbal şi veţi plăti două sute cincizeci!

A fost argumentul care m-a convins imediat că, într-adevăr, eu săvârşisem în ziua respectivă contravenţia imputată. Am vrut să spun ceva de care să-mi pară rău mai târziu, dar n-am găsit nimic la îndemână şi atunci am pus din fondul meu de rezervă o bancnotă de o sută pe masă. Nu ştiu de ce, dar am avut impresia că bancnota îmi râde în nas – avusese o altă destinaţie. A fost doar o impresie probabil.

Când m-am întors în biroul colonelului, acesta nu mai era singur. Un bărbat de vreo treizeci şi ceva de ani, cu o înfăţişare plăcută, explica ceva cu aprindere. Intrarea mea l-a deranjat evident, când colonelul a făcut prezentările, căpitanul Pascu mi-a zâmbit aşa cum zâmbesc americanii în faţa aparatului de fotografiat, pronunţând în engleză cuvântul „brânză”.

— Îmi permiteţi să plec? se adresă acesta nerăbdător colonelului.

— Nu, stai puţin. Ascultă, colega, se întoarse

colonelul spre mine, n-ai vrea să participi la o anchetă pe care o va conduce tovarăşul căpitan? Este vorba de o sinucidere, dar... şi colonelul făcu un gest în sensul că la mijloc e ceva duios. Ei, ce zici? Mă băteai la cap că vrei să scrii ceva în acest gen...

Predasem nu de mult editurii o carte... Ar fi o idee!...

— O.K! am acceptat eu propunerea colonelului.

„VREŢI SĂ VĂ SPUN CE CONŢIN BUZUNARELE DUMNEAVOASTRĂ?”

Mă şi vedeam străbătând străzile Capitalei în urlete de sirenă, miliţienii de circulaţie grăbindu-se să ne dea „liber”, iar eu – stând în faţă, lângă şofer, cu un aer important şi enigmatic.

Da’ de unde! Am coborât pe jos scările, pentru că ne „furase” cineva liftul şi, parcurgând tăcuţi curtea, am ieşit în stradă unde, chiar lângă poartă, era cât pe-aci să ne calce o maşină, ca pe nişte banali pietoni.

— Poate scot maşina mea din garaj? i-am propus eu la un moment dat căpitanului.

— Nu-i nevoie, mi-a răspuns el cu indiferenţă. E destul de aproape... Şi apoi, afară e şi foarte plăcut.

Într-adevăr, după o iarnă ca o nevastă reumatică, veniseră zile de adevărată primăvară, numai că starea mea psihologică reclama dinamism şi nu plimbare la aer curat.

După un timp, am rupt din nou tăcerea. Nu ştiu de ce, dar aveam aceeaşi senzaţie pe care o încerc când mă aflu cu o necunoscută în lift.

— Dacă tot nu dispare cadavrul, ce-ar fi să bem o cafea? Şi-am arătat spre cafee-barul pe lângă care treceam.

— N-am nimic împotrivă, a acceptat el fără entuziasm, adăugând: Şi aşa trebuie să fim acolo abia peste o jumătate de oră.

Evident, nu-l încânta deloc faptul că-i căzusem pe cap. 12

În local era lume puţină, ne-am aşezat la o măsuţă şi, în timp ce-i comandam chelnerului două cafele scurte, m-am pomenit întrebat:

— Sunteţi ulceros?

— Nu, am negat eu.

— Atunci, dă-ne şi două coniacuri mici! a completat căpitanul comanda. Apoi, întorcându-se spre mine, zâmbi cuprins de o bruscă veselie: Vra să zică o să devin, într-un fel, erou de roman... Nu-i rău. Să încep atunci prin a vă furniza câteva date: Tata a fost cazangiu... Am cunoscut pe cineva care scrisese în dreptul ocupaţiei tatălui său „de meserie trăgător”. „Ce-i aia trăgător?” a fost el rugat să explice, cu ocazia unei noi promovări. Bun de gură, taică-su fusese „şlepăr” pe Lipscani. Trăgea clienţii de pe stradă în prăvălia fratelui său. „Trăgător”... Cum era şi normal, am îmbrăţişat meseria tatălui meu, însă, la douăzeci de ani, la propunerea organizaţiei U.T.C., am intrat să lucrez la Interne. Mi-am completat studiile, urmând liceul la fără frecvenţă, apoi facultatea de Ştiinţe juridice... Nu beau, nu fumez, nu-mi plac femeile, ador copiii, am trei şi îl aştept cu nerăbdare pe al patrulea, în timpul liber joc şah la clubul ministerului, înainte de a mă culca conspectez bibliografia pentru seminarul următor la marxism...

Când am ieşit în stradă, un vânzător ambulant îmi oferi o „ocazie”.

— Vedeţi, mi se adresă căpitanul, cam ăştia sunt clienţii noştri. E adevărat, era cât pe-aci să anchetez furtul unor lingouri de aur dintr-un vagon poştal, dar trenul a avut o întârziere de o oră, iar camionul cu care trebuia să sosească bandiţii în gara Ciulniţa, fiind reparat de I.R.A. – 2, s-a defectat pe drum.

Nu ştiu de ce, dar am avut impresia că o să devenim prieteni, eu şi căpitanul Pascu.

Un troleibuz ne-a lăsat în Piaţa Romană, de aici, în câteva minute, am ajuns în faţa unui bloc cu patru etaje, al cărui lift era, după toate aparenţele, de multă vreme defect. La etajul doi, pe uşa masivă de nuc a apartamentului din stânga, se găsea încrustat, pe o tăbliţă nichelată, numele de Anca Petroveanu şi căpitanul a sunat. Ne-a deschis un locotenent-major de miliţie.

— Suntem aproape gata, tovarăşe căpitan, a raportat

el. Vreţi s-o aducem pe vecină? Cea care…

— Nu, lasă. Stăm mai târziu de vorbă cu ea. Şi m-a prezentat celor doi ofiţeri de miliţie. Doi, pentru că în cealaltă cameră mai era unul. Îşi scotea tocmai un halat atât de pătat cu diverse substanţe şi, probabil, de atâtea ori spălat, încât nici cel mai mare specialist din lume nu i-ar fi putut determina culoarea iniţială.

Ne găseam într-un apartament format din două camere destul de spaţioase, despărţite, ca la garsonierele duble, printr-un glasvand larg deschis şi, ceea ce izbea în primul rând, era numărul mare de tablouri de o certă valoare; felul cum erau aşezate pe pereţi demonstra nu numai ştiinţa folosirii luminii ce venea de la cele două ferestre, dar şi un rafinat gust artistic.

— Dumneata vezi ce-i aici!? am exclamat eu, adresându-mă căpitanului. Pallady, Luchian, Andreescu, Petraşcu…

— Văd, şi drept vă spun, rar mi-a fost dat să privesc un interior mai odihnitor ca acesta!

Într-adevăr, totul era într-o armonie perfectă. Şi mobila de autentic stil „Empire”, lucrată probabil la Viena, şi statuetele, şi vasele, şi carpetele, nimic în plus, nimic distonant, totul în cea mai desăvârşită ordine, ca şi cum ar fi fost o casă memorială şi doar locul pentru dormit – pentru că era de fapt un loc – din ultima cameră, două saltele mari suprapuse, acoperite cu un persan, contrasta. Aici fusese găsită moartă Anca Petroveanu.

Vizavi se afla un splendid secretaire. Neputând rezista tentaţiei, am tras de cheie. Interiorul fusese transformat într-un bar, erau în el băuturi şi ţigări, totul însă fusese pensulat cu un praf alb ce relevase o sumedenie de impresiuni digitale”.

— Aţi descoperit ceva deosebit? m-am adresat eu ofiţerului de miliţie, care se dezbrăca de halat atunci când am intrat noi aici.

— Deosebit, nu. Dar felul cum au rămas impresiunile de la mâna dreaptă a victimei pe un pahar găsit lângă pat mi-a dat de gândit.

— Adică? am vrut eu să ştiu mai precis.

— Adică, atunci când o mână apucă un pahar, efortul acesteia este distribuit într-un anumit fel. Mă refer la apăsarea falangelor... Or impresiunile relevate de noi indică o aşezare oarecum curioasă a mâinii, o distribuire cam neobişnuită a acelui efort.

— Să vedem ce o să spună şi autopsia... se adresă locotenentul-major căpitanului. Mâine aveţi raportul medicului legist.

— Pef-l

Căpitanul Pascu şi-a scos haina, a aşezat-o pe spătarul unui fotoliu şi, trăgând aer în piept, de parcă ar fi adunat puteri, spuse rar, ca pentru sine:

— Ei, acum pot să intru în rol. Adăugă după o clipă de gândire: Nu ştiu de ce, dar atmosfera acestui apartament nu-mi vorbeşte deloc despre o sinucidere. Ba chiar respinge ipoteza unei sinucideri. Atmosfera aceasta însă n-ai cum s-o coşi la dosar!... Să începem sistematic.

— N-o chemaţi pe vecina victimei? l-am întrerupt.

— Nu. Nu sunt încă pregătit să stau de vorbă cu ea. Încerc să aflu singur câte ceva. Imposibil să nu găsesc aici puncte de sprijin pentru discuţia ce va urma. Puncte concrete. Am nevoie întâi de o oarecare, să-i zicem, bază obiectivă. Şi de-abia după aceea...

— De ce m-aţi întrebat dacă sunt ulceros?

— Şi sunteţi.

— Da, sunt, am recunoscut. Cum aţi dedus?

— Vreţi să vă spun ce conţin buzunarele dumneavoastră?

Am râs neîncrezător.

— Pe două sticle de vin! propuse căpitanul, adăugând: Una n-o să ne ajungă.

— O.K! am acceptat.

— Să începem cu buzunarele pantalonilor. În cel din stânga aveţi cheile de la casă şi garaj, într-un portchei din piele, iar în cel din dreapta – cheile maşinii prinse de un breloc, treizeci şi opt de lei – o bancnotă de douăzeci şi cinci, două de cinci şi una de trei lei, şi o cutie de

chibrituri, cu câteva beţe în ea. Actele maşinii sunt în buzunarul de la spate, iar în cel mic pentru ceas – o brichetă cu gaze defectă pe care intenţionaţi s-o daţi azi-dimineaţă la reparat. La haină, în buzunarul din stânga – o pereche de ciorapi. În dreapta – batista şi o cutie nouă de chibrituri. În buzunarul de la piept – un pix „Parker” cu mina „king size” şi, bineînţeles, portofelul. Să ne oprim puţin la acesta. Are cusătura desfăcută acolo unde se îndoaie. Într-o despărţitură – nota de plată a abonamentului telefonic, în alta – cărţi de vizită, apoi buletinul de identitate, o legitimaţie, o agendă telefonică, iar în despărţitură cu capac, patru sau cinci bancnote a câte o sută de lei. În sfârşit, în buzunarul pentru batistă – o periuţă albă de dinţi, cu păr negru de mistreţ...

— Aţi câştigat!

În timp ce vorbea, încercasem să-mi dau seama cum aflase toate acestea, dar căpitanul trecuse atât de repede în revistă conţinutul buzunarelor mele şi cu atâta precizie şi siguranţă, încât nu avusesem timp decât pentru a verifica exactitatea spuselor sale.

— Şi acum, pentru că tot mi-aţi numărat banii, am continuat, şi aţi văzut că am cu ce să plătesc cele două sticle de vin, mai pun ceva lângă ele, ca să-mi spuneţi cum aţi reuşit să aflaţi toate acestea.

— Secret profesional! râse el.

Privindu-l, am avut impresia că muşcase cu poftă dintr-un măr ionatan. Acum ştiam de ce îmi fusese simpatic de cum îl văzusem în cabinetul colonelului Banu – râdea, arătând două şiruri de dinţi, ca într-o reclamă străină de asigurare pe viaţă.

— Nu-i, bineînţeles, nicio scamatorie la mijloc, spuse el serios. Cheile de la casă le-am simţit cu ocazia aglomeraţiei din troleibuz, iar cele de la maşină le-am auzit zăngănind în celălalt buzunar. Banii nu sună aşa şi, după cum am văzut, aţi dat tot mărunţişul picolului, care nici pe acesta nu-l merita; diviziunea cea mai mică pe care aţi primit-o de la chelner, ca rest, era o bancnotă de trei lei. Şi, pentru că am ajuns la bani, când aţi plătit cafelele, aţi

scos portofelul şi, deschizând despărţitură cu capac, v-aţi adus aminte că aveţi bani schimbaţi în buzunarul pantalonilor. Într-adevăr, aveaţi două bancnote de douăzeci şi cinci şi una de cinci. Cafelele au costat, cu bacşiş cu tot, doisprezece lei. Aţi cumpărat un pachet mic de „Snagov” şi aţi primit, în loc de rest la 5 lei, o cutie de chibrituri. Aţi acceptat-o, pentru că în cea pe care o aveaţi mai erau doar câteva beţe.

— De brichetă cum aţi aflat?

— Simplu. Când aţi vrut să vă aprindeţi ţigara, aţi dus mâna la buzunarul pentru ceas, o secundă gândul v-a zburat în altă parte şi apoi aţi scos din buzunar cutia cu chibrituri.

— Bine, dar de ce cu gaze? Şi de ce defectă?

— Dacă era una obişnuită, cumpăraţi în loc de chibrituri o fiolă cu benzină. Apoi, judecând după felul cum vă îmbrăcaţi, după obiectele pe care le aveţi asupra dumneavoastră – ceas, cureaua lui, pixul Parker – pe acesta l-am observat când eraţi cu haina desfăcută – am dedus că bricheta trebuie să fie din acelea cu gaze, bănuiesc „Ronson”.

— Exact!

— Iar defectă, pentru că, de obicei, ele la noi se defectează destul de uşor. Sunt construite pentru butan, iar noi le umplem cu aragaz şi duzele se înfundă.

— Şi conţinutul portofelului?

— Când l-aţi deschis, am observat marginea notei de plată a abonamentului telefonic. Şi tot astfel buletinul de identitate, agenda telefonică. Iar după bombajul despărţiturii cu capac, de unde aţi vrut să scoateţi bani, am dedus că sunt cam patru-cinci bancnote de câte o sută. Acolo se ţin de obicei sutele şi nu încap decât împăturite.

— Actele maşinii cum de-aţi ştiut unde sunt?

— Din cele câteva cuvinte pe care le-aţi schimbat cu tovarăşul colonel Banu, am aflat că aţi fost la Circulaţie, unde aţi plătit o amendă, iar la ei toţi sunt invitaţi cu carnetul de conducere şi certificatul de înmatriculare a maşinii. În portofel am văzut că nu le aveaţi. De altfel,

permisul de circulaţie nici nu încape acolo. Nu ştiu de ce l-or fi făcut de dimensiuni atât de incomode!... Deci, trebuie să-l aveţi în unul din buzunare. De obicei în cel din spate, la pantaloni. Şi dumneavoastră, când m-aţi întrebat dacă n-ar trebui să scoateţi maşina din garaj, aţi dus mâna la buzunarul din spate, ca pentru a vă încredinţa că nu le-aţi uitat cumva la ofiţerul care v-a încasat amenda.

— Acum, periuţa de dinţi, pentru că aţi bătut cu ea toate recordurile!

— Periuţa de dinţi a constituit într-adevăr o problemă. Aţi avut-o întâi în buzunarul din dreapta al hainei şi, simţind-o în troleibuz, m-am întrebat ce poate fi obiectul acela ca un creion. Pixul l-am văzut în buzunarul de la piept. Un stilou nu putea fi... Şi tocmai pentru că vă era incomod s-o purtaţi acolo, aţi scos-o pe drum şi aţi pus-o în buzunarul pentru batistă, iar batista şi cutia cea nouă de chibrituri le-aţi mutat în locul ei. A fost exact momentul când am observat că hârtia de ambalaj poartă marca magazinului „Adam”. Am şi văzut raionul cu articole de parfumerie, şi cum am căutat şi eu o periuţă străină – din ale noastre îţi rămâne tot părul printre dinţi – am bănuit că aţi cumpărat una din acelea „Carpyr”, care au sosit acum câteva zile.

Am vrut să-mi aprind o ţigară.

— Pachetul l-aţi lăsat pe măsuţa de colo, arătă căpitanul. Tocmai pentru că în buzunare nu mai aveaţi loc şi nu vă place să umblaţi cu ele umflate.

— Trebuie să recunosc, aţi câştigat într-o notă de perfectă sportivitate cele două sticle de vin!

— Şi ceva lângă ele...

— O.K! am exclamat.

— Îmi exersez spiritul de observaţie, nimic altceva. Fără el, în meseria noastră, nu faci doi bani. Şi pentru că veni vorba, să vedem ce facem aici. Eu, dacă nu mă înşel, pentru asta sunt plătit!...

Să începem cu începutul. Ultima oară, Anca Petroveanu a fost văzută duminică după-amiază, în jurul orei nouăsprezece. A sunat la uşa apartamentului vecin, i-a

deschis chiar doamna Pleşa şi, cum declară aceasta, Anca Petroveanu a întrebat-o ce se întâmplă cu remizierul care aduce lapte în bloc, pentru că de câteva zile nu l-a mai văzut. Doamna Pleşa i-a răspuns că acesta continua să vină, dar la ore mai târzii şi, la propunerea ei, Anca Petroveanu i-a adus şase borcane goale de iaurt şi banii respectivi. Dacă după aceea Anca Petroveanu a plecat în oraş sau a rămas acasă, nu mai ştie precis. Dar, după cum i s-a părut ei, pe la ora douăzeci şi treizeci de minute, a auzit maşina Ancăi Petroveanu oprindu-se în faţa blocului.

A doua zi, deoarece vecina ei nu se prezentase să-şi ridice borcanele de iaurt, spre seară, a sunat la uşă. Anca Petroveanu nu i-a răspuns. Mirosul de gaz începuse să se simtă pe holul scării, însă doamna Pleşa şi-a zis că el vine din stradă.

Abia în dimineaţa următoare, domnul Pleşa, care-i medic navetist la Buzău, şi-a dat seama că mirosul de gaz metan, acum foarte puternic, răzbate din apartamentul Ancăi Petroveanu. Şi, într-adevăr, Anca Petroveanu a fost găsită fără viaţă, acolo, pe divanul acela, arătă căpitanul spre ultima cameră. Alături de ea era o sticluţă goală de

„Nozinan” – un somnifer franţuzesc un pahar cu urme de apă şi toate robinetele aragazului de la bucătărie deschise la maximum.

— S-ar putea deci presupune că Anca a luat o doză puternică din somniferul acela şi, când a văzut că acesta începe să-şi facă efectul, a deschis robinetele aragazului.

— Să zicem... Dar atunci sticluţa cu „Nozinan” şi paharul de apă s-ar fi găsit în altă parte! în bucătărie, de pildă. De obicei, sinucigaşii îşi elaborează cât se poate de minuţios planul. Sunt însă cazuri, mai ales dacă hotărârea este luată în urma unui şoc foarte puternic, când se procedează într-o ordine cu totul inversă faţă de cea logică.

— În primul rând, cred că ar trebui să aflăm...

— Dumneavoastră vorbiţi la plural? m-a întrerupt căpitanul. Şi a exclamat: Mare cretin!

În timp ce încercam să mă conving că nu mie îmi

fusese adresat cuvântul acesta drăguţ, căpitanul se îndreptă în grabă spre telefon, formă un număr şi îl ceru pe locotenentul-major Paraschiv.

— Maşina aţi cercetat-o? întrebă căpitanul.

Răspunsul fu negativ şi el ceru locotenentului-major Paraschiv să facă imediat cale întoarsă.

— Şi mie mi-a scăpat din vedere, adăugă căpitanul. Probabil e jos, un moment...

Aşezând receptorul alături, luă poşeta victimei, scoase din ea certificatul de înmatriculare a maşinii şi, cu el în mână, ieşi pe balconul ce răspundea în stradă. Curios, ca toţi automobiliştii, l-am urmat, să văd ce maşină avea Anca Petroveanu. Era un Fiat-850, de culoare albă.

După ce căpitanul încheie convorbirea cu locotenentul-major Paraschiv, intrigat, l-am întrebat prin ce asociaţie de idei i-a venit maşina în minte.

Râse.

— Când am pus sub semnul întrebării pluralul, m-am gândit în acelaşi timp că autoturismul pe care îl aveţi ne-ar putea fi de folos. Şi atunci mi-am amintit că victima are şi ea o maşină. Maşina despre care doamna Pleşa a declarat că a auzit-o oprindu-se în faţa blocului în jurul orei douăzeci şi treizeci de minute. Deci, ea trebuie să fi rămas jos, în stradă. Dacă este adevărat ce-a spus soţia doctorului, atunci, în această oră şi jumătate, s-a întâmplat acel ceva care a determinat-o pe Anca Petroveanu să ia tragica hotărâre. Pentru că nu te aprovizionezi cu şase borcane de iaurt ştiind că nu vei mai avea nevoie de ele! Iar în acea, să-i zicem fatidică, oră şi jumătate, Anca Petroveanu a fost cu maşina!

— Spuneam că în primul rând ar trebui să aflăm cauza...

— Şi într-o ipoteză şi în alta.

— Adică, cealaltă ar fi că avem de-a face cu o crimă?

— Da. Aşa susţine şi doamna Pleşa. Ea a declarat organelor de miliţie, care au venit să deschidă uşa apartamentului când soţul ei a dat alarma, că nimic pe lume n-o va face să creadă, având în vedere datele

sufleteşti şi modul de viaţă al victimei, că este vorba de sinucidere.

— Dar asta este o chestiune subiectivă!

— Subiectivă. Subiectivă ca şi atmosfera odihnitoare a acestui apartament. Faptul că ea n-a lăsat nicio scrisoare, niciun rând cel puţin, este însă o realitate, nu?

— Înclinaţi, deci, spre o crimă?

— Nu înclin spre nimic. Am remarcat doar.

— Cine-i, totuşi, această Anca Petroveanu?

— Deocamdată ştim doar că profesa avocatura şi că provine din familia unui profesor universitar. Să trecem însă la treabă.

Căpitanul Pascu luă poşeta victimei şi, scoţând din ea buletinul de identitate, citi cu voce tare cele câteva date înscrise acolo.

— O femeie încă tânără! remarcă el şi întorcând pagina exclamă: Şi pe deasupra destul de bine! Dacă în fotografia din buletin arată aşa, ce trebuie să fi fost în realitate!

Nu, despre Anca Petroveanu nu se putea spune că fusese o femeie frumoasă, în accepţia curentă a acestui cuvânt. În afară doar de gura ei cu buze senzuale, desenate aproape rotund, în rest – o faţă puţin asimetrică, cu fruntea cam bărbătească, bărbia energică, scoase şi mai mult în evidenţă de o pieptănătură scurtă, cu părul rebel. Totul emana însă un anumit farmec, poate din pricina ochilor nu prea mari, dar vioi şi mai ales inteligenţi, probabil puţin saşii când privea undeva fix. Ceea ce nu era aici cazul.

Scoase, rând pe rând, din poşeta Ancăi Petroveanu, pe masă se găseau: un ruj, o pudrieră, un pachet de ţigări „Kent”, două batiste, dintre care una mai mică, murdare de ruj…

— Scrisoarea lipseşte, spuse ca pentru sine căpitanul Pascu, ţinând în mână un plic de format occidental. Citi ştampila poştală: „Paris, 9 ianuarie”. De ce păstra ea de atâta vreme acest plic în poşetă şi încă fără scrisoare? Ia să vedem, figurează vreun nume străin în agenda ei

telefonică? Kandel Pred 140 440, spuse el la un moment dat.

— Numărul de telefon al unui hotel! am zis eu cu voce sigură, demonstrând căpitanului o formidabilă intuiţie de detectiv sadea.

El însă nu spuse nimic şi luând cartea de telefon găsi acolo, negru pe alb, ceea ce perspicacitatea mea mă făcuse să presupun încă de la bun început. Numărul de telefon era al hotelului „Ambasador”.

În rest, poşeta nu conţinea nimic interesant şi în timp ce căpitanul Pascu începu să cerceteze sistematic sertarele unei comode, la uşă se auzi sunând.

Era locotenentul-major Paraschiv. Căpitanul îi înmână cheile Fiat-ului şi acesta coborî în stradă. Când am ieşit ceva mai târziu pe balcon, maşina era realmente asaltată de o droaie de copii, pentru care operaţiunea efectuată de ofiţerul de miliţie constituia un spectacol cât se poate de inedit.

În scurt timp, acesta se întoarse în apartament.

— Ei? îl întrebă nerăbdător căpitanul.

— Lângă aparatul de radio, câteva impresiuni digitale mai vechi ale victimei, trei mucuri de ţigară în scrumieră, două foarte vechi de ţigări „Kent”, unul de „Carpaţi” cu filtru, foarte recent, arătă el cutiuţa din material plastic în care se vedeau cele trei mucuri de ţigară.

— Le puteţi determina vechimea? am întrebat eu curios.

— Da. Şi încă cu o exactitate de până la o jumătate de oră. Bineînţeles prin analize de laborator. Continuă, întorcându-se spre căpitan: Apoi, câteva fire de stofă pe spătarul scaunului din dreapta, un bilet de autobuz şi două fire de păr şaten-închis, cred, bărbătesc. În cutia de bord am găsit carnetul ei de conducere şi poliţa asta de asigurare a maşinii. Le înmână căpitanului, adăugând: îşi asigură pe încă un trimestru maşina, când ştie că peste câteva zile nu va mai fi?!

— Se pot petrece multe în câteva zile! nu fu de acord căpitanul. Da, spuse el examinând poliţa, a încheiat

asigurarea în 7 martie, iar acum câteva zile a prelungit-o pe încă un trimestru.

Gândindu-mă mai de mult să-mi asigur maşina în perioada de vară, şi cum depusesem şi o cerere de paşaport pentru Austria, am luat poliţa cu intenţia de a prospecta condiţiile de acordare a despăgubirilor în caz de accident, dar, în aceeaşi clipă, în cameră izbucni soneria telefonului. Am tresărit fără să vreau, ca şi cum Anca Petroveanu ar fi apărut deodată acolo.

— Alo, daaa, îşi modulă căpitanul vocea.

Se auzi destul de clar o voce de bărbat.

— Asasinul! am exclamat eu în şoaptă şi, apropiindu-mă în vârful picioarelor de aparat, am întins urechea la pândă.

— Nu, n-aţi greşit, casa Petroveanu. Anca este plecată pentru câteva zile din Bucureşti. Cine să-i spun c-a sunat-o, vă rog?

— Alexandru, spuse bărbatul de la celălalt capăt al firului.

— Alexandru Greceanu? întrebă căpitanul.

— Niciun Greceanu! Sunt fostul ei soţ.

— O să-i comunic, făcu căpitanul, dar fostul soţ al Ancăi Petroveanu aşezase receptorul în furcă.

— De ce nu l-aţi chemat aici? Am fi aflat lucruri cât se poate de interesante!

— Totul la timpul său, spuse Pascu, mutându-şi privirea de la persoana mea.

M-am străduit să pricep de ce nu era încă timpul să se stea de vorbă cu fostul soţ al Ancăi Petroveanu.

CÂND SE RIDICĂ PROBLEME DE UMANIZARE

A

Începuse să-mi fie foame, iar căpitanul nu mai termina odată. Cerceta, metru cu metru, întregul apartament. Era o adevărată percheziţie. „Intra în viaţa victimei”, am înţeles eu de data aceasta, însă fără ca el să-mi spună ceva. Şi oricât de interesantă putea fi cotrobăirea unor sertare străine, examinarea fiecărui obiect în parte, a zeci de fotografii, totuşi, ceea ce făcea căpitanul Pascu nu

se putea compara cu o urmărire în noapte cu peste o sută şaizeci de kilometri pe oră, cu schimb de lumini, cu viraje tari, cum văzusem într-un film românesc foarte poliţist şi extraordinar de psihologic totodată.

De fapt, şederea în apartamentul acesta nu era chiar atât de plicticoasă, câteva „Paris Match”-uri începuseră să-mi ţină de urât.

Nu era prea echitabil, dacă ne gândim că în vremea asta căpitanul Pascu muncea. Dar el – singur spusese – pentru asta era plătit! M-am dus în baie să-i propun o cafea. L-am găsit ţinând în mână un atribut nu prea igienic al lenjeriei feminine.

— Ce dracu’, dom’le!... am exclamat.

— Asta ni-i meseria... dacă vreţi. Privim mereu în coşul cu rufe murdare al societăţii. Aţi dori să vedeţi lucrurile într-o formă idealizată... Ele nu sunt.

— Chiar am vrut să vă întreb, aveţi vreun hobby, vreo pasiune, ceva?

— Da, cânt la violoncel în orchestra de cameră a Miliţiei.

— Nu, fără glumă, nu aveţi vreo pasiune, cumva? Altfel nu vă pot umaniza. Riscaţi, deci, să rămâneţi o „simplă schemă”, un „clişeu”, un „om fără came şi oase”... Iar literatura fără eroi e un non-sens. Chiar asta de aventuri, cu toate particularităţile ei recunoscute de critici! Eroi cât mai bogaţi sufleteşte, înzestraţi cu complexitatea reală a oamenilor! Pentru că, altfel, e literaturizare şi nu viaţă vie!

— Ei, dacă aşa stau lucrurile, atunci puteţi scrie că de obicei, duminica după-amiaza, mă întâlnesc cu câţiva prieteni cu care, în timp ce urmărim meciurile de fotbal la televizor, jucăm câte un pocher.

— Nu, pocher nu merge pentru un ofiţer de miliţie. S-ar putea bănui că jucaţi chiar pe bani. Iar asta este exclus! Poate creşte-ţi broaşte ţestoase? Sau de ce n-aţi colecţiona căzi de baie, de pildă? Sau cam aşa ceva. Ceva din care să reiasă că aveţi o structură sufletească cu totul aparte. Deh! ...

— Da, e adevărat… spuse căpitanul cu părere de rău.

— Lăsaţi, găsesc eu… Ce-ar fi să facem o cafea? Ţine şi de foame…

— Nu, cafea nu. Mergem îndată să mâncăm undeva. Priviţi acest prosop, mi-l arătă Pascu. L-am găsit pus la „negre”, deasupra. După cum se prezintă, nu s-ar putea spune că a fost folosit mai mult de două sau trei ori. Dungile formate prin împăturire şi călcare sunt evidente. Dar iată aici urme de murdărie stranie. O dată aruncat la „negre”, altul n-a mai fost scos. Pe porţelanul chiuvetei am găsit câteva pete mici, maronii, ca nişte stropi uscaţi, proveniţi de la spălarea unor ceşti de cafea. Granulele se văd şi cu ochiul liber, însă cu lupa le poţi recunoaşte mai bine. Şi îmi întinse o lupă nu prea mare, într-o îmbrăcăminte de piele.

Erau într-adevăr granule de cafea.

— Este ca şi cum cineva ar fi spălat aici două ceşti de cafea…

— De unde ştiţi că două?

— Aveţi răbdare. Ar fi spălat în grabă două ceşti de cafea, le-a şters cu prosopul, pe acesta l-a aruncat în coşul cu rufe murdare, iar ceştile de cafea… Ceştile de cafea nu-s nicăieri.

— Cum nicăieri?

— Foarte bine. Este, desigur, o ipoteză… Uitaţi-vă ce se întâmplă: aici găsim urme ce provin de la spălarea a doua ceşti de cafea, în timp ce în chiuveta din bucătărie se află o ceaşcă de ceai, cu zaţ uscat de cafea. Şi tot acolo un ibric murdar, plin cu apă, iar în el o linguriţă cu care s-a amestecat cafeaua.

— Am înţeles. Aceasta, presupunând că Anca Petroveanu bea o singură cafea pe zi. Ceea ce nu cred, având în vedere porţia dublă a ceştii de ceai! Ultima a fost cea al cărei rest se găseşte în chiuveta din bucătărie, iar urmele de aici provin de la una precedentă!

— Vra să zică, încercaţi să mă convingeţi, nu fu de acord căpitanul, că Anca Petroveanu, această femeie de o pedanterie evidentă, demonstrată de tot ce ne înconjoară,

cu mănuşi de menaj lângă chiuveta bucătăriei, cu două prosoape pentru şters vasele, unul de in celălalt de bumbac, amândouă curate, agăţate frumos în cuier, s-a dus la baie să-şi spele ceaşca de cafea, pe care a şters-o apoi cu prosopul ei abia scos din sertarul în care ţine săpunuri „Cadum” pentru a parfuma prosoapele?!...

— Tocmai de aceea l-a aruncat la coş, am spus fără să cred.

— Numai că ea nu aruncă – aşază rufele murdare în coş!

Avea alonjă, nu glumă, căpitanul.

— Bun. Să auzim mai departe! i-am propus.

— Mai departe urmează întrebarea: unde sunt cele două ceşti de cafea? Două, pentru că două lipsesc din serviciul ei chinezesc de cafea.

— Le-a spart, poate, am zis.

— Praful depus pe cele patru, continuă căpitanul fără a mă lua în seamă, arată că una din ele n-a mai fost folosită de aproape o lună, iar restul de foarte mult timp. Unde sunt însă cele spălate în chiuveta din baie?

— Presupuneţi, deci, că ele au fost folosite cu ocazia unei vizite?

— Exact! Când ai un musafir, nu-l serveşti pe el într-o ceaşcă dintr-un serviciu chinezesc, iar ţie îţi pui cafeaua într-o ceaşcă de ceai. Anca Petroveanu păstra cele două ceşti din serviciul chinezesc, cu farfurioarele respective, la îndemână, în bucătărie, şi le folosea când avea câte un musafir. Iar când era singură, fiind mare băutoare de cafea – ceaşca de ceai.

— Aşadar, musafirul a băut cu Anca o cafea şi a spălat ceştile...

Căpitanul m-a întrerupt şi a continuat:

— Când a adus cafelele, musafirul a rugat-o să-i dea şi un pahar cu apă, ea s-a întors la bucătărie, iar el, în acest timp, i-a turnat un somnifer în cafea.

— E prea roman-roman!

— Să zicem că da. Pentru că în viaţă lucrurile se petrec, de cele mai multe ori, mult mai simplu. Când Anca

Petroveanu a adormit, musafirul ei a culcat-o pe divan – trec peste celelalte operaţiuni, pe care nu le pot presupune decât foarte aproximativ – a spălat ceştile deasupra chiuvetei din baie, pe care a clătit-o apoi bine cu apă… Stropii găsiţi de mine sunt foarte mici, nici nu i-a observat probabil, dacă ne gândim la tensiunea în care se afla. A şters ceştile cu prosopul care îi era la îndemână şi s-a dus cu ele la bucătărie. Aici însă, văzând ceaşca din chiuvetă, n-a mai ştiut unde să le pună. Oriunde le-ar fi aşezat, erau stinghere. Două ceşti alăturate indică totdeauna un musafir. Iar el tocmai acest lucru nu-l dorea. Ceaşca din chiuvetă i-a sugerat ideea de-a le lua cu sine.

Am vrut să spun ceva, dar ne-am pomenit cu colonelul Banu sunând la uşă. A ascultat raportul căpitanului, notându-şi în două rânduri ceva într-un carneţel, iar când acesta a început să se lanseze în presupuneri tot mai complicate, l-a întrerupt:

— Am impresia, tovarăşe căpitan, că te-ai molipsit de la colega, spuse colonelul arătând spre mine. Intuiţii, deducţii, inducţii… Literatură… Pentru început nu-i rău. O crimă însă nu e un tablou abstract, precum pânzele unui pictor care aruncă pahare pe fereastră! Aici nu poate rămâne nimic neînţeles, neexprimat… Inefabilul ţine de artă… La noi însă, lucrurile sunt cât se poate de *terre-à-terre*, dacă vrei. Totul trebuie explicat, demonstrat, susţinut…

Tare deştept colonelu’ Banu, ca şef!

Continuam să răsfoiesc, neutru, o revistă, prefăcându-mă – ca să nu-i dau satisfacţie – că nu-l aud, cu toate că tare aş fi vrut să-i spun câteva în legătură cu teoriile astea „estetice” care îmi fuseseră de fapt mie adresate. Era însă căpitanul de faţă, intervenţia mea ar fi fost lipsită de tact. Eram ca un buldog în spatele unui gard cu grilaj.

La plecare şi-a cerut scuze, invocând o neprevăzută şedinţă de lucru – blamatului cuvânt „şedinţă” i-a fost lipit termenul „de lucru” sau „cu un pronunţat caracter de lucru” şi totul a devenit O.K. – deci, o neprevăzută şedinţă

de lucru, din cauza căreia va trebui să amâne ieşirea noastră la un restaurant pentru o altă seară, scuze pe care le-am acceptat bucuros, gândindu-mă la pariul pierdut – două sticle de vin şi ceva alături, în favoarea căpitanului.

— Ne-a cam dezumflat colonelul! am spus, când am rămas din nou singur, aprinzând un „Kent”.

— Nu ne-a dezumflat deloc! Vrea probe. Asta vreau şi eu. Acum cred că am putea sta de vorbă cu vecina de aici.

— Şi de mâncat când mai mâncăm? am întrebat eu, alarmat de uitarea sa de sine. Zelos om, căpitanul!

— Da, aveţi dreptate. Poate cumpărăm ceva de la „Alimentara”, ce ziceţi?

— La doi paşi avem „Grădiniţa”. Un „meniu fix” – nouă lei şi cincizeci de bani. În care intră şi o prăjitură de casă! l-am îmbiat.

A acceptat. Şi după ce ne-am ghiftuit cu o supă rece – avuseseră grijă să nu aibă ce să se sleiască în ea –, friptură de porc la tavă, ale cărei felii fuseseră tăiate – în vederea unei mai bune masticaţii, desigur – la maşina de tăiat şuncă şi un măr degerat, am trecut vizavi, la „Podgoria”, să bem o cafea. Adică, să ne facem siesta.

Astfel, într-o excelentă stare de spirit, ne-am întors în apartamentul Ancăi Petroveanu şi, după ce m-a asigurat că nu-mi va deconspira Calitatea în care mă aflam acolo, lăsând să se înţeleagă că sunt tot de la Miliţie, căpitanul s-a dus s-o cheme pe doamna Pleşa la noi.

A intrat întâi cu buzele, de parcă până atunci cântase la trompetă, o cuconiţă vioaie, foarte plăcută vederii, gătită ca de teatru, numai că în locul unei rochii de seară purta un minicapot. Ceea ce, de fapt, e totuna.

— Credeam că nu vă mai interesează declaraţiile mele! spuse ea supărată.

Am înţeles: de azi-dimineaţă aşteaptă s-o tot chemăm şi acum ştie pe de rost tot ce vrea să ne spună.

— Nu, cum s-ar putea?! am protestat eu, pentru că mie mi se adresase vecina.

— Luaţi loc, doamnă! o invită căpitanul.

Ea însă se aşeză cu faţa spre mine, ca la un

interogatoriu, şi am fost nevoit să pun lucrurile la punct:

— Tovarăşul căpitan conduce ancheta. Cu dumnealui o să staţi de vorbă.

— Da? se întoarse doamna Pleşa, surâzându-i căpitanului.

Nu înţelegeam de ce se bucura atâta şi nici timp n-am avut să înţeleg, pentru că m-am pomenit cu ea întrebându-mă:

— Şi dumneavoastră, ce grad aveţi?

Ce era să-i răspund?

— N-am niciun grad, am spus după o clipă de ezitare.

— Aaa, sunteţi agent secret… zâmbi doamna Pleşa complice, privindu-mă de parcă aş fi fost un pachet cu drojdie de bere expus în galantar înainte de Paşti.

Îmi convenea.

— V-aş ruga să povestiţi tot ce ştiţi despre victimă, o invită căpitanul, destul de autoritar, după ce înainte tuşise scurt, ca pentru a atrage atenţia.

— În primul rând, aş vrea să spun că nu pot crede în ruptul capului într-o sinucidere. Nu, duduia Petroveanu nu putea să recurgă la un asemenea gest!

— Pe ce vă bazaţi spunând asta?

— Dacă aţi fi cunoscut-o, aţi fi spus şi dumneavoastră acelaşi lucru. Era o femeie plină de viaţă… Dacă aţi şti cât de mult iubea viaţă! Şi 6 trăiatrecând peste convenţii, prejudecăţi şi aşa mai departe.

De toate acestea ne dădusem şi noi seama, examinând cele câteva zeci de fotografii găsite într-unul din sertarele scrinului, dar căpitanul vru să ştie la ce anume se referise ea.

— Adică? ceru el precizări.

— Cum să vă spun… Noi ne-am mutat aici acum vreo trei ani şi, după ce am făcut schimbul de locuinţă, cea care a locuit aici înainte m-a prevenit: „Să-ţi păzeşti, doamnă, soţul, pentru că pe cine pune Anca ochii, nu-i scapă!” Mai târziu, când am cunoscut-o mai bine, şi cred că sunt singura din bloc care i-a intrat în casă – cu locatarii ceilalţi se saluta şi atât – mi-am dat seama că nu este femeia care

să-ţi ia bărbatul. Ea făcea pasiuni fulgerătoare şi aproape tot atât de fulgerător îi trecea.

— Unul, mai constant, n-aţi observat?

— Ba da, dar am auzit că este fostul ei soţ. Un domn distins, cu păr grizonant... Aşa ca al dumnealui, arătă ea spre mine.

— Nu, vă rog, am protestat eu, al meu e din „pachet”!

— Zău? a exclamat ea admirativ. Aveţi pe cineva care primeşte? Şi se poate comanda să-ţi trimită ce vrei?

— Glumeşte, doamnă!... interveni căpitanul, aruncându-mi o privire duioasă.

— Da, da, îşi dădu ea în sfârşit seama.

— Cât de des o vizita domnul acela, despre care aţi auzit că este fostul ei soţ?

— N-aş putea să vă spun cu precizie. Cam o dată sau de două ori pe lună. Sau chiar mai des, vara.

— Când l-aţi văzut în ultimul timp?

— Nu l-am văzut demult. Dacă îmi amintesc bine, era într-o duminică... Da, da, era într-o duminică. Avea un buchet de flori. Noi tocmai ieşeam la plimbare.

— Nu v-aţi putut da seama ce fel de relaţii erau între ei?

— Nu, asta n-aş putea să vă spun. De câte ori i-am văzut împreună, el era cât se poate de reţinut, iar ea, ca întotdeauna, veselă, turuind şi râzând întruna.

— Cine v-a spus că este fostul ei soţ?

— Madam Lena. Femeia care face curăţenie pe scări şi dă focul la calorifer iama. Mai are trei blocuri, da’ stă la noi. Ce, câte patru sute de lei de bloc pe lună e rău? Nu tu impozit, nu tu cotizaţii!...

— Spuneţi-mi, n-aţi avut niciodată impresia că această veselie debordantă era una nefirească, impusă, pentru a ascunde o traumă sufletească? Sau pentru a brava, poate?

Nu l-am înţeles pe căpitan. De ce era nevoie să complice lucrurile când ele erau simple, clare, evidente?! Şi nu era vorba numai de declaraţiile doamnei Pleşa, ci de

întreaga atmosferă a acestui apartament!

— Niciodată! spuse ea ferm. Cum venea acasă, punea magnetofonul. De multe ori o auzeam dansând singură.

— Când a sunat la uşa dumneavoastră ca să vă întrebe ce se întâmplă cu remizierul care aduce lapte în bloc, n-aţi remarcat la ea ceva deosebit? Era aceeaşi dintotdeauna?

— Da. Mi-a spus că seara nu mănâncă decât un borcan de iaurt şi doi biscuiţi. După ce-a lăsat borcanele goale la mine, a coborât scările. Întotdeauna am văzut-o numai cu bărbaţi bine! şi în vocea ei se simţi o uşoară invidie.

— Primea des vizite?

— Destul de des. Era, în fond, o femeie liberă! Cu toate că uneori...

— Ce vreţi să spuneţi?

— Mai multă discreţie nu i-ar fi stricat, cred. Prea libertină, cum spune soţul. În blocul de vizavi este un băiat care, în loc să-şi facă lecţiile, mereu o pândea la fereastră, din spatele perdelei. Vara umbla, cred, goală prin casă. „Scuză-mă puţin, sunt goală-goluţă”, am auzit-o spunând o dată când cineva a sunat la uşă.

— Se aude prin perete din apartamentul vecin?

— Cum o să se audă?! Ăsta e bloc vechi! Doar dacă ferestrele sunt deschise, cum avem balcon comun, atunci se aude.

— În seara aceea a primit vreo vizită? Aţi auzit pe cineva vorbind la ea?

— Nu, n-am auzit. Nu întotdeauna se aude.

— Ne-aţi spus că, după ce v-a lăsat borcanele de iaurt, a coborât scările. Bănuiţi că a plecat în oraş?

— Cred că da, pentru că, pe la opt şi jumătate, am auzit maşina ei oprindu-se în faţa casei.

— De unde ştiţi că la ora aceea şi nu mai târziu?

— Se sfârşise de puţin timp telejurnalul.

— Poate era o altă maşină?... Sunt o mulţime de autoturisme parcate în stradă şi printre ele, trei Fiat-uri 850.

— Da, poate nu era maşina ei... Cu toate că numai ea trântea uşa aşa. Întâi mai încet, a doua oară cu putere, ca şi cum prima dată nu s-ar fi închis, şi încerca clanţa.

— Unde aţi auzit că s-a oprit maşina?

— Chiar sub balconul meu.

— Adică exact unde se găseşte acum?

— Da, acolo.

— Avea obiceiul să circule şi pe zăpadă cu maşina?

— N-a fost zi aproape să nu plece cu ea. O auzeam cum o încălzea dimineaţa. Cred că şi la tutungerie se ducea cu maşina.

— După ce-a coborât scările, n-aţi auzit maşina plecând?

— Nu. Poate. Negăsind loc în faţa blocului, o parcase dimineaţa ceva mai încolo.

— Unde lucraţi?

— Sunt asistentă medicală.

— Anca Petroveanu n-avea un program fix, pleca mai târziu de acasă, nu?

— Da. O auzeam, pentru că lucrez în ture. Acum, fiind suferindă, numai în două.

— Astăzi în ce tură sunteţi?

— Sunt în concediu medical.

— De când?

— De ieri.

— Cine v-a eliberat certificatul medical?

— Policlinica de care aparţin. Dar de ce întrebaţi? se nelinişti ea.

— Am întrebat... Spuneţi-mi, prietene nu veneau la Anca Petroveanu în vizită?

— Nu, n-am văzut. Şi nici nu cred că avea. Niciodată n-am văzut-o în patru, sau în trei, cu încă o pereche...

Se auzi soneria telefonului, căpitanul se îndreptă spre aparat, dar se opri deodată din drum.

— Doamnă Pleşa, i se adresă el, fiţi bună şi răspundeţi dumneavoastră. Spuneţi „alo” şi-mi predaţi imediat receptorul. Eu o să vi-l restitui, iar dumneavoastră îi comunicaţi că Anca este plecată pentru o săptămână din

Bucureşti, întrebaţi cine o caută. Sunteţi o prietenă.

Telefonul mai sunase de câteva ori, dar, de fiecare dată, la auzul vocii căpitanului, legătura fusese întreruptă de la celălalt capăt al firului.

Doamna Pleşa îşi juca rolul perfect, numai că bărbatul care telefonase nu vru să-şi spună numele, încheind cu un „mulţumesc” sec.

— Ce altceva mai ştiţi despre vecina dumneavoastră? o întrebă căpitanul aşezându-se şi, nu ştiu de ce, dar vocea sa sună cam sever.

— Altceva nimic. Am auzit că e dintr-o familie foarte bună… De altfel se şi vede… arătă ea în jur. Din câte spune madam Lena, tatăl ei a fost profesor universitar, iar mama ar fi avut o moşie sau aşa ceva.

— Mai aveţi ceva de adăugat la cele declarate?

— Nu, spuse ea cu părere de rău.

— Vedeţi, dumneavoastră respingeţi ideea unei sinucideri…

— Categoric!

— …Dar nimic nu vine să sprijine pe aceea a unei crime. Noi n-am găsit, cel puţin până acum, niciun indiciu care…

— Bine, pentru asta trebuie să te naşti! Să ai fler, cum s-ar spune.

— Indiscutabil, acceptă căpitanul remarca ei cât se poate de măgulitoare. Sinuciderea aceasta pare oarecum paradoxală, dacă ne gândim… Ştiam că am avut intenţia să vă mai întreb ceva, dar uitasem ce. Spuneţi-mi, n-aţi întâlnit printre foştii sau actualii prieteni ai vecinei dumneavoastră vreun cunoscut?

— Nu, clătină ea din cap.

— Gândiţi-vă bine! o invită căpitanul. Ne-ar putea fi eventual de folos informaţia dumneavoastră.

— Nu, n-am întâlnit.

— De un anume medic, Ion Cărtărescu, aţi auzit?

— A, da… Dar nu erau prieteni… Lucrează la noi la spital, spuse ea cu naturaleţe.

— Când a cunoscut-o pe Anca Petroveanu?

— Astă-iarnă. A venit într-o zi la noi în vizită, maşina Ancăi nu pornea din cauza frigului şi cum el e un automobilist destul de vechi, a ajutat-o să scoată bujiile, să le încălzească la aragaz... Apoi maşina a pornit. Nu ştiu însă dacă s-au mai uitâlnit după aceea.

— S-a întâmplat dimineaţa?

— Nu mai reţin. Cel puţin aşa mi-a povestit doctorul Cărtărescu.

— Noi vă mulţumim foarte mult – se ridică Pascu, în semn că discuţia era încheiată – şi vă promitem că o să facem tot posibilul să găsim priceperea necesară pentru a lămuri acest caz.

După ce o conduse curtenitor pe doamna Pleşa până la uşă, căpitanul spuse, revenind în cameră, ceva foarte drăguţ la adresa ei şi mă luă în primire:

— Ce dracu' vă uitaţi aşa la picioarele ei?!

M-am apărat:

— Sigur, vă e uşor să vorbiţi, eraţi în partea cealaltă a mesei!...

— Special m-am aşezat, piei, satano!

Când ne-am oprit din râs, căpitanul propuse să stăm de vorbă cu madam Lena şi adăugă uitându-se la ceas:

— Numai dacă nu s-a întors adolescentul de vizavi de la şcoală.

L-am urmat în cealaltă cameră.

— Toată dimineaţa ne-a spionat de după perdeaua ferestrei, arătă el spre blocul de pe partea cealaltă a străzii.

Clădirea avea un hoch-parter, etajul era mai ridicat decât al nostru şi băiatul putea privi încoace fără ca balconul de la apartamentul Ancăi Petroveanu să-l stânjenească în vreun fel.

— Şi acum, vă rog să-mi spuneţi şi mie cum aţi aflat despre doctorul acela, Cărtărescu, nu m-am mai putut eu abţine.

— Foarte simplu. Când domniţa aceasta cu picioare frumoase şi mini-capot mi-a spus că lucrează numai în două ture acum, am înţeles despre ce spital este vorba. Iar

în agenda telefonică a Ancăi Petroveanu, în dreptul numărului de telefon al lui Ion Cărtărescu, stă scris: Spitalul de urgenţă. Bineînţeles, ea este convinsă că eu ştiu mult mai multe. Dacă vor fi existând mai multe. Atuurile acestea nu sunt de neglijat!

Da, mai aveam câte ceva de învăţat.

Madam Lena era o femeie de vreo cincizeci de ani, nefiresc de slabă, cu părul albit înainte de vreme, îmbrăcată în doliu, cu rochie şi ciorapi negri, dar cu sprâncenele trase cu creionul şi buzele făcute cu ruj. Intrând în casă, izbucnise deodată în plâns, se stăpânise însă repede şi după ce îşi şterse ochii încercă să se justifice, adresându-mi-se:

— Ce femeie era, dom'le şef! Ce suflet de om! oftă ea.

— Stai jos, madam Lena, o invită căpitanul.

— Nu, lăsaţi, spuse ea respectuos. Cum o să stau jos?!

— Când ai intrat în câmpul muncii?

— Păi dumneavoastră nu ştiţi?!

— Te-ai calificat imediat caloriferistă?

— Nu, întâi m-au dat la o filatură de bumbac, da' n-am stat decât vreo două luni... Mă tot puneau să le povestesc...

Şi cât de stupidă mi se păruse întrebarea căpitanului referitoare la intrarea ei în câmpul muncii! Poate şi pentru faptul că nu mai auzisem expresia de prin '54. Sensul ei a rămas în mintea multora şi tocmai pe el l-a vizat întrebarea. Adusă brusc la trecut, la trecutul ei de fostă prostituată, madam Lena spuse firesc ceea ce nimeni nu ştia pe strada aceasta, ceea ce probabil uitase şi ea. Trăgea cu gloanţe oarbe căpitanul, dar nimerea în plin!

— Spune-mi, ce părere ai despre sinuciderea asta? o întrerupse el. Care-i numele dumitale?

— Elena Bocanc. Nici eu nu ştiu ce să mai spun. Stau şi mă-ntreb: de ce era să-şi ia viaţa? Ce-i lipsea? Nimic nu-i lipsea! Tânără era, frumoasă era... Bani avea, iar când nu-i ajungeau, mai vindea câte un tablou... Că le moştenise de la domn profesor.

— L-ai cunoscut?

— Nu. Când m-am mutat eu aici, era dus la un sanatoriu şi acolo a murit. Să vă spun drept, eu bănuiesc că-i o crimă la mijloc.

— Ce te face să crezi?

— Aşa simt eu. A omorât-o cineva! Altfel nu se poate. Ca mine n-o cunoaşte nimeni aici! Şi nici nu avea ea aici cu nimeni nimic. Eu îi făceam curat vinerea, îmi dădea cincizeci de lei, plus cinşpe lei pentru masă, că ea servea prânzu' în oraş, iar dimineaţa – o bucăţică de şuncă cu pâine prăjită şi o cafea neagră. Cât despre seară. Îi ajungea un borcan de iaurt. Ţinea hardughia aia de frigider mai mult pentru apă. Să-ncale ea vreodată ceva de mine? Doamne fereşte! Şi cum vorbea... Un rău n-a făcut cuiva. Ce nu-i spuneam, ea râdea. O femeie mai veselă şi mai delicată n-am auzit!

— După cum înţeleg, i-ai fost foarte ataşată...

Madam Lena izbucni din nou în plâns.

— N-aveam amândouă pe nimeni. O iubeam ca pe fata mea! spuse ea printre lacrimi.

— Fiind de-a casei, ai fi putut, deci, să-ţi dai seama dacă în ultimul timp a intervenit ceva care să-i determine acest gest.

— Nu, a fost până în ultima zi aşa cum era întotdeauna.

— Sau, poate, ai vreo bănuială în legătură cu cineva? ...

— M-am gândit şi eu... De ce să spun, c-ar fi cu păcat.

— Nu s-a certat cu nimeni? Sau n-a mai vrut să se întâlnească?...

— Nu, eu nu ştiu.

— Pe fostul ei soţ îl cunoşti?

— Pe domnul inginer? îl cunosc.

— Care erau relaţiile între ei?

— A, foarte bune. Ţineau unul la altul ca doi fraţi. El, după ce s-a despărţit de duduia Anca, s-a însurat. Are şi un băieţel. A venit cu el aici. Nu exista Paşte sau Crăciun sau de 3 iulie, când era ziua duduii, să nu vină cu flori! Cam

sever aşa, da’ încolo, om foarte bun şi manierat.

— Ce vizite mai primea?

— Ei, aşa, ca oricine... Venea lume în casă. Eu nu ştiu, nu era treaba mea.

— Bărbaţi veneau?

— Lume...

— Eu înţeleg sentimentele dumitale... Se spune că despre morţi nu trebuie să vorbeşti decât de bine...

— Asta doamna doctor Pleşa v-a spus! Da’ c-a venit la mine, acu’ vreo trei ani, să-l spionez pe bărbatu-su, nu v-a spus, ai? îi era frică că-i ia duduia Anca odoru’!

— Cum a venit?

— Aşa, a venit. A venit jos, la mine, să-mi spună că-mi dă două sute, să trag cu ochiul dacă intră domn doctor Pleşa, când ea-i plecată la serviciu, la duduia Anca. Mie îmi trebuiau banii ei?! „Fugi, doamnă, de-aici! Nu mă ocup eu cu murdării de-astea!” i-am zis.

— Duduii Anca i-ai spus de propunerea pe care ţi-a făcut-o doamna Pleşa?

— Nu. Mi-a fost ruşine să-i spun. Bărbaţi veneau. Şi ce dacă veneau? Aduc ele bărbaţi mironosiţele astea măritate!... Lasă că ştiu eu: sunt cinstite numa’ alea care nu pot! Da’ nu-i una să nu-i dea inima ghes! Şi totuna-i!

Am izbucnit în râs, amuzându-mă de teoriile lui madam Lena, ceea ce îl făcu pe căpitan să-mi arunce din nou o privire duioasă.

— Vrei să spui de maşina aia care venea dimineaţa?

— Ei, văd că ştiţi şi singur... Aşa că ce să mai vorbim?

— Rude nu avea, spui?

— Nu, n-am auzit-o niciodată.

— Poate în străinătate?

— Nu ştiu. Ce să vă spun dacă nu ştiu?!

— Dumneata lucrezi şi la blocul de vizavi?

— Da, tot eu.

— Nu stă la etajul doi un profesor, Emil Gonea?

— Nu, la doi e familia Cristescu, arătă ea spre stânga. El e ştab la un minister, că-i face şoferu’ piaţa cucoanei, iar dincolo, în dreapta, domn arhitect

Gheorghiade…

— Are un băiat mare, nu?

— Da, e în a unşpea, Cornel. Îi scria poezii duduii.

— Ce vorbeşti? se amuză neutru căpitanul. Şi duduia Anca ce spunea?

— Spunea că-s copilării. Că-n liceu a fost şi ea îndrăgostită de-un profesor. Într-o zi, l-a chemat aici şi a stat de vorbă cu el.

— Când făceai curat, îţi lăsa duduia Anca cheia ei sau avea două chei?

— Avea două. Seara i-o dădeam înapoi.

— Nu ţi s-a întâmplat niciodată să vezi pe cineva intrând singur aici?

— Nu, nu mi s-a întâmplat.

— Gândeşte-te bine!

— Nu, nu cred să fi dat duduia Anca cheia de la casă cuiva.

— Nici nu s-a plâns vreodată că a pierdut cheia?

— Nu.

— Când ai făcut ultima dată curăţenie aici?

— Duminica asta.

— De ce tocmai duminica?

— Vineri duduia Anca a plecat la Braşov…

— Ţi-a spus că pleacă acolo?

— Da. Mi-a spus că pleacă să stea câteva zile la Braşov. Chiar m-am mirat când am văzut sâmbătă lumină la ea. Am sunat şi mi-a spus să vin a doua zi, adică duminică, să fac curat.

— Ţi-a lăsat cheia?

— Nu, că n-a fost de ce. A stat toată ziua acasă. Acum mi-aduc aminte: a telefonat cineva din oraş şi ea a zis: „Azi n-am chef de nimic. Stau în casă”. Şi chiar nu prea avea chef. A stat tot timpul pe pat şi-a citit.

— Madam Lena, fii bună, fă-ne două cafele.

— Vai de mine, cu cea mai mare plăcere! şi se repezi la bucătărie.

După un timp o auzirăm vorbind cu glas tare:

— Asta-i cana duduii, da’ unde-s ceşcuţele?

O găsirăm căutând prin sertarele bufetului.

— Poate sunt într-altă parte? interveni căpitanul.

— Nu, aici trebuiau să fie! Să le fi pus duduia cu celelalte de la serviciu? Că nici farfurioarele nu sunt, şi se îndreptă spre dulapul din sufragerie.

Am rămas pe loc, ştiind ce va găsi acolo.

Madam Lena se întoarse şi mai contrariată:

— Nu pot pricepe deloc: unde a pus duduia ceşcuţele?

— Le-o fi spart…

— Cum să le spargă?! Duminică erau!

— Lasă, madam Lena, tot suntem gata de plecare, bem în oraş.

— Se poate?! protestă ea. Iau două din bufet.

— Nu, lasă! o conduse căpitanul din bucătărie. Acum o să te rog să te gândeşti bine, continuă el, când ai făcut curăţenie, n-ai dat peste plicul unei scrisori? Sau poate chiar peste o scrisoare ruptă, ori mototolită şi aruncată în găleata din bucătărie, pe care am văzut că o aveţi pentru gunoi?

Madam Lena se gândi câteva clipe, apoi clătină din cap:

— Nu, nu mi-a căzut sub ochi aşa ceva. Nici plic, nici scrisoare.

— Şi totuşi, poştaşul zice că i-a adus o scrisoare de la Iaşi… Hai să vedem împreună jos la gunoi, o invită el.

Cercetarea vaselor pentru colectarea gunoaielor menajere nu dădu, aşa cum şi era de aşteptat, niciun rezultat. Presupunând chiar că cele două ceşcuţe de cafea, împreună cu farfurioarele lor, ar fi ajuns acolo, ceea ce, dată fiind situaţia de faţă, era puţin probabil.

Fapt este că afară se întunecase de-a binelea, iar noi mai trebuia să stăm de vorbă şi cu adolescentul de vizavi. Spre satisfacţia mea, căpitanul fu de altă părere:

— O să se alarmeze părinţii… „Ne interoghează copilul!” Şi chiar dacă asta n-o să se întâmple, inhibat de prezenţa lor, n-o să putem afla nimic de la el. Eu vreau să am cu el o discuţie prietenească, mă înţelegeţi? Să lăsăm

treaba asta pentru mâine dimineaţă. Ce vreţi să faceţi acum?

— Cum ce? Să bem cele două sticle de vin, să mâncăm o friptură... Ca oameni ai muncii ce ne aflăm. Într-o grădiniţă liniştită, în care, dacă aud un chitarist – îl omor!

— Să spun drept şi eu aş fi amator. Nu, să amânăm pentru altă dată; eventual pentru mâine.

— Am şi uitat, sunteţi căsătorit probabil?

— Am fost.

— Ei, asta nu prea merge. Un ofiţer de miliţie divorţat, n-o să ţină în carte, am râs.

— Nu, nu sunt divorţat. Văduv. Dar că am un băiat de paisprezece ani, merge?

— De paisprezece ani?! în cazul acesta dumneavoastră câţi ani aveţi?

Împlinesc în curând treizeci şi cinci, la nouăsprezece ani eram însurat. A fost o mică-mare poveste. Dacă vreţi să rămâneţi în continuare cu mine, eu nu am nimic împotrivă. Numai că va trebui să dormim aici.

— Aici? Vă gândiţi la cheia aceea?

— Nu numai la ea. Cel puţin aici, în apartament, ea nu-i nicăieri. Şi doar a existat o a doua cheie! Mă gândesc apoi la apelurile acelea telefonice. Când a ridicat doamna Pleşa receptorul, am avut impresia că era din nou vocea fostului soţ al Ancăi Petroveanu... Nu, nu cred că are rost să rămâneţi. Ne vedem mai bine mâine dimineaţă.

— Rămân. N-am niciun program pentru astă-seară, am minţit eu. Căpitanul ştie el probabil ceva!...

— Bine. Asta mă scuteşte de-a mai chema un om, pentru că eu va trebui să lipsesc câteva ore.

— Cum adică? Nu-mi surâdea deloc perspectiva.

— O să procedăm astfel: părăsim împreună în mod vizibil casa; eu, peste câteva minute, mă voi întoarce aici, cât mai discret cu putinţă, ceea ce veţi face şi dumneavoastră, după ce veţi cumpăra ceva de mâncare. În acest timp, o să chem o maşină de serviciu, care să mă ia din Piaţa Romană şi aranjez la telefon câteva treburi

pentru mâine. Mâncăm, vă las aici…

*

* * *

Întorcându-mă din oraş, cu braţele încărcate cu pachete, m-am furişat de-a lungul zidurilor, stăpânind cu greu foşnetul hârtiei de ambalaj. Trecerea prin holul blocului, apoi urcarea scărilor au rămas şi ele neobservate; conform înţelegerii, uşa de la apartamentul Ancăi Petroveanu era descuiată, aşa că iată-mă, în sfârşit, înăuntru.

La „Leonida” însă, fusesem nevoit să stau la câteva cozi unde poţi auzi atâtea lucruri instructive, petrecându-ţi timpul liber cât se poate de agreabil, şi căpitanul nu mai avu timp să înghită decât câţiva dumicaţi cu puţin caşcaval, pentru a nu pierde întâlnirea cu maşina care îl aştepta în Piaţa Romană.

Aşadar, iată-mă singur, postat acolo unde mă lăsase căpitanul.

În cele din urmă, ochii mi se obişnuiră cu întunericul ce domnea în apartament, începusem să deosebesc contururile lucrurilor, spatele îmi era acoperit de peretele de care mă lipisem lângă uşa antreului şi totuşi o oarecare senzaţie de teamă încerca să mă domine. Mereu aveam impresia că se mişcă ceva, când în dormitor, când în bucătărie, când de-a dreptul în camera vecină.

„La dracu’!” îmi tot spuneam, dar senzaţia continua să rămână. Se mai adăugau paşii şi vocile înăbuşite ale celor care urcau sau coborau scările şi, peste toate acestea, becul din stradă începu să se legene, bătut de vânt, aruncând la intervale scurte, odată cu un scârţâit prelung, câte un fascicul de lumină chioară în tavan. Oricum, nu era o plăcere!…

La un moment dat, am simţit că înţepenesc şi o durere îngrozitoare se lăsă în picioare. În sfârşit, trecusem eu prin încercări şi mai grele. Răbdam. Un singur lucru era de nesuportat – lipsa unei ţigări. Nu cumva îşi bătuse joc căpitanul de mine? m-am întrebat şi făcând în cele din urmă rabat ataşamentului meu la cauza Miliţiei, am întins

întâi piciorul drept, apoi, încet, pe cel stâng şi aşa, pas cu pas, am ajuns în prima cameră, de acolo în a doua şi, profitând de un „nou fascicul de lumină aruncat în tavan, am scos sticla de whisky. „Beams pin bottle” e o marcă nemaiîntâlnită la noi!

În tovărăşia acestei băuturi, faţă de care – aveam motive temeinice să cred – nu manifestam niciun fel de idiosincrazie şi a unei ţigări „Kent”, pânda se putea desfăşura stând la masă, în condiţii ceva mai prielnice, nealterate de oboseala picioarelor.

Este de înţeles, deci, cum s-a întâmplat că de la uşa intrării, gândurile mele au început să devieze spre scrierea romanului de faţă, pe care îl doream un roman-reportaj, cu toate că exegeţii, îndeobşte, resping un asemenea gen. Mă voi prevala însă de faptul, îmi spuneam eu, că preferinţele lor ating sferele cele mai pure şi, deci, cartea va trece neobservată de ei.

Şi, deodată, zgomotul abia perceptibil al unei chei introduse în broască îmi răsună ca un strigăt de păun în urechi. Din doi paşi am ajuns la uşă. Norocul căpitanului a fost că a tuşit scurt.

— Ei? m-a întrebat el în şoaptă.

— Nimic.

— Şi la mine nimic.

De data aceasta, căpitanul n-a mai refuzat păhăruţul de whisky, am mâncat pe întuneric ce mai rămăsese din pachetele aduse de mine şi, cum se făcuse două noaptea, ne-am culcat, asigurându-ne reciproc că dormim iepureşte.

Groaznică noapte! întâi, m-am visat dându-mă drept piele roşie într-un trib de indieni Tawu-Taku, ce nu se lăsau deloc convinşi de autenticitatea originii mele etnice, drept care mă supuneau la diverse probe, cea cu tălpile pe jar fiind o adevărată desfătare în comparaţie cu restul. Apoi, nu ştiu prin ce împrejurări, m-am transformat în ţinta unei clase de la cursul inferior de gangsteri a fundaţiei „Cosa Nostra”. Primul a început să tragă un tip sfrijit şi răpciugos, încât mi se făcuse şi milă de el. În loc să nimerească în inimă, glonţul a lovit umărul meu drept. S-a

repezit instructorul şi a înfipt un morcov în gaura făcută de glonţ. Să nu iasă sângele – m-am dumirit. Fiecare avea dreptul la trei gloanţe şi, învăţăcei cum erau, instructorul mă împănase cu morcovi. Dacă în cele din urmă am fost sau nu nimerit în inimă, nu mai ştiu, pentru că, în împrejurări la fel de necunoscute mie, am început să fug pe o stradă, urmărit de un tanc.

— Ce s-a întâmplat? De ce strigaţi?

— Eu? Ce să strig?

— Strigaţi: „Vin soldaţii! Vin soldaţii!” Aveţi obiceiul să vorbiţi noaptea în somn?

— Câteodată. „Vin soldaţii” strigam? Un prieten şi-a intitulat o piesă de teatru aşa.

ÎN JURUL TINICHELEI LEGATE DE COADĂ

Ne aştepta o zi grea, ştiam, iar capul îmi era ca un lighean vârfuit cu cenuşă fierbinte, abia scoasă din sobă. Musai să beau o cafea.

Am început prin a sta de vorbă cu adolescentul de vizavi, pe care căpitanul, aflându-i numărul din cartea de telefon, l-a invitat cu atâta prietenie, încât aveam impresia că acesta va sări de-a dreptul la noi în balcon.

Slab şi deşirat, avea o faţă ca o coală de hârtie abia scoasă din raft.

— Să facem cunoştinţă, Cornel! Căpitanul Emilian Pascu, s-a prezentat acesta, întinzându-i mâna, după care, oferindu-i un scaun, a intrat direct în subiect. Ştii ce s-a întâmplat aici şi noi vrem să-ţi cerem ajutorul. Fumezi?

Nu era prea pedagogic, dar în sfârşit... Cornel a luat o ţigară din pachetul căpitanului, a aprins-o şi, în timp ce se foia pe scaun, pregătindu-se probabil să răspundă, căpitanul a continuat:

— În sensul celor spuse la telefon, aş vrea să te rog chiar de la bun început ca tot ce vom discuta aici să rămână strict între noi. Despre relaţiile tale cu duduia Anca Petroveanu te-ai cam lăudat la şcoală!... blufă Pascu.

— Am minţit, mută Cornel ţigara dintr-o mână în alta, privind în jos. Scrisori i-am scris, dar în rest am minţit.

— Nu despre asta e vorba. Sau, mai bine zis, nu în

special despre asta. Ce părere ai despre cele petrecute aici?

Nu eram convins că modalitatea aceasta, conciliant-naivă, pe care o abordase căpitanul în discuţia de faţă, va da vreun rezultat. O găseam în totală contradicţie cu ceea ce îmi spusese el cu o zi înainte, după ce stătuse de vorbă cu doamna Pleşa: „Dacă ştii să numeri până la zece, opreşte-te întotdeauna la nouă”. Cornel Gheorghiade i-a răspuns printr-o întrebare:

— Credeţi că a omorât-o cineva?

— Sunt sigur! se ridică în picioare căpitanul.

Ochii băiatului, cu o anumită moliciune în priviri, sclipiră ca la o acută durere şi el scapă un oftat greu pe care, evident, voise să-l reţină. Masca indiferenţei căzuse. Începu să povestească rar, cu pauze mari, urcând şi coborând prin cele văzute şi apoi bănuite, aici, în ultimii ani. Tabloul nu era unul nou, ci doar mai complet, a.

Între timp, sosise locotenentul-major Paraschiv pentru a ridica urmele de cafea de pe chiuveta din baie şi, după plecarea lui Cornel Gheorghiade, ne-am dus la el să aflăm noutăţi.

Erau nefavorabile ipotezei pe care o construise căpitanul. Impresiunile palmare şi digitale de pe pahar aparţineau mâinii drepte a Ancăi Petroveanu, iar poziţia falangelor, cu toate că la prima vedere păruse curioasă, fusese găsită ca una posibilă. Cât priveşte sticluţa cu „Nozinan”, aceasta nu prezenta decât urme lipsite de importanţă. Dar, tocmai în legătura cu ea, căpitanul ridică obiecţii:

— De ce dâre şi nu impresiuni? E o întrebare la care ar fi trebuit să vă gândiţi.

— Ne-am gândit, tovarăşe căpitan.

— Şi?

— Sigur, ele puteau fi provocate, dar acest lucru nu este evident. Eu vă raportez date obiective... Suprafaţa mică a sticluţei, o suprasecreţie a glandelor sudoripare, firească în cazul unei mari emoţii sau a stării de tensiune...

— Am înţeles, spuse sec căpitanul.

— I-o fi scăpat din mâini… adăugă locotenentul-major Paraschiv. Expertizele, ca şi rezultatul autopsiei, sunt la tovarăşul colonel Banu. Moarte prin asfixie mecanică cu gaz metan.

— Şi somniferul?

— S-a găsit. Nozinan. Într-o concentraţie destul de mare, nu mai reţin cât, însă nu atât cât să provoace moartea. Să vă spun sincer, când am văzut prima oară impresiunile pe pahar, am fost aproape sigur că ele au fost aşezate. Mai ales din cauza distribuirii oarecum nefireşti a efortului de prindere. În laborator însă…

— Nici n-ar fi fost nevoie. I-a cerut un pahar cu apă şi ea i l-a adus. Apoi, după ce Anca Petroveanu a băut cafeaua şi a adormit…

— Am înţeles ce vreţi să spuneţi, tovarăşe căpitan. Numai că musafirului i se aduce paharul cu apă pe farfurioară!

— Veniţi încoace! îl trase căpitanul de mână.

Intrarăm cu toţii în bucătărie. Deschizând uşa dulapului, căpitanul ridică de pe un teanc de vreo cinci farfurii pe cea de deasupra, susţinând-o între degetele ambelor mâini.

— Ei? o întoarse el spre lumină. Este acest cerc urma unui fund de pahar ud sau nu? N-a avut apă la frigider, pentru că afară nu e chiar atât de cald, şi ea a lăsat robinetul să curgă. Paharul s-a udat… Luaţi-o, tovarăşe locotenent-major, cu toate că sunt sigur că nu veţi găsi decât impresiunile ei digitale. Va fi interesant de ştiut care este vechimea lor… Urma de pe farfurioară nu ne dă nimic concret, dar eu mi-am format o idee despre cele petrecute aici şi nu sunt dispus să renunţ.

După plecarea locotenentului-major, căpitanul Pascu deschise cartea de telefon la litera „D”. Dobra Alexandru, şi îşi notă numărul de telefon.

— Ăsta cine mai e? am întrebat eu, intrigat.

— Cum cine? Fostul soţ al Ancăi Petroveanu.

— Şi cum i-aţi aflat numele? Madam Lena a spus „domnu’ inginer”! M-am şi mirat că n-o întrebaţi cum îl

cheamă.

— Pentru că ştiam.

Am vrut să-i spun o răutate, dar n-am fost în stare. A continuat:

— Printre acte am găsit şi certificatul ei de divorţ.

Folosindu-se de o stratagemă comună, căpitanul află de la femeia de serviciu a inginerului numărul de telefon al acestuia de la birou şi, tot printr-o stratagemă de acelaşi fel – că el se găseşte în institut.

— Trebuia să-l fi chemat aici, nu să mergem noi la el! Pentru că nu este exclus ca un anumit lucru, un obiect oarecare, căruia noi nu i-am acordat importanţă, lui să-i sugereze o legătură, o idee.

— E adevărat, mă aprobă căpitanul.

M-am simţit ca un crocodil făcându-şi siesta la soare.

— Numai că, mai întâi, aş vrea să-i văd reacţia... Or, video-telefon nu avem încă!

— Nu ştiu ce n-avem, dar dacă după noaptea asta superbă nu beau o cafea!...

A înţeles tot şi în câteva minute am fost în stradă. O vreme am rămas tăcuţi, apoi făcând probabil o asociaţie cu groapa din caldarâm pe lângă care tocmai trecusem, căpitanul mi-a propus să scot maşina, deoarece azi ea ne-ar putea fi de folos.

În sfârşit, puţin dinamism! Şi după un filtru scurt, băut în picioare, eram în holul unui institut de pe Calea Victoriei, aşteptându-l pe inginer să coboare.

Apăru, căutându-ne cu o privire severă, înalt, cu o ţinută distinsă, pe care părul grizonant o completa doar. Căpitanul se înclină, atrăgând asupra sa atenţia şi când inginerul se apropie, îşi declină calitatea. Adăugă:

— Eu sunt cunoscutul acela. N-am vrut să se ştie cine vă caută.

— Ce s-a întâmplat? întrebă calm şi oarecum aspru inginerul Dobra.

— Fosta dumneavoastră soţie, Anca Petroveanu, a fost găsită ieri fără viaţă în apartamentul ei.

Ne privi pe rând, ca şi cum n-ar fi realizat dintr-odată

sensul celor spuse de căpitan, apoi, coborând încet capul, întrebă cu glas stins:

— Anca? Cine a făcut-o? Cum de-a fost posibil? Şi căutând cu mâna pervazul de beton al ferestrei, se sprijini de el.

— Primele indicii vorbesc despre o sinucidere. Prin asfixiere cu gaz metan, spuse căpitanul.

Nu, suferinţa inginerului nu era o poză.

— O sinucidere? nu vru el să creadă. Apoi, ca şi cum şi-ar fi imaginat cauzele, dădu încet din cap: Da… Da, da… Sigur… spuse el după pauze mari şi, deodată, respinse cu hotărâre gândul: Nu! Imposibil! Nu cred! Anca se pregătea să plece în Franţa! A depus cerere pentru paşaport!

— Aţi putea lipsi o oră-două de la serviciu? Aş vrea să stăm puţin de vorbă. E dificil aici…

— Acum nu pot. Şi apoi ar trebui să-mi daţi puţin răgaz. Dumneavoastră aţi răspuns ieri la telefon?

— Da, eu. Aţi mai telefonat după ce am vorbit amândoi?

— Da, am telefonat.

— De câte ori?

— O singură dată. Mi-a răspuns o voce de femeie. Anca n-ar fi lăsat apartamentul ei unui bărbat. Nici chiar unei femei… Cuiva străin… Nu mi-a venit să cred… Nu ştiu, dar am presimţit parcă ceva. Că se petrece ceva anormal. Ceva…

— Eu vă înţeleg, totuşi, v-aş ruga…

— Nu, îl întrerupse el pe căpitan, pe un ton categoric. Nu pot lipsi acum. Când ies de aici, la ora patru, atunci, dacă vreţi…

— Bine, vă aşteptăm la ea acasă.

să

De-abia în maşină, în drum spre spital, căpitanul Pascu rupse tăcerea:

— Vasăzică, Anca Petroveanu intenţiona să plece în Franţa. Eu înţeleg să mori după ce vezi Parisul, dar în niciun caz înainte! râse el fără poftă. Adăugă: Nu este exclus ca plicul acela să fi conţinut o invitaţie. Bine,

controlăm noi…

— Orice ar fi, asasinul nu este fostul ei soţ! am spus eu axiomatic.

— Domnule, cu o asemenea gândire profundă puteţi deveni oricând miliţian! exclamă admirativ căpitanul.

Drept care tot restul drumului am tăcut.

Spitalul dispunea de un adevărat parking, am rezolvat repede cu maşina, dar o dată intraţi în clădire a trebuit să rătăcim pe coridoare, să coborâm şi iar să urcăm scări, până când l-am găsit pe doctorul Ion Cărtărescu.

Era un bărbat ceea ce se cheamă rasat, cu un zâmbet plin de farmec masculin, care îl făcea simpatic de la prima vedere. Numai că mâna pe care ne-a întins-o am simţit-o moale şi umedă.

— Am venit la dumneavoastră în legătură cu moartea Ancăi Petroveanu, îl aviză căpitanul.

Ion Cărtărescu clipi nedumerit din ochi.

— Anca Petroveanu a murit? Când? Doar… se opri el nehotărât.

— Asta şi voiam să vă întreb. Când aţi văzut-o ultima oară? Să mergem undeva. Undeva unde am putea sta de vorbă.

— Da, da, aveţi dreptate! se precipită doctorul, neştiind încotro să se îndrepte.

Ne-a condus într-un cabinet şi, rugând sora ce se găsea acolo să ne lase puţin singuri, ne-a invitat înăuntru. Totul fusese făcut însă cu o anumită grabă, cu o anumită nervozitate pe care el nu o putea, sau poate nu voia, să şi-o ascundă.

— Da, m-aţi întrebat parcă ceva… Când… am văzut-o ultima oară?

Reţinuse, în condiţiile date, perfect întrebarea! Se gândise tot timpul la ea. Nu moartea Ancăi Petroveanu îl preocupase deci, ci întrebarea!… Eram curios ce gândea căpitanul. Spuse ca printre altele:

— Exact.

— Ultima oară… Ultima oară cred că am văzut-o joi, joi la prânz. Ce i s-a putut întâmpla? Anca era perfect

sănătoasă! Dacă ar fi fost vorba de un accident, ar fi adus-o aici…

— Sunt accidente care nu mai trec pe la dumneavoastră…

— Mortal, înseamnă?

— Da.

— Atunci, ce legătură am eu?

— Anca Petroveanu a fost găsită moartă prin asfixiere cu gaz metan, în apartamentul ei.

— Prin asfixiere?

— Întocmai.

— O sinucidere, înţeleg. Şi acum îl căutaţi pe autorul moral?…

— Dacă îmi permiteţi, la întrebări v-aş ruga să răspundeţi dumneavoastră!

N-am descifrat nicio notă de duritate sau ironie în vocea lui Pascu. Dimpotrivă, fusese politicos, concesiv chiar.

— Mă interogaţi deci?

— Nu, de ce?… Vă întreb. Vă cer unele relaţii. Iar dumneavoastră sunteţi liber să răspundeţi sau nu, spuse căpitanul egal, dar tonul acesta avusese în el ceva ce prevestea un pericol.

— Cunosc eu libertăţile astea!…

— Vreau să nu înţeleg sensul celor spuse de dumneavoastră.

— Vă rog să mă înţelegeţi… Sunt un om… însurat… încercă să se apere medicul.

— Ştiu.

Pe naiba ştia! Nu ştia nimic!

— E o situaţie delicată…

— Nu infidelitatea dumneavoastră faţă de soţie ne interesează.

Căpitanul făcu o pauză, privindu-l pe Ion Cărtărescu în faţă. Şi acesta se grăbi să vorbească:

— Joi la prânz, am mâncat împreună la „Moldova”.

— Duminică v-aţi văzut?

— Nu. Duminica eu nu pot… Am sunat-o dimineaţa la

telefon. Aşa, într-o doară, deoarece ştiam că plecase de vineri la Poiana Braşov.

— Şi n-a fost?

— Ba da, dar s-a întors sâmbătă.

— Curios, nu?

— Da, şi eu m-am gândit.

— N-aţi întrebat-o? Nu te întorci dintr-o excursie când ai o duminică liberă în faţă!

— Asta am spus şi eu…

— Şi?

— Mi-a răspuns că era aglomeraţie la Poiană şi asta a enervat-o.

— Vineri, aglomeraţie?

— Anca avea anumite curiozităţi… De neînţeles de multe ori. Putea să-i displacă, să zicem, cravata unui bărbat şi din pricina aceasta el să-i devină nesuferit.

— V-a spus de ce a plecat la Poiana Braşov?

— Avea două zile fără procese şi voia să se recreeze puţin.

— Şi-aţi crezut că acesta este adevărul?

— Nu, cunoscând-o pe Anca, m-am îndoit.

— În ce sens? în legătură cu Anca?

— Putea face oricând o pasiune şi atunci nu mai exista nimeni şi nimic.

— Aţi bănuit, deci, că a plecat cu cineva. Aveţi vreo presupunere?

— Nu, nu, negă cu hotărâre medicul. Venea în contact cu o mulţime de lume prin însăşi natura profesiei sale.

— Duminică, n-aţi remarcat o oarecare schimbare, când aţi vorbit cu ea?

— Poate o anumită indispoziţie.

— Este termenul cel mai potrivit? Eu nu vreau să vă influenţez… Poate nelinişte?

— Mai curând nervozitate.

— Despre ce anume aţi discutat?

— Banalităţi…

— Nu v-a spus cum şi-a petrecut timpul la Poiană? De

obicei se povesteşte, nu?

— Foarte sumar.

— Şi-aţi dedus că vă ascunde ceva?

— Da. Da, am avut impresia că a fost în societatea unui bărbat.

— V-aţi exprimat această îndoială?

— Da.

Ion Cărtărescu se oprea după fiecare răspuns, dar căpitanul, ca la o pregătire de artilerie, bătea metru cu metru pătrat.

— Şi?

— Mi-a spus că nu vede de ce trebuie să-mi răspundă... „în definitiv, eu nu te întreb...” şi s-a referit la soţia mea.

— Cum v-aţi petrecut seara zilei de duminică? Să zicem, de la ora optsprezece în sus?

— Duminică? întrebă medicul, arătându-se nedumerit.

— Da.

— Duminică... Ce-am făcut eu duminică? A, da, am fost la „Patria” şi am văzut un film cu Elizabeth Taylor şi Richard Burton.

— Singur aţi fost?

— Da. Soţia este plecată pentru o săptămână din Bucureşti, cred că mai am un bilet la mine, începu el să se caute prin buzunare.

— Nu-i nevoie, sunteţi sigur că aţi fost la „Patria”?

— Absolut!

— Nu este adevărat!

— Domnule! Tovarăşe căpitan!...

— Nu mă apostrofaţi, n-o merit. Ce-aţi spune dacă eu v-aş povesti că am fost la Sinaia unde am admirat ore în şir, de pe dig, cum se jucau delfinii în apă?

Medicul rămase tăcut, apoi protestă slab:

— Bine, dar eu am fost!

— Începând de săptămâna trecută, cinematograful „Patria” a intrat în reparaţii. Dacă aţi fi avut drum pe acolo, aţi fi observat lipsa afişului. Filmul l-aţi văzut

probabil ceva mai înainte.

Medicul tăcea, foindu-se pe scaun.

— Aştept răspunsul dumneavoastră! îi atrase atenţia căpitanul.

— E... o femeie la mijloc.

— Domnule doctor, eu v-am spus, nu tribulaţiile dumneavoastră amoroase fac obiectul venirii noastre aici!

Avusese să-i dea un rest căpitanul.

— Bine, am înţeles. Dar... ştiţi... e... e dificil... e măritată.

— Noi, ca şi dumneavoastră medicii, avem un aşa-numit secret profesional. Mă refer la discreţie... Bineînţeles, atunci când nu este lezată legea. Nu ce aţi făcut, ci în ce limite de timp aţi fost cu ea!

— Ne-am întâlnit seara, la şapte fără un sfert, în faţa Operei. Are în cartierul acela o prietenă. Am intrat într-un cafe-bar, care e vizavi... Acolo... Se făcuse aproape unsprezece când am plecat de la prietena ei. E corectoare la un ziar care apare luni dimineaţa.

— Cum se numeşte şi unde o putem găsi pe cunoştinţa dumneavoastră?

— Coca o cheamă. E funcţionară. Dacă doriţi, mă îmbrac imediat. Să nu se creadă că am discutat cu ea între timp.

— Bine, acceptă căpitanul. Să revenim acum la Anca Petroveanu.

Ion Cărtărescu îşi căută ţigările.

Stând neutru într-o parte, îmi dădeam seama la un moment dat că, odată cu întrebările puse pe un ton de curiozitate binevoitoare, căpitanul îl supraveghează tot timpul cu minuţie profesională, încotro se uită. ce face cu mâinile, cum se mişcă pe scaun înainte de a da un răspuns, cât timp a trecut de la punerea întrebării...

Să fie aici vorba de anumite „normative” nescrise ale meseriei sale? Nu este exclus. Dacă pauza se prelungeşte, înseamnă că răspunsul este calculat, gândit, poate chiar inventat „din mers”... O pauză mai scurtă decât cea „cuvenită” poate indica un răspuns pregătit dinainte,

învăţat, repetat.

Şi toate acestea, probabil, căpitanul Pascu şi le fixa în minte în mod automat. Sistemul său de semnalizare subconştientă, elaborat astfel, îi trimitea tot timpul impulsuri şi un răspuns care mie mi se părea simplu şi sincer trezea în el simptomele unuia complicat şi ascuns, o pauză neaşteptată, un gest, o mişcare maşinală, că în subteran ceva s-a produs.

Nu, nu-i uşoară meseria asta! Şi totuşi, el îmi spusese acum o oră că aş putea deveni oricând miliţian!...

După ce îşi aprinse ţigara, Ion Cărtărescu începu să relateze împrejurările în care o cunoscuse pe Anca Petroveanu, dar cum povestea pe care ne-o spunea el era o pură invenţie, căpitanul îl întrerupse politicos:

— Cu vecina ei, Maria Pleşa, a fost înainte – nu mă refer la relaţiile de serviciu – sau în timpul cât veneaţi la Anca Petroveanu?

— Şi pe asta o ştiţi? desfăcu el braţele.

Căpitanul nu spuse nimic.

— A fost ceea ce este şi cu Coca, de altfel – un simplu *couchage*...

Franţuzismul i se păruse mai puţin obscen.

— Cum a reacţionat doamna Pleşa când v-a văzut preferându-i vecina?

— Am avut o scurtă explicaţie şi cu asta s-a terminat.

— Credeţi?

— Da.

— Spuneţi-mi acum despre neplăcerile pe care le avea Anca Petroveanu ca abonat al unui post telefonic.

— Nu ştiu dacă... Ştiţi, hoţul e c-un păcat, iar păgubaşul cu zece! în intimitatea mea, eu o bănuiesc pe Maria Pleşa.

— Ancăi Petroveanu i-aţi împărtăşit această bănuială a dumneavoastră?

— Nu. Sunt vecine...

— Povestiţi, vă rog.

Aruncase iar undiţa căpitanul. Lui dă-i un cârlig şi el îţi prinde o baltă de peşte!

— De câteva luni, cineva o suna zilnic pe soţia mea la telefon – şi câteodată chiar de două-trei ori pe zi – proferând tot felul de invective şi trivialităţi, după care punea jos receptorul. Acelaşi lucru şi cam din aceeaşi perioadă de timp a început să i se întâmple Ancăi. Acum, în urmă, persoana respectivă a lăsat să se înţeleagă, printr-o indiscreţie voluntară, că aceea care telefonează soţiei mele era Anca, şi invers. Ce a ieşit de aici nu vă mai spun!...

Îmi venea să duc batista la nas.

Când Ion Cărtărescu termină cu amănuntele acestei poveşti pestilenţiale, căpitanul Pascu se întoarse, ca printr-o asociaţie de idei, la felul cum îşi petrecuse Anca Petroveanu timpul la Poiana Braşov.

— Mi-a spus că s-a oprit la hotel „Sport”, n-avea însă baie în cameră, iar fereastra răspundea chiar în faţa parcării şi un du-te-vino de maşini a enervat-o enorm. A doua zi dimineaţa a urcat cu telefericul pe Postăvarul, a stat puţin la soare... Lume însă ca pe bulevard. Asta-i tot ce mi-a spus.

— Bine, să mergem, se ridică Pascu.

— Să-i telefonez să coboare... arătă medicul spre aparatul telefonic din cameră. Nu aveţi nimic împotrivă?

— Poftiţi, îl invită căpitanul.

Ion Cărtărescu formă numărul unei centrale, ceru un interior, rugă pe cineva s-o cheme pe tovarăşa Coca, iar când aceasta se prezentă îi spuse să coboare peste un sfert de oră, fixându-i o întâlnire la cofetăria de alături.

Drumul până la parcare l-am parcurs fără să scoatem o vorbă. Eram tocmai sub impresia sentimentului penibil pe care trebuia să-l încerce Ion Cărtărescu la gândul confruntării, mai mult decât jenantă, care urma, când, în timp ce deschideam portiera, l-am auzit exclamând:

— O, ce maşină frumoasă aveţi! Şi adăugă, arborând zâmbetul său fermecător: Splendidă culoare!

Era gol ca un dovleac medicul ăsta.

În cofetărie, în întâmpinarea sa, se ridică intrigată o mămăruţă – tot de buline aveam parte! – a cărei voce era tocmai bună să razi o barbă de două zile cu ea.

— Cum îţi permiţi? Da’ e posibil?! Da’ e onoarea mea în joc! Nu-i nimic adevărat, tovarăşe! se întoarse ea spre căpitan.

— Dragă Coca, încercă medicul s-o tempereze, uitându-se cu teamă în jur, e vorba de o chestiune foarte serioasă şi...

— Nu mă priveşte! Cu mine n-ai fost! E-o minciună!

— Alo! bătu căpitanul cu degetul în masă, chemând-o la ordine.

— Ne-am întâlnit întâmplător la prietena mea. Cu totul întâmplător! Ea... O s-o chem martoră că n-a fost nimic din ce insinuează dumnealui!

Căpitanul se uită la medic, care îi aştepta cu teamă reacţia, şi dădu cu compătimire din cap.

— E prea înăbuşitor aici, bună ziua! spuse Pascu ridicându-se.

Forfota străzii mă făcu să rămân pentru o clipă în urmă; căpitanul se opri aşteptându-mă şi îmi propuse:

— Până la patru mai avem destul timp. Ce-ar fi să ne repezim până la Colegiul avocaţilor? Şi-ar mai fi ceva... îşi privi el ceasul.

— Nu ştiu ce-ar mai fi... Cred însă că ar trebui să luăm o batistă, să ne adunăm ideile în ea! Sau poate dumneavoastră...

— Lăsaţi, ne adună ideile colonelul! Dacă nu-i aduc ceva concret până diseară, să vedeţi ce bătaie iau eu la spate!

— Ceşcuţele de cafea!...

— Mai trebuie să le şi găsesc!... Duşmanul nostru cel mai de temut este timpul! El spală, spală... Şi aşa, tot ce există este la trecut!

— Hopaaa! Reflexii filosofice!...

La biroul de personal al Colegiului ne primi un bărbat cu părul cănit.

— Tovarăşu’ e cu mine... se aplecă Pascu spre el, coborând vocea.

— Da-da-da-da, gesticulă acesta în semn că a înţeles tot şi se grăbi spre unul din fişetele sale.

Totul era acolo într-o ordine desăvârşită, dar conţinutul dosarului de cadre al Ancăi Petroveanu vorbea cam tot atâta despre ea cât se spune în instrucţiunile de folosire a unei maşini de tocat carne.

— Dumneata ce părere ai, tovarăşe Marinescu, despre Anca Petroveanu? îl întrebă căpitanul.

— Ştiu eu ce să vă spun?... stătu el pe gânduri, temându-se probabil să n-o scrântească în vreun fel.

Nu-i uşor să-ţi spui părerea despre o anumită persoană când miliţia se interesează de ea!

— Adică din ceea ce ştii dumneata, îl ajută căpitanul.

— În general e o tovarăşă bună... N-a avut abateri de la etica profesională... La învăţământul politic vine regulat... N-are absenţe, ca alţii. E prietenoasă. E o tovarăşă bună, de ce să zic...

— Dumneata eşti de mult aici? vru să ştie căpitanul.

— De vreo şase ani. Înainte am lucrat şi eu la Miliţie!

— Aaa, aşa!?

— Da' ce-a făcut tovarăşa?

— N-aş putea spune c-a făcut ceva, îl imită căpitanul. A fost găsită în stare de deces la ea acasă. Dumneata ştii care-i datoria noastră!...

— Uite cum se prăpădesc oamenii! clătină el din cap cu părere de rău.

Căpitanul îşi luă rămas-bun de la fostul său coleg, ceea ce am făcut şi eu fără niciun regret.

N-am aflat mare lucru nici de la colegii Ancăi Petroveanu şi am plecat de acolo doar cu constatarea că a vocaţii se laudă unii pe alţii ceva mai puţin decât medicii între ei.

Ne mai rămăsese o oră bună la dispoziţie. Înseamnă că puteam mânca undeva la aer, ceea ce era perfect.

Cu maşina n-a fost o problemă să ajungem „La raţa" – restaurantul se numeşte „Parc", dar e o raţă de bronz acolo ce seamănă cu o broască ţestoasă, şi eu aşa îi spun, „La raţa" – apa lacului, foşnetul frunzelor printre care se strecura o pală de vânt, în general, totul era cât se poate de odihnitor, şi căpitanul a început discuţia întrebându-mă

ce am eu de zis de doctorul Cărtărescu. I-am spus părerea şi, referindu-mă la mâna lui moale şi umedă, am auzit de la căpitan, o întreagă teorie despre strângerile de mână ca formă de salut.

Şi, într-adevăr, câte nu spune o strângere de mână! Dacă este sinceră, simţi un uşor schimb de curenţi – prin atingere se transmite bunăvoinţa reciprocă, palmele intră în contact dens, plenar, nu încearcă să scape, să se eschiveze printr-o strângere formală a degetelor. Cel indiferent va întinde o mână flască, goală, îi dai dezamăgit drumul. Sunt însă mâini care te ţin, întârzie în a ta, se comportă insinuant, după ce la strângere au arătat un oarecare dinamism, o oarecare energie, nici prea-prea, nici foarte-foarte, atât cât să demonstreze o mare prietenie, ataşament sincer. Sunt interesaţi. Întârzie şi mâinile iscoditoare, servile, dar ele sunt mai lipicioase, insidioase, n-au parcă astâmpăr. Un tremur uşor şi abia perceptibil, o mână care încearcă să se elibereze „înainte de vreme” îi trădează pe fricoşi sau ostili... Chiar mie încă n-am avut ocazia să-mi strâng mâna! Cine ştie ce surpriză mă aşteaptă când o să mi se întâmple odată!

— Ceea ce n-am înţeles, am reluat eu discuţia despre doctorul Ion Cărtărescu, este cum de-a putut Anca Petroveanu să rămână mai mult decât, să zicem, o noapte cu el? Cu această vată de zahăr! Azi-dimineaţă, când am plecat din apartamentul acela, aveam impresia că o cunosc de foarte multă vreme, că am fost în apartamentul ei nu o singură dată. Mi s-a părut mai complicată femeia aceasta.

— Şi nu vă înşelaţi! spuse, privindu-mă gânditor, căpitanul.

— ...Pe când doctorul, cu zâmbetul lui plin de farmec masculin, de care se dezbracă, probabil, acasă, ca de pantofii de stradă, pentru a-şi pune papucii, are tot atâta personalitate cât şerveţelul ăsta de hârtie! Şi am despachetat tacâmurile învelite în el; la zăngănitul lor, am simţit o foame teribilă.

Grozav om a fost Ivan Petrovici Pavlov! Incontestabil „cel mai”!

— Mi-a plăcut chestia cu delfinii la Sinaia! i-am spus căpitanului după o pauză, în care filosofasem despre reflexele pavloviene.

— Am vrut să văd şi eu filmul... Aşa am aflat. Doctorul a căzut de pe listă. Când ai nevoie de un alibi, ţi-l pregăteşti temeinic! El însă l-a inventat pe loc, îndată ce i-am pus întrebarea. L-am simţit în timp ce încerca să câştige timp. „Duminică... Ce-am făcut duminică seara?...” Era ultimul film pe care îl văzuse. Aşa i-a venit în minte minciuna. Fiind un film de succes, era normal să ruleze şi săptămâna următoare! Când a început să caute biletele prin buzunare, am fost sigur că blufează.

— Apropo, nu m-aş da în lături de la o partidă de pocher. Sunt tare curios cum jucaţi!

— N-am mai jucat de aproape un an. În orice caz, este un exerciţiu de atenţie, de studiere a fizionomiei jucătorilor...

— La al doilea alibi al doctorului, aţi fost convins că este unul real? l-am întrebat, aducându-mi aminte.

— Da. Eu însă n-am dreptul să nu verific totul până la ultimul amănunt. Orice faptă are zeci de nuanţe. De multe ori din cele mai neaşteptate.

Când am intrat în apartamentul Ancăi Petroveanu, spre surprinderea noastră totală, l-am găsit într-un fotoliu pe inginerul Alexandru Dobra. Se ridică încet, ca şi cum mişcarea aceasta i-ar fi cerut un mare efort şi, văzându-i faţa, am înţeles tot.

— Iar noi ne întrebam unde putea fi cea de-a doua cheie a apartamentului! încercă Pascu să creeze o atmosferă mai degajată, în timp ce îi strângea mâna inginerului.

— Era la mine, răspunse acesta, reaşezându-se în fotoliu. Mi-a dat-o Anca acum câteva zile. Miercuri sau joi, mi se pare. O să vă rog să-mi spuneţi şi mie ce s-a petrecut aici? Ce? Anume ce?

— Este ceea ce vrem şi noi să aflăm. Şi în acest sens vă solicit sprijinul.

— Sprijinul meu... Eu cum să vă ajut?

— Povestiţi-ne tot ce ştiţi despre fosta dumneavoastră soţie.

— Tot?... E foarte greu tot, se accentuă evident tremurul vocii sale. E foarte greu de povestit tot. O să vă povestesc... Ce să vă povestesc?... Ne-am cunoscut când eram încă studenţi, eu în ultimul an, ea în primul... Apoi ne-am despărţit... Mai bine zis, eu m-am retras. Nu puteam face faţă rivalilor mei... Erau prea mulţi şi, mai ales, abili, pricepuţi... N-aveam nici timp ca ei... M-am retras şi, după aproape patru ani... Am găsit-o în ultimul an de facultate, la Drept... Devenisem asistent... O mai căutasem, dar, de fiecare dată, teama de ea mă făcuse să fug. Anca era după o puternică decepţie. În două săptămâni ne-am căsătorit. Totul a mers perfect. Cultă, inteligentă, de o rară spontaneitate… Eu sunt ceva mai greoi. Duelurile cu ea mă oboseau câteodată. Dar tocmai de aceea îmi făceau plăcere; erau dueluri ale spiritului... Şi mai ales veselă. De o uimitoare Vitalitate. Am avut impresia că mă iubeşte. Îmi spunea de multe ori că sunt echilibrul ei. Până într-o zi...

Trăsăturile feţei sale, spălate tot timpul de gânduri, cum spală valurile mării stâncile ieşite din apă, se înăspriră deodată. Continuă după o pauză:

— Am trecut cu vederea. Am rugat-o să se întoarcă. Aveam certitudinea că locul ei e lângă mine. Că numai acest loc o poate apăra de ceea ce era în ea. Ştia şi Anca acest lucru. Totul se desfăşura ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat... De câteva zile, simţeam că se petrece ceva şi într-o seară mi-a spus că trebuie să divorţăm. Că a săvârşit o enormă greşeală căsătorindu-se, că nu are dreptul să se căsătorească vreodată ... Am divorţat. Nu putem găsi întotdeauna suficientă putere, destulă tărie pentru a lupta cu noi înşine. Cu slăbiciunile noastre... Mi-a fost teamă şi m-am recăsătorit în scurt timp. Am rămas prieteni. Prieteni foarte buni. Numai că eu, poate părea straniu, am continuat s-o iubesc în tot acest timp.

— Vă rog să mă iertaţi...

— Nu, de ce? îl întrerupse inginerul, înţelegând cu totul altceva decât vrusese căpitanul să zică, scuzându-se.

Vedeţi, este curios, dar mi-a făcut bine spunându-vă dumneavoastră, doi necunoscuţi pentru mine, aici, în apartamentul ei, ceea ce am purtat în mine ascuns atâţia ani.

— Soţia dumneavoastră a intuit aceste sentimente?

— Poate, undeva, da. Ştia că suntem prieteni, că vin aici... Soţia mea e de o rară delicateţe. Şi apoi ea mă iubeşte foarte temeinic. Generos, aş spune. Avem un copil...

— Nu i s-a întâmplat soţiei să primească telefoane anonime care să denatureze caracterul vizitelor pe care i le făceaţi fostei dumneavoastră soţii?

— Nu. De ce o asemenea murdărie?! Chiar dacă, prin absurd, ar fi primit, nu mi-ar fi spus niciodată nimic. S-ar fi jenat pur şi simplu. De ce mă întrebaţi? se arătă deodată intrigat inginerul.

— Iago n-a murit... în locul batistei, el are astăzi ceva mult mai la îndemână – telefonul!

— Tovarăşe căpitan, Anca nu s-a sinucis! Nu, eu nu pot crede într-o asemenea versiune! spuse deodată Dobra pe un ton categoric.

— Ce vă face să credeţi aceasta?

— Cuiva care n-a cunoscut-o, e greu să-i explici. Era atât de îndrăgostită de viaţă!...

— Poate o nouă decepţie? O decepţie foarte puternică... Pe un anumit moment... Pe conştiinţa risipirii, deodată foarte evidentă...

— Anca avea această conştiinţă. Era însă prea dornică de dragoste. Desigur, într-un anumit sens, spuse el ca şi cum ar fi scuzat-o. Nu, Anca nu s-a sinucis. Un asemenea gest era dincolo de puterile ei sufleteşti.

— Deci, nu puteţi presupune că o nouă decepţie...

— Poate părea paradoxal... Şi este. Ea a plâns nu o dată, de la divorţul nostru, pe umărul meu. Şi nu pentru că era părăsită... Dimpotrivă, era cerută în căsătorie... Anca se iubea foarte mult pe sine.

— În cazul acesta, aţi auzit probabil câte ceva despre unii dintre cunoscuţii ei. V-a pomenit de un anume doctor

Ion Cărtărescu?

— Da, mi-a spus. Îi era milă de el.

— Milă?! în ce sens?

— Mi s-a plâns că o sâcâie, că vine mereu pe capul ei, îi cerşeşte întâlniri... Cam aşa ceva... Nu-i ceream amănunte... Ascultam, clătină el trist capul.

— Spuneaţi că Anca v-a dat cheia de la apartament...

— Da, exact! îl întrerupse el pe căpitan, ca şi cum şi-ar fi adus brusc aminte. Este ceva despre care eu trebuie... Nu, eu nu am dreptul să ascund. Anca voia să plece cu maşina la Paris. Nu ştiu prin ce împrejurări a cunoscut un străin, de la care putea să ia o sută de dolari, cu douăzeci de lei dolarul. Am sfătuit-o să nu facă o asemenea prostie şi i-am spus că ea, ca avocat, trebuie să ştie mai bine că legile noastre nu admit asemenea tranzacţii. În sfârşit, am discutat pe această temă şi ea mi-a promis că va renunţa la dolarii respectivi. După câteva zile, mi-a telefonat la birou. Aveam foarte mult de lucru, la institut tocmai se zugrăvea, iar acasă nu dispun de condiţii prea strălucite. S-a oferit să-mi dea cheia. I-am mulţumit şi ea mi-a adus-o la institut, pe la prânz. Aveam o vagă bănuială că pleca pentru banii aceia, am întrebat-o, dar ea a negat.

— V-a dat ceva amănunte în legătură cu străinul despre care aţi pomenit?

— Nu.

— Nu v-a spus nici cu ce ocazie se găsea în ţară? Ca turist sau...

— Nu. Spunea că e un om foarte cumsecade şi aşezat.

— Unde l-a cunoscut?

— Nu ştiu.

— Şi nici în ce împrejurări?

— Nu.

— Era o relaţie mai veche?

— Nici asta nu ştiu.

— Am găsit aici un plic expediat din Paris...

— Dacă nu mă înşel, spunea că era francez. Da, da, francez.

— Despre o invitaţie pe care o aşteaptă din Franţa sau despre primirea ei nu v-a spus nimic?

— Nu, nu mi-a pomenit nimic despre aşa ceva.

— În ce zi a venit să vă aducă cheia?

— Joi. Vineri a plecat la Braşov.

— Aţi profitat de cheie?

— Nu, pentru că a trebuit să plec în provincie, pe un şantier, unde aveam o lucrare.

— Aţi plecat singur?

— Cu încă un coleg.

— Înseamnă că de atunci n-aţi mai vorbit cu fosta dumneavoastră soţie?

— Ea a murit duminică, iar eu m-am întors luni seara în Bucureşti. Soacră-mea mi-a spus că am fost căutat de Anca. Am sunat-o, dar nu mi s-a răspuns. I-am telefonat a doua zi şi aţi răspuns dumneavoastră.

— După câte ştiu, nu are nicio rudă în Bucureşti. Probabil la Cluj să fie cineva, nu?

— O verişoară după mamă, mi se pare, în orice caz nu primară. Am auzit-o odată că ar fi la Turda. Nu s-a văzut niciodată cu ea.

— Cine moşteneşte atunci toate acestea? Apartamentul e proprietatea ei!...

— N-aţi găsit niciun act de succesiune printre hârtii?

— Nu. Sau poate nu m-am uitat atent. Vă daţi seama, nu actele mă interesau!...

Eram de-a dreptul surprins. Cum nu s-a uitat atent, când numele inginerului îl reţinuse din certificatul de divorţ?! Atacă deci?

— E destul de penibilă situaţia, dar dacă Anca n-a glumit... Acum vreo doi ani, m-am pomenit cu un telefon de la ea: „Să ştii că am fost azi la notar şi ţi-am lăsat tot ce am: casă, tablourile, maşina, lucrurile...” „Ce s-a întâmplat? Ce-i cu tine?” am întrebat-o. „Nu, nimic, mi-a răspuns. Ai uitat că mi-am cumpărat maşină?!” şi-a izbucnit în râs. Asta a fost tot.

— Să ne mai uităm o dată prin actele ei, propuse căpitanul.

— V-aş ruga să lăsaţi pe altă dată… Când aş putea s-o aduc pe Anca aici? Aş vrea s-o înmormântez alături de tatăl ei.

— Când doriţi. Poftiţi şi cheia aceasta, i-o înmână căpitanul. Dacă o să mai avem nevoie de ceva în plus faţă de cele relatate, o să vă telefonăm.

— Da, sigur.

Coborând pe scări, l-am tras pe căpitan de haină spre mine:

— De unde ştie că Anca a murit duminică? Dumneavoastră nu i-aţi spus, iar el s-a întors luni seara!

— Ssst! duse căpitanul degetul la gură. Vedeţi că ne aude! şi porni mai departe.

Face pe deşteptul!… mi-am spus eu în gând. I-a fost ruşine să recunoască deschis că n-a sesizat povestea cu duminica, a început să dea în gropi căpitanul!

— Alo, domnu'! l-am strigat, văzând că, în loc să iasă în stradă, continuă să coboare pe scări, la subsol.

M-a chemat cu degetul după el, ca pe un ţânc. Când l-am ajuns, intra la madam Lena în cameră.

Pe masă, sprijinită de perete, se găsea o icoană, lângă care ardea o lumânare, iar alături, madam Lena orna cu bomboane o colivă enormă.

— Eşti bisericoasă, madam Lena! glumi căpitanul.

— Nu, eu nu cred. Da' duduia Anca credea.

— Poate ar fi bine să-l ajuţi pe domnu' inginer. A venit, e sus.

— Ştiu, a fost pe la mine…

— I-ai povestit cum s-a întâmplat, spuse neutru căpitanul.

Madam Lena confirmă din cap şi izbucni în plâns.

Nu mai aveam ce căuta. I-am spus, cum se obişnuieşte, câteva cuvinte şi am ieşit afară.

— Era normal ca inginerul s-o caute mai întâi pe madam Lena, pe care o ştia atât de aproape de Anca! Nu v-aţi gândit la asta în legătură cu „duminica”?

— Şi acum ce mai avem de făcut? l-am întrebat pentru că, evident, n-aveam un răspuns pregătit.

— Aveţi impresia că nu mai avem nimic de făcut?

— Am întrebat… am spus eu în doi peri.

— Am aici agenda ei telefonică…

— Ce?! O să alergăm acum prin tot Bucureştiul după o mie şi unu de cunoscuţi ai Ancăi?! Mă întorc la viaţa civilă!

— Cum vreţi…

— Ce înseamnă cum vreau?

— Eu v-am propus să vă dau la sfârşitul anchetei dosarul!… Aţi vrut să vă documentaţi pe viu. Ce-aţi crezut? Staţi o zi-două cu mine, fâţ cu maşina încolo, fâţ cu maşina încoace, îl prindem pe „cremenal”, staţi cu el la o cafea, îl puneţi să vă povestească viaţa, cum a omorât-o pe Anca, încercaţi să vă băgaţi în sufletul lui şi să-l priviţi acolo, şi deveniţi Truman Capote!

— Haida de! Vasăzică, după o noapte petrecută în apartamentul Ancăi Petroveanu, din care jumătate am stat în picioare la pândă, iar cealaltă jumătate am fost şi piele roşie în travesti, şi ţintă vie împănată cu morcovi, şi urmărit de tancuri pe străzi, apoi, la capătul unei zile cu adevărat cerebrale… Şi, în definitiv, de ce-am rămas aici şi nu mergem o dată?

— Poate încercaţi, în continuare, un efort de gândire?

Creierul meu reacţionă cât se poate de prompt:

— Îl aşteptăm pe inginerul Dobra pentru a-l lua în filaj!

— De ce n-am fila-o mai curând pe madam Lena?

L-am privit să văd dacă vorbeşte serios şi, având oarecari dubii, i-am adoptat tactica, răspunzându-i printr-o întrebare:

— Unde ar putea să se ducă madam Lena?

— De pildă, să vorbească cu preotul pentru slujbă. Pe Cornel Gheorghiade îl aşteptăm de la şcoală! Ieri, pe la ora asta, se întorsese. Întârzie, dracu’ să-l ia! Parcă-l aud pe colonel diseară: „Am impresia, colega, că o să-ţi aprob cererea de transfer la Paza contractuală!… îţi dă un magazin în primire… N-o să fie nevoie să judeci prea mult!”

— Da, Cornel o să vă dea imediat cheia! „Era cam zece dimineaţa, când, deodată, văd un bărbat strecurându-se, cu o mutră fioroasă, în bloc. Pândesc în spatele perdelei şi-l zăresc cotrobăind la Anca prin cameră. Sar în balconul de vizavi, aşa cum aş fi sărit când o vedeam pe ea dezbrăcându-se, dar tipul reuşeşte să fugă. Nu înainte însă de a lăsa în mâinile mele haina, cu toate actele în ea!” Vă şi văd avansat la excepţional.

— Asta-i pentru Truman Capote? Nu suntem chit. Băiatul… Uite-l!

După felul cum venea, nu se putea spune că luase în ziua aceea un „zece”.

— A, foarte bine că te-am întâlnit, îi întinse căpitanul prietenos mâna. Ceva nou?

— Nu, clătină el din cap. După ce-aţi plecat, a venit un tip, s-a plimbat vreo oră pe stradă şi s-a instalat dincolo, în colţul celălalt al străzii. Când m-am dus la şcoală – special am luat-o pe acolo –, l-am văzut spunând ceva unui miliţian care venise c-o maşină şi-am înţeles că-i omul dumneavoastră.

Aş fi dat şi zece mese numai să pot izbucni liber în râs. Prefăcându-se că se sprijină pe umărul meu, căpitanul se aplecă spre Cornel şi atunci am simţit cât de delicate erau degetele sale prelungi. Nici în sinea mea n-aveam voie să râd, ce dracu’?!

— Spune-mi, Cornel, n-ai văzut vreodată un străin venind la Anca Petroveanu?

— Cum o să spuneţi aşa ceva? Ce, duduia Anca era din alea?!

— Nu, nu m-ai înţeles. O chnoştinţă… într-o vizită… Sau poate a condus-o până acasă cu maşina…

— La domnul Herţeg a venit acum o săptămână un neamţ, cu o Alfa Romeo. Era o Giulia sprint. La duduia Anca n-am văzut venind pe nimeni străin.

— Bine, Comele. Şi rămâne ca şi până acum, totul între noi.

Comei dădu din cap în semn că a înţeles, sau cam aşa ceva, ne ferici pe fiecare cu câte o strângere de mână

transpirată, iar noi, plini de satisfacţie, ne văzurăm de drum.

— Dacă izbucneaţi în râs, vă ucideam! spuse căpitanul în timp ce ne urcam în maşină.

Am râs câteva minute în voie şi când, în sfârşit, ne-am oprit, căpitanul continuă:

— Calculul meu a fost corect. Aţi văzut cum a reţinut băiatul maşina neamţului? Un capăt de fir măcar! Cât de mic! Nu vrea să iasă şi pace!

— Nu ne-am agăţat noi singuri o tinichea de coadă şi acum ne învârtim în jurul ei?

— Nu! spuse el cu convingere.

— Să dea Domnul!

CĂPITANUL NUMĂRA MEREU
PÂNĂ LA NOUĂ...

Cu toate că era o zi „scurtă”, în cabinetul colonelului Banu găsirăm doi subalterni şi, după felul cum reacţionară ei la intrarea noastră în birou, am înţeles că i-am salvat dintr-o săpuneală în lege. Rostiră un „Să trăiţi!” scurt, dispărând ca la comandă din birou.

— Erau să se calce pe picioare băieţii! am râs, dar colonelul se făcu că n-aude.

— Pe mine să mă ierţi, colega, spuse el, în timp ce scotea un reşou din fişet, pregătind de cafea, o să stau la birou, nu-i vorba de o vizită amicală. Dă-i drumu’, Pascule! Scurt şi fără să te pierzi în amănunte!

Ascultam tăcut raportul căpitanului Pascu, făcându-mi unele însemnări în carnet, când, deodată, cuvintele sale căpătară contur distinct, ca şi cum ar fi fost desenate special pentru mine.

— ...Iar între rufe, am găsit această anonimă de ameninţare, expediată acum unsprezece zile.

— Ce anonimă? m-am ridicat, aproape să ies din pantofi, în direcţia plicului pe care Pascu îl întindea colonelului Banu. Vasăzică trişăm! m-am uitat, dând în clocot, la căpitan.

— Totul la timpul său, spuse el neutru şi colonelul îl susţinu, în timp ce desfăcea scrisoarea.

— Da, da, foarte bine!

— Englezii ăştia-s nişte fraieri, dom'le! Ce Scotland Yard!... Trebuia să vă cheme pe voi când cu vagonul poştal!...

— Tovarăşe căpitan, mă întrerupse colonelul, vrei să-i spui prietenului meu să se ducă puţin până la dracu'? Şi-mi întinse scrisoarea. Citeşte! Poate creierului tău n-o să-i fie prea greu să înţeleagă cam în ce direcţie se îndreaptă povestea!

Am vrut să-i zic ceva de care apoi să-mi pară rău, dar n-am găsit nimic pe moment, cu toate că, de obicei, sunt foarte spontan, un tip de replică, cu alte cuvinte. M-am abţinut. Scrisoarea era la mine în mână.

O scrisoare ca o porţie dublă de ulei de ricin. Plină de invective şi murdării la adresa Ancăi Petroveanu, cel sau cea care îi scrisese îi cerea să rupă de îndată legătura cu doctorul Ion Cărtărescu, pentru că altfel „va face cunoştinţă cu morga".

— E clar! am spus. Aşadar, o crimă. Totul e acum să aflaţi cine-i autorul scrisorii. Sfârşit. Pentru mine...

— Eu ţi-am servit, mă întrerupse colonelul, varianta cea mai puţin probabilă şi tu ai şi digerat-o!

— E totuşi o scrisoare de ameninţare cu moartea!... în condiţiile date...

— Mă ierţi! mă întrerupse din nou colonelul. Şi tu crezi că cineva, cât de cât întreg la minte, poate să săvârşească o asemenea prostie încât să trimită o scrisoare, scrisă de propria-i mână, cuiva pe care intenţionează într-adevăr să-l omoare?! înseamnă că, de la bun început, se dă pe mâna organelor de anchetă! Sigur, noi vom cerceta... în situaţia în care ne găsim, n-avem voie să neglijăm nimic. Ar fi ghinionul tău să se termine atât de repede şi, mai ales, atât de stupid. Nu cred că o să ai acest ghinion. Dacă este într-adevăr vorba de o crimă şi nu de o sinucidere, atunci autorul nu poate fi în niciun caz un amator! Un amator de genul aceluia care se pretează la asemenea scrisori! sublinie colonelul Banu şi se adresă căpitanului: încearcă întâi pista scrisorii, apoi pleci la

Poiana Braşov. Iar în legătură cu inginerul Dobra o să vorbesc cu colonelul Dumitru, pe şantierul ăla e o treabă venită prin Interpolul de la Paris. Să nu fie ceva, ceva pe linia lui.

După o noapte fără vise cu indieni şi şcoli de gangsteri – seara, achitasem căpitanului pariul pierdut – dimineaţa intram amândoi pe poarta instituţiei în care lucra soţia doctorului Cărtărescu. La biroul de personal ne întâmpină un bărbat între două vârste, surprinzător de vioi la minte, tocmai bun pentru o treabă ca asta, deloc uşoară dacă e făcută ca lumea.

— Da, cu plăcere, se apropie el de un seif, dosarul cui vă interesează?

— Vedeţi, eu aş dori mai multe dosare…

— În regulă! râse şeful biroului personal.

— Nu-i o notă bună pentru cineva de care se interesează miliţia, nu? De obicei, aşa judecăm… Şi atunci, până nu este stabilită vinovăţia cuiva, de ce să facem publice simple bănuieli?! dădu explicaţii căpitanul.

— Aveţi perfectă dreptate. Aici sunt dosarele, deschise uşa fişetului şeful biroului personal. Poftiţi şi opisul lor.

Căpitanul scoase câteva dosare, printre care şi cel al Elenei Cărtărescu, în cele din urmă compară scrisul acesteia din autobiografie cu cel din scrisoarea anonimă şi constată o deosebire totală între ele.

Surpriza veni o oră mai târziu, prin folosirea aceleiaşi metode. Chiar şi fără o expertiză grafologică se putea vedea că autoarea scrisorii de ameninţare era de fapt puţin naiva, puţin prostuţa cu picioare frumoase şi minicapot. Scrisul doamnei Pleşa semăna izbitor cu cel din scrisoare.

— Bine, dar asta schimbă total datele problemei! am exclamat, când căpitanul mi-a făcut cunoscută concluzia sa. O înhăţăm, nu?

— Stimate maestre, a devenit dintr-odată reverenţios căpitanul, în capodopera pe care aveţi de gând s-o scrieţi…

— Gata, gata! l-am oprit.

Nu sunt eu omul care se lasă flatat!

— Şi dacă găsim ceşcuţele la ea? Atunci ce-o să ziceţi?

am insistat.

— O să zic că i le-a împrumutat Anca.

— Adică ea o să zică!

— Vă rog să vă aduceţi aminte cu câtă hotărâre respingea Maria Pleşa ideea unei sinucideri.

— Deşteaptă foc!

Căpitanul se uită la mine ca la un schelet de meduză:

— Ei, asta-i bună! Dacă şi pe intriganta asta murdară o consideraţi deşteaptă, înseamnă că sunteţi foarte mărinimos cu prostia!

N-am spus nimic şi, făcând pe supăratul, m-am îndreptat spre maşină. Meditam în acest timp, încercând să mă conving că, eventual, ar fi fost mai bine să fi tăcut, păstrându-mi astfel forţele intacte. Natura te înzestrează cu inteligenţă nu ca să faci risipă de ea!

Maria Pleşa ne-a deschis surâzând:

— V-am văzut de la fereastră. Ei, ce se aude? întrebă ea curioasă. Intraţi, vă rog!

— Câte ceva se aude... Nimic surprinzător însă, spuse indiferent căpitanul. Am venit să vă rugăm să puneţi pe hârtie cele declarate ieri.

— Înseamnă că încheiaţi cercetările. Sigur, e mai uşor să clasezi o sinucidere decât să descoperi o crimă!

Voiam tocmai să-mi aprind o ţigară, am stins repede chibritul ca să nu sară cumva căpitanul în aer.

— Aveţi aici un formular, spuse el, ca şi cum n-ar fi auzit-o, completaţi cele câteva date, apoi aşterneţi mai jos tot ce credeţi de cuviinţă în legătură cu acest caz. O să vă rog să menţionaţi ora când aţi vorbit cu Anca Petroveanu şi apoi ora când vi s-a părut că aţi auzit maşina ei oprindu-se în faţa blocului.

Doamna Pleşa luă loc la masa din mijlocul camerei, la aceeaşi masă la care ne aşezasem şi noi, şi începu cu preocupare să scrie. Cu atâta preocupare încât, strivindu-şi sânii de masă, ne oferea cu dărnicie priveliştea lor. Am început, şi eu şi căpitanul, să examinăm camera, oprindu-

ne la fiecare mobilă în parte, iar în cele din urmă, la volutele unei muşte prea graţioase şi doar din când în când ne întorceam pentru a vedea dacă n-a terminat madam Pleşa de scris.

— Semnez şi pun data? o auzirăm deodată întrebând.

— Da, da, puneţi şi data.

— Căpitanul luă declaraţia, o parcurse în tăcere, întârziind ici, colo, asupra câte unui cuvânt şi doamna Pleşa remarcă transparent:

— Ştiam că am un scris destul de citeţ!... La caligrafie luam numai zece!

— Tocmai de aceea o să vă rog să mai scrieţi ceva.

— Ce să mai scriu? se arătă ea nedumerită.

— O scrisoare, doamnă. O mică scrisoare, îi zâmbi căpitanul ca un cotoi în noaptea nunţii – pisicii. Dacă ştiţi cum zâmbesc cotoii în asemenea ocazii festive.

— Bine, acceptă doamna Pleşa. Dacă ţineţi să vă aflu intimităţile...

— Poate aveţi cumva un plic cu hârtie? V-aş ruga...

— Da, cred că am. Şi madam Pleşa dispăru în cealaltă cameră, de unde se întoarse în scurt timp cu un plic asemănător aceluia în care fusese expediată scrisoarea anonimă. Ce să scriu? sună cam rigid vocea ei.

— Sus: „târfă”, virgulă.

— Domnule! se ridică Maria Pleşa de pe scaun. Cum vă permiteţi?!

— De ce? Nu fac altceva decât să reproduc o scrisoare adresată de către o doamnă, soţie de medic, unei alte doamne. Nu credeţi? Iat-o în original. Şi căpitanul Pascu scoase din buzunar scrisoarea anonimă.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi!

— Ba înţelegeţi foarte bine. Luaţi loc, luaţi loc! o invită căpitanul cu convingere, aducând în faţa sa plicul şi hârtia pe care Maria Pleşa urma să scrie proba de comparare. De ce i-aţi trimis Ancăi Petroveanu această anonimă?

— Nu i-am trimis nicio anonimă. Nu este adevărat! Minciuni!

— Uitaţi-vă: am aici autobiografia dumneavoastră, apoi o cerere de concediu fără plată şi, în sfârşit, declaraţia pe care aţi semnat-o acum câteva minute.

— Şi ce-i cu asta? De unde le-aţi luat?

— Dacă le comparăm pe cele trei cu scrisoarea anonimă, reiese că toate au fost scrise de aceeaşi mână. De mâna dumneavoastră!

Nemaiputând rezista, Maria Pleşa îşi îngropă faţa în palme, izbucnind în hohote de plâns. Căpitanul interveni după un timp:

— Vedeţi, dumneavoastră ne-aţi vorbit de fler şi aşa mai departe, iar noi v-am promis că o să încercăm să găsim priceperea necesară pentru a lămuri acest caz.

— Cum, credeţi că eu am omorât-o? îşi ridică Maria Pleşa faţa răvăşită de plâns, aşteptând cu privirea îngrozită răspunsul căpitanului.

— Aceasta şi încercăm să lămurim. Aţi ameninţat-o că o să facă cunoştinţă cu morga!...

— A fost o prostie! O tâmpenie! îi strica doctorului Cărtărescu casa! Am vrut s-o împiedic! S-o sperii!

— Minţiţi în continuare. Şi eu sunt obligat să vă atrag atenţia asupra gravităţii situaţiei în care vă aflaţi!

Maria Pleşa stătu o clipă în cumpănă.

— Dacă aude soţul, vă daţi seama ce se întâmplă?

Căpitanul rămase tăcut.

— Da, eu am scris-o. Nu din gelozie, de ciudă. Sigur, Anca Petroveanu era mai comodă! Divorţată, cu apartament... Doctorul Cărtărescu mi-a făcut numai curte; n-a fost nimic între noi! Am vrut să-l scap de umilinţele penibile la care ajunsese. Anca nici nu se uita la el. Era încurcată cu un străin în ultimul timp, iar Cărtărescu îi cerşea întâlniri în genunchi!

— Iar minţiţi! o apostrofă cu asprime căpitanul. De unde aţi mai născocit şi povestea asta cu străinul?

— Nu mint! Este aşa cum vă spun. Un belgian. A fost săptămâna trecută cu el la Poiana Braşov. I-a văzut o prietenă de-a mea împreună.

— Şi asta înseamnă că trăia cu străinul acela?

— Dovezi, sigur, n-am, da’... De ce îl aducea acasă atunci?

— Aţi văzut-o dumneavoastră aducându-l sus?

— L-am văzut o dată plecând de la ea.

— Numai o dată?

— O dată l-am văzut eu!...

— Când s-a întâmplat? Amintiţi-vă cu exactitate. Este în interesul dumneavoastră.

— Eram în stradă când l-am văzut ieşind.

— Repet: este în interesul dumneavoastră să ne furnizaţi cât mai multe amănunte. Să zicem că doctorul Cărtărescu v-a făcut numai curte... Aţi bănuit că se află la Anca şi l-aţi aşteptat jos?

— Ştiam că se duce la ea. Nu mai era de mult o noutate pentru mine. În situaţia mea, nici nu puteam fi geloasă. Şi nici nu eram. Pur şi simplu... La un moment dat, am auzit vorbindu-se franţuzeşte la Anca şi mi-am închipuit ce ar putea fi.

— Aţi reuşit să vă daţi seama despre ce vorbeau?

— Belgianul exclama ceva admirativ la adresa interiorului Ancăi... „Este o piesă excepţională”, spunea. Anca a închis uşa balconului şi n-am mai auzit nimic. După vreo oră, stăteam de vorbă cu doamna Grama în stradă, când l-am văzut ieşind din bloc.

— Venise cu maşina?

— Nu, a plecat pe jos.

— Aţi reţinut cum arăta?

— Era un tip destul de oarecare, aşa... nimic deosebit, se strâmbă madam Pleşa. Chiar m-am mirat...

— De unde ştiţi că el era cel care fusese la Anca Petroveanu?

— Avea un aer de străin.

— Ce înţelegeţi prin aceasta?

— Nu, n-aş putea spune că era un tip elegant. Destul de comun îmbrăcat... I-am văzut pantofii. Aveau o tăietură deosebită de cea a pantofilor noştri.

— Ce culoare?

— Negri.

— Şi costumul?

— Costumul era gris-închis. Cămaşă albă, aşa, nimic deosebit.

— Cam ce vârstă avea?

— În jur de treizeci şi opt-patruzeci de ani.

— Aţi putea să mi-l descrieţi? înalt, solid, subţire…

— Destul de înalt, cam un metru optzeci, subţire pentru înălţimea lui… încerca madam Pleşa să-şi amintească. Şaten-închis, parcă. O mutră oarecare, nimic deosebit.

Mă exasperase cu „nimic deosebit”-ul ei, pe care-l rostea ţuguindu-şi buzele cărnoase şi roşii.

— De unde ştiaţi că era belgian? am intervenit eu. Întrebând-o. Căpitanului îi scăpase, desigur, acest amănunt. Prea pe neaşteptate a căzut povestea asta cu străinul! La naiba, trebuia s-o întrebe de mult!

— Să vedeţi, prietena mea… Dacă vreţi, o chem; stă foarte aproape. E nebună după maşini. Ce n-a făcut, ce n-a dres şi tot şi-a luat un 850-Coupe. Suntem şi noi înscrişi la Dacia-1300. E abonată la revista *Autoturism*. Ştie toate tipurile de maşini, câţi cai are fiecare… A vrut să alerge şi-n raliuri! Unul nu-i scapă. Microbişti şi ea şi bărbatu-său.

Trăgând cu coada ochiului spre căpitan, nu ştiu de ce, dar am avut impresia că-mi strecoară ceva printre dinţi. Mie? Nu, mie n-avea de ce. Cel puţin aşa am încercat să cred.

— Săptămâna trecută, continuă doamna Pleşa, au fost la Braşov – le rămăsese un rest de concediu – şi cum era nu ştiu ce cursă acolo duminică, au plecat de joi. Sonia se uita la o maşină parcată în faţa hotelului „Carpaţi”, când a văzut-o pe Anca urcându-se cu un bărbat într-o maşină cu număr de Belgia. După cum mi l-a descris, era tipul care fusese la ea. îl aduci în casă, te duci cu el la Braşov – acolo au stat probabil într-o cameră! – şi nu era nimic între ei?!

— Spuneţi că o putem găsi acasă? îmi luă căpitanul vorba din gură.

— Aproape sigur. N-are serviciu. Dă meditaţii. O sun

imediat, se îndreptă madam Pleşa spre telefon.

Sonia Precup locuia, într-adevăr, numai la câteva sute de metri depărtare, şi ea ne primi, expediind cele două eleve care se aflau tocmai la ea.

— Vă spun îndată. Era vineri. Vinerea trecută, pe la ora şase după-amiază. Soţul meu voia să întrebe de cineva la hotel... Am rămas afară să mă uit la un Porsche-914 – o bijuterie de maşină! Porsche-urile acestea sunt ceva formidabil! Alături era un Fiat-124 de care, chiar în momentul acela, se apropia Anca, vecină cu Mia, însoţită de un domn.

— Ieşiseră din hotel?

— Nu, nu cred. Mai curând veneau din oraş.

— Aţi recunoscut-o imediat?

— Bineînţeles! O ştiam foarte bine.

— N-aţi observat cumva vreun gest sau o comportare din care să vă daţi seama ce relaţii existau între ei?

— Nu. Anca păşea apăsat... Când o vedeai pe stradă, îţi dădeai imediat seama că-i o doamnă. S-a urcat alături de el în maşină. La plecare, am observat că maşina avea-număr de Belgia.

— Altfel nu v-aţi fi dat seama că el e un străin?

— Nu, nimic nu arăta la el a fi un străin.

Şi Sonia Precup îl descrise tot atât de sumar ca şi prietena ei. Cu astfel de „semne particulare” la dispoziţie, aveam toate şansele să nu-l confundăm c-o femeie. Şi asta se cheamă „portretul vorbit”!...

— Ce culoare avea maşina?

— Albă.

— Aţi reţinut cumva vreo cifră sau vreo literă din număr?

— Nu. Au nişte numere tare curioase. Staţi puţin! Avea – acum îmi amintesc – două proiectoare de ceaţă, din acelea cu iod. După format, „Bosch” cred că erau.

Ne-am luat rămas-bun de la gazdă şi, ieşind în stradă, nu m-am putut abţine să nu mai fiu pentru o clipă modest:

— Ei, ce ziceţi, căpitane, ce întrebare i-am pus? Cu ricoşeu! Pac: „De unde ştiaţi că-i belgian?” Şi ea ne-a dat

poanta cu Braşovul! Degeaba îmi strecurări vorbe dulci printre dinţi!! Acum ştim ce-a făcut la Braşov.

Mă privi ca pe un pachet gol de ţigări şi nu spuse nimic.

— Cel puţin ştim ce-a făcut la Braşov! am repetat după un timp.

— Ştim pe dracu’! Raportăm colonelului şi o întindem urgent la Braşov.

Aşa am şi făcut. Pe la Comarnic am intrat într-o ploaie măruntă şi deasă, ca dintr-o agonie de toamnă, dar subsemnatul învăţase pe o pistă unsă cu ulei ce înseamnă un derapaj controlat, cauciucurile erau o ultimă producţie a uzinelor „Victoria” din Floreşti, gheară de tigru, nu alta, pe şosele, şi n-am slăbit maşina deloc. Ce acvaplanare?!... Totul era să sosim înainte de schimbul de ture al chelnerilor, aşa că, o dată ieşiţi din serpentinele Timişului, am înfipt pedala de acceleraţie până în podea.

Ajunşi sus, în faţa hotelului „Sport” din Poiana Braşov, căpitanul, care stătuse tot timpul drumului de parcă înghiţise un maţ de tubaj, spuse ceva dându-se jos din maşină. Bineînţeles, ceva foarte măgulitor la adresa-mi şi, cu toate că eram curios să ştiu exact ce anume îşi mormăise în barbă, m-am abţinut să-l întreb. Cerberul de la parcare se şi înfipsese în faţa Renault-ului meu, iar până să-i spun că suntem în interes de serviciu, el şi notase numărul, tăindu-mi chitanţa.

— Trei lei!

Nu pot să-i sufăr pe tipii ăştia de la parcare, care îţi iau banii înainte pentru un serviciu pe care nu-l prestează defel!

— Mie cine-mi plăteşte toate cheltuielile astea? m-am întors eu spre căpitan.

— Când aţi făcut plinul cu benzină, nu v-aţi gândit? mă întrebă el izbucnind în râs. Mai adăugaţi o masă, jos, la „Carpaţi”... Spaghete milaneze mănânc eu. Nu le face nimeni ca la „Carpaţi” în Braşov! îşi frecă Pascu palmele cu satisfacţie. Cu atâta satisfacţie, încât sucul gastric mi se zbuciumă în stomac. Haideţi, că-i pierdem pe chelneri!

Am propus să luăm loc la o masă, sus pe terasă, la soare şi, oferindu-ne câte o cafea, să stăm acolo de vorbă cu chelnerii, dar căpitanul nu împărtăşi propunerea mea. Lucrurile cereau o anumită discreţie, aşa că am intrat în biroul directorului, din spatele recepţiei. Şi, într-adevăr, unul din chelneri, uitându-se la fotografia pe care i-o înmânase căpitanul, o recunoscu pe Anca Petroveanu.

— Am servit-o acum câteva zile la prânz. Stătea la noi – pentru că avea la dumneaei cheia de la cameră. O pusese pe masă.

— Era singură?

— La masa mea a fost singură. O tot fila unul de vizavi; nu i-a dat nicio atenţie. Cred că aştepta pe cineva. Se tot uita spre uşă.

În registrul recepţiei am găsit numele Ancăi Petroveanu, trecut în dreptul camerei „single” o sută treizeci, ocupată de ea doar o singură noapte, în noaptea de vineri spre sâmbătă, şi acelaşi registru ne dezvălui că niciun bărbat de cetăţenie belgiană nu locuise de mai bine de două săptămâni în hotel.

— La noi e sezon mort acu, ţinu să ne explice tânăra de la recepţie.

— Sâmbătă însă aţi avut lume multă, nu?

— Da’ de unde! Sâmbătă am fost de serviciu toată ziua. Am primit un grup de turişti din Ploieşti şi ce ne-a trimis, de jos, „Carpaţiu”-ul, câţiva pasageri.

— Pe doamna aceasta o recunoaşteţi? o întrebă căpitanul, arătându-i fotografia Ancăi Petroveanu.

— Este doamna care a stat la o sută treizeci, spuse tânăra după ce aruncă o scurtă privire asupra fotografiei. Eu am primit-o. Vineri a fost tura mea, iar sâmbătă am ţinut locul unui coleg care a plecat la părinţi. Tot nu-i sezon…

— V-a spus cumva câte zile intenţionează să stea?

— Ştiţi, noi întrebăm întotdeauna: „Rămâneţi numai o singură noapte?” Mi-a spus că vrea să stea două-trei zile. Sâmbătă se vede că s-a răzgândit, pentru că mi-a cerut să-i fac nota. Am avut şi o mică discuţie. Pasagerii trebuie să

ne anunţe, în cazul în care pleacă, cel târziu până la ora douăsprezece. „Vedeţi, i-am zis eu, scrie şi aici pe afiş. Acum nu mai am pe nimeni ca să dau la schimbat aşternutul!” „Asta înseamnă că trebuie să plătesc două zile? a întrebat ea. Din moment ce-i vina mea...” De obicei, pasagerii protestează, unii spun că n-o să le deconteze ziua... I-am tăiat nota numai pentru o singură zi.

— În ce parte se găseşte camera o sută treizeci? Geamurile ei răspund cumva spre parcare?

— Nu, e tocmai în partea cealaltă a hotelului. Ultima cameră pe coridor.

— N-a căutat-o nimeni, n-a întrebat nimeni de ea?

— Nu. Şi camera o sută treizeci n-are telefon.

Ieşind de la hotelul „Sport”, am luat la rând celelalte restaurante: „Capra Neagră”, „Şura Dacilor”... Surpriza avea să se producă abia la hotelul „Teleferic”. Chelnerii restaurantului clătinară din cap fără excepţie, în schimb, cel care servea pe terasa cafe-barului ne umplu de uimire:

— Păi asta-i duduia cu care a stat străinul ăla, de care ne-a întrebat ieri tovarăşu’!... Ea e!

— Ce tovarăş a stat de vorbă cu dumneata! îl cercetă căpitanul.

— Cum, un tovarăş de la dumneavoastră!... Şi eu i-am spus cum arăta duduia asta cu care a stat acolo la masă, arătă chelnerul spre colţul dinspre piscină.

— Bine, adu-ne două cafele.

— Se încurcă rău treburile, hm? l-am întrebat eu, fără să fie nevoie. Lucrurile erau evidente!

— Să fie „belgianul” ăsta o simplă coincidenţă în toată povestea! spuse căpitanul ca pentru sine.

— Şi totuşi, aici, la Braşov, s-a întâmplat acel ceva atât de hotărâtor pentru viaţa Ancăi Petroveanu! Sonia Precup – i-a văzut vineri, în jurul orei şase, urcându-se în Fiatul 124, în faţa hotelului „Carpaţi”. Sâmbătă la prânz Anca l-a aşteptat pe „belgian” în restaurantul hotelului „Sport”, acesta n-a venit şi întâlnirea a avut loc ceva mai târziu. A intrat aici să bea o cafea şi cele discutate cu „belgianul” au determinat-o să părăsească brusc Poiana

Braşov şi să se întoarcă acasă.

— Până aici raţionamentul ar fi corect, aprecie căpitanul. Cu unele mici observaţii. Ce s-a întâmplat însă mai departe?

Chelnerul ne aduse cafelele şi căpitanul îl reţinu lângă masă.

— În ce limbă vorbeau cei doi? îl întrebă.

— În franceză. N-aş putea spune că tipul îi făcea curte. Au stat destul de tăcuţi şi, după ce şi-au băut cafelele, au plecat în scurt timp.

— Cam ce oră era?

— Să fi fost trei, trei şi ceva.

Am coborât în Braşov şi căpitanul s-a dus să afle cine şi mai ales de ce se interesase de „belgianul” nostru. Iar eu am rămas să-l aştept în hol la „Carpaţi”.

Numai că atmosfera fiind prea academică – un grup de englezoaice între şaptezeci şi optzeci de ani ocupaseră toate fotoliile, făcându-şi siesta – am trecut dincolo, în barul de zi şi, oferindu-mi o citronadă, am preferat să respir fum de ţigară, aruncând priviri păgâne încolo şi-ncoace.

Încercam tocmai să mă conving, uitându-mă chiorâş la pahar, că-mi era într-adevăr foame, când în uşă apăru căpitanul. M-am ridicat ca aruncat de un resort. După felul cum rămăsese în prag, mi-am dat seama că avea noutăţi grandioase.

— Cei care s-au interesat sus în Poiană sunt tovarăşii de la Securitate, le dau o mână de ajutor celor de la Biroul Românesc al Interpolului, nu ştiu ce treabă cu o firmă. Omul nostru a luat legătură, aici în Braşov, cu un străin, acesta din urmă a părăsit marţi ţara, iar „belgianul” a rămas încă două zile în oraş. Reconstituind ce-a făcut de joi seara până marţi dimineaţa, când a plecat din Braşov spre Bucureşti, au aflat că s-a întâlnit cu una, aşa şi aşa, deci cu Anca Petroveanu.

— Şi în tot timpul acesta „belgianul” a rămas în Braşov?

— Aşa se pare. A stat aici, la „Carpaţi”. Este

reprezentantul unei firme... Asta-i tot ce-am putut afla.

— Ei, ţâcă, am spus, lucrurile se complică!... Deci Banu a mirosit bine... Cine-i colonelul Dumitru?

— Şeful Biroului Românesc al Interpolului. Meseriaş, nu ştiu altul mai bun ca el.

Chelnerul aduse spaghetele milaneze şi căpitanul nu mai continuă. Iar eu, cu gândul la ce va urma, încercam să mă conving că nu aveam niciun motiv să fiu bucuros.

În aceeaşi noapte ne-am întors la Bucureşti, eu cu ochii lipiţi de parbriz, căpitanul sforăind dulce în spate.

La nouă fix eram la colonel în birou. Ştia tot. Căpitanul Pascu îşi va continua cercetările pe celelalte piste posibile, iar în legătură cu „belgianul” şi cu tot ce avea să ducă spre el urma să se ocupe oamenii lui Dumitru.

— Şi cu mine cum rămâne? l-am întrebat.

— Cu tine, colega, rămâne să-ţi dăm date după încheierea cercetărilor.

— Aşa s-a stabilit sau aşa zici tu? am vrut să ştiu.

— Lucrurile au luat o turnură foarte delicată... De altfel, până bem noi o cafea, o să vină cineva, care te-a citit şi vrea să te cunoască.

— Haida de! Nu mă lua pe mine pe chestii din astea! înţeleg şi singur, nu trebuie să mă lămurească nimeni, am spus resemnat.

De fapt, aveam o poftă grozavă să-i zic prietenului meu tot felul de tâmpenii, dar asta ar fi însemnat să mă cert cu oglinda, aşa că m-am mulţumit doar să-i spun, în timp ce pregătea cafeaua, că arăta în dimineaţa aceea ca un peşte congelat. Se întoarse spre mine, zâmbi leneş şi de-abia atunci am înţeles că îşi petrecuse noaptea acolo, în birou. La naiba, cum de nu-mi dădusem seama, scrumiera era plină de mucuri!

— Căpitanul Pascu nu vine? l-am întrebat eu, ca să spun ceva.

— Pascu a plecat în provincie.

Cineva bătu în uşă şi un bărbat înalt, îmbrăcat într-un sacou bleumarin, cu nasturi metalici şi pantaloni gri-

deschis, din stofă caşa, intră în birou.

— Colonelul Dumitru, făcu prietenul meu prezentările. Şeful Biroului Românesc al Interpolului.

Fiecare dintre noi spuse „îmi pare bine”, cu toate că nici el şi nici eu nu ştiam dacă, până la urmă, o să ne pară bine sau nu. În sfârşit, colonelul arăta ceva între reprezentantul unei firme – îi lipsea doar servieta impozantă – şi un profesor de greacă. Dacă mai ştiţi cum arată un profesor de greacă.

Spuse la un moment dat:

— V-aţi montat probabil... îmi pare rău.

— Montat, ăsta-i cuvântul. Şi, deodată, când devenise mai interesant... ies din joc.

— Da, pentru că e un alt joc de fapt. Cu alţi parteneri... Şi miza e alta... Iar regulile noului joc nu mai admit – iertaţi-mi expresia – chibiţi. Va exista o legătură între moartea Ancăi Petroveanu şi „belgian”?... Omul ne-a fost semnalat de Interpol, sunt la mijloc interese economice foarte puternice ale unei firme din Vest de la care am cumpărat o licenţă şi cu care colaborăm în interes reciproc. Tocmai de aceea o să vă rog să păstraţi tot ce ştiţi despre acest caz numai pentru dumneavoastră. Dar numai pentru dumneavoastră.

— Da, bineînţeles! l-am asigurat.

Colonelul Dumitru a divagat imediat, povestindu-ne o excelentă anecdotă franţuzească despre secretul militar, am râs, s-a trecut la şansele reprezentativei noastre de fotbal de a câştiga meciul de duminică pentru nu ştiu ce calificare şi, în cele din urmă, ne-am luat toţi trei rămas-bun.

PE CONT PROPRIU

Câteva zile n-am ieşit din casă decât după ziare şi ţigări, pentru că un teanc de cărţi îşi aşteptau cam de mult rândul la citit, apoi m-am hotărât să plec pentru vreo două-trei zile la Sinaia, unde se dusese să lucreze un prieten de-al meu. Şi, deodată, în timp ce mutam lucrurile din sacou într-o geacă, m-am trezit cu o poliţă de asigurare în mână. Era cea de la maşina Ancăi Petroveanu. Cum de ajunsese

la mine?

Ne găseam încă în prima zi a cercetărilor, locotenentul-major Paraschiv descoperise poliţa de asigurare în cutia de bord a Fiat-ului, după ce a avut loc discuţia, în sensul că nu închei o asigurare pentru încă trei luni când ştii că nu vei mai fi, am luat poliţa, a intervenit telefonul acela, cu un gest mecanic am pus poliţa în buzunar şi acolo a rămas. Voisem să prospectez condiţiile în care se acordă despăgubiri în caz de accident, pentru că venea vara cu traficul ei intens şi, în plus, depusesem de aproape o lună cerere de paşaport pentru Austria. În special călătoria asta o avusesem eu în vedere pentru asigurarea maşinii, luat însă cu cercetările căpitanului Pascu, uitasem şi de poliţă, şi de excursia în Austria.

Reamintindu-mi toate acestea, şi cum în curând trebuia să primesc răspuns la cererea mea de paşaport, am început să parcurg tot ce era înserat în poliţă la capitolul clauze.

Apropiindu-mă însă de sfârşitul paginii a doua, am remarcat pe porţiunea albă de jos, scris subţire cu creionul „Domnul Aralian, 15.09.77”. Era probabil numărul agentului cu care Anca Petroveanu încheiase asigurarea, mi-am zis, şi care îmi putea da explicaţii mult mai complete.

Am ridicat receptorul şi am format numărul. Mi-a răspuns o voce dogită.

— Da, la telefon.

I-am spus că m-ar interesa o asigurare pentru maşina mea, deoarece intenţionez să plec afară din ţară, dar el m-a întrerupt:

— V-a dat numărul meu de telefon cineva? întrebarea m-a găsit total nepregătit.

— Da, duduia Petroveanu. Şi temându-mă de o gafă, am precizat: Sunt un bun prieten al fostului ei soţ, inginerul Dobra.

— Sigur, vă stau la dispoziţie, a devenit cât se poate de politicoasă vocea lui Aralian. Când doriţi? Astăzi, de pildă, v-aş putea aştepta între unsprezece şi douăsprezece,

în faţa restaurantului „Dunărea”. Mai am o întâlnire cu cineva, spuneţi-mi cum v-aş putea recunoaşte.

I-am dat ca reper culoarea gri-argintie a Renault-ului meu şi, în plus, numărul de circulaţie. Peste aproape trei ore îmi ieşea în faţă, în timp ce coboram din maşină, un bărbat de vreo cincizeci de ani, plinuţ, îmbrăcat corect, chiar pedant. Îmi întinse o mână moale şi puhavă. L-am invitat la una din mesele scoase pe trotuar şi, aşezându-se, am intrat în subiect.

Mi-a spus că este remizier la A.C.R. cu încheierea de asigurări, mi-a relatat fără grabă ce înseamnă o asigurare pentru avarii, expunându-mi avantajele ei, de ce este obligatorie „Cartea verde” la ieşirea cu autoturismul peste hotare. Şi în tot acest timp, m-a cercetat cu ochii lui de ştiucă, spălăciţi şi inexpresivi, ca nişte vizoare prin care se uita fără să fie văzut.

A sărit apoi de la un subiect la altul, a condus de aşa manieră discuţia încât să afle cât mai multe despre mine, şi eu am făcut tot posibilul să-i inspir încredere. Se vede că am reuşit, pentru că, la un moment dat, după ce i-am cerut chelnerului să ne mai aducă două halbe cu bere, m-a întrebat:

— Aveţi vreo rudă în Austria?

— Nu, din păcate n-am rude afară.

A tăcut, degetele sale, ca nişte cârnăciori, se agitară pe faţa de masă, măturând închipuite firimituri de pe ea.

— O să vă fie greu cu banii… Sunt atâtea tentaţii!…

— Da, e adevărat…

— V-a ieşit paşaportul? vru el să ştie.

— Ieri am primit înştiinţarea să-l ridic, am minţit. Dacă aş găsi pe cineva să-i dau aici şi să primesc dincolo… Nu poţi să te dai pe mâna oricui!…

— Vreţi să faceţi asigurarea acum sau după ce aveţi paşaportul?

— Asta, pentru ţară, aş face-o imediat, aşa cum m-aţi sfătuit, pe un trimestru, iar înainte de plecare, achit pentru o lună „Cartea verde”. Ca să nu expire înainte de a termina şederea în Austria. Aşa e cel mai bine, după câte am

înţeles, nu?

— Da, da. Să vin în cazul acesta mâine la dumneavoastră. Între ce ore vă este mai comod?

I-am spus că o să-l aştept în jurul orei zece dimineaţa şi după ce şi-a notat adresa şi numărul de telefon într-un carneţel jerpelit şi soios, cu jumătate din Bucureşti trecut acolo, mi-a întins mâna sa flască, ce s-a retras la prima atingere.

A fost punctual. L-am invitat să ia loc pe canapea, în timp ce turnam *in shaker* câteva băuturi, simţeam cum examinează totul cu ochi de expert. Mama ne-a adus cafelele, i-am prezentat-o, am vărsat conţinutul din *shaker* în pahare, l-am servit cu ţigări Dunhill şi, o dată punerea în scenă terminată, m-am aşezat într-un fotoliu, alături.

— Aveţi o colecţie de icoane foarte frumoasă! nu s-a putut el abţine.

— Da, am acceptat eu.

— Cu o icoană din asta nu e o problemă să faci rost de bani dincolo!...

— Dacă mi-aş dori ceva la drumul ăsta, este un magnetofon „Uher”. O piesă excepţională! Dar şi preţu-i tot excepţional! în jur de opt sute de mărci vest-germane.

— Oho! Aproape două sute şaptezeci de dolari! exclamă el şi degetele sale dolofane alergară pe stofa pantalonilor. Gründig ştiam că sunt cele mai bune... Şi nu costă mai mult de trei sute de mărci!

— Nu pentru muzică mă interesează... Sigur, se poate asculta şi muzica... Este de tipul reporter. Un magnetofon, cum s-ar spune, profesional. Şi, după câte ştiu, cel mai bun în materie.

— Plus vreo două sute şi ceva de dolari, cât v-ar trebui pentru drum şi cumpărături... Da, în total se ridică la o sumă frumuşică!... Ziceţi să facem întâi o asigurare pe un trimestru, pentru avarii, nu? Iar mai târziu o încheiem şi pe cealaltă. Foarte bine, spuse şi începu să scoată din servietă tot felul de hârtii.

Aralian termina tocmai completarea poliţelor de asigurare, când a sunat telefonul. Am ridicat şi vocea

căpitanului Pascu răsună plină de bună dispoziţie:

— Maestre? Căpitanul Pascu, încărcat de noutăţi, are de gând să vă facă o vizită peste un minut-două! Domneaţi?

Îngrozit că vocea căpitanului se revarsă în întreaga cameră, ca dintr-o pâlnie acustică, primul gând mi-a fost la Aralian şi, supraveghindu-l discret, am alunecat cu palma în sus, ca să acopăr receptorul, gândindu-mă în acelaşi timp ce dracu' să-i răspund căpitanului. Câte operaţiuni într-un singur minut! Ce minut? într-un sfert de minut!

— Emilia dragă, am fost prompt, nu te supăra, sună-mă peste o jumătate de oră, ieşeam tocmai pe uşă. Bine, Emilia, te sărut.

Am pus receptorul în furcă şi, ridicând a disperare mâinile, am exclamat cu năduf:

— Asta-i crampon, nu femeie! Nu, azi nu mă mai prinde!

Aralian a rămas neutru, scriind ceva în carnetul acela cu poliţe şi am răsuflat uşurat. Ieşisem din încurcătură într-un mod grandios!

Asigurarea încheiată se ridica la şase sute patruzeci lei, i-am numărat şapte hârtii de câte o sută, spunându-i că restul este pentru deplasarea pe care a făcut-o până la mine, am împăturit poliţele, punându-le deoparte, dar Aralian continua să povestească, rar şi fără grabă, cum se accidentase un client de-al lui cu maşina. Apoi, deodată, degetele sale alergară pe servieta care îi rămăsese pe genunchi, făcând să sclipească piatra inelului său:

— Ei, şi cu problema aceea cu magnetofonul… Dacă n-o să reuşiţi să găsiţi… Când aveţi paşaportul, sunaţi-mă. Poate vă pot ajuta… Bineînţeles, nu vă referiţi direct. O să ştiu despre ce este vorba. Discutăm nu la telefon, discutăm în oraş.

Conducându-l spre uşă, i-am spus că e foarte amabil şi că într-adevăr mi-ar face un mare serviciu, cât despre discreţie, cel interesat sunt în primul rând eu.

„Mare vulpoi!” mi-am zis şi, întorcându-mă în cameră, am început s-o măsor în lung şi-n lat. Nu, pentru

respectarea întregului adevăr, numai în lung. Mare vulpoi! „Două sute şaptezeci de dolari, plus vreo două sute şi ceva, cât v-ar trebui pentru drum şi cumpărături... Da, în total se ridică la o sumă frumoasă!”... De unde face rost de dolari vulpoiul ăsta bătrân? Nu, promisiunile lui nu erau doar vorbe de clacă!... în spatele lor simţeam posibilităţi certe!

Am făcut tot felul de supoziţii, până când a sunat din nou telefonul. Era căpitanul Pascu, spunându-mi că e la doi paşi de mine, m-am grăbit să prepar o băutură după o reţetă proprie, rezultată din lungi şi chinuitoare experienţe. Când mi-a dat de ştire la uşă, totul era pregătit: cafele şi ţigări pe măsuţă, *shakerul* aburit, pahare sondă, într-un vas cuburi de gheaţă... Şi, mai ales, nici urmă din vizita lui Aralian.

— Cu ce domn eraţi, maestre, când v-am sunat? făcu el trăgând aer pe nări.

— Cam indiscretă întrebarea pentru un bărbat neînsurat!... Şi de ce neapărat „domn”?

— Dacă eraţi cu vreo divă, nu spuneaţi Emilia, îmi făcu el ştrengăreşte cu ochiul. Adică: „degeaba vrei să mă duci tu pe mine”.

— Parol! Pe canapea sau pe fotoliu, unde doriţi, i-am oferit eu să ia loc, la alegere.

Căpitanul se aşeză pe fotoliu şi nu mă lăsă:

— ...Apoi, nu ieşeaţi pe uşă, cum aţi spus, pentru că aţi ridicat receptorul imediat!

— Nu luaţi *ad litteram*; în clipa aceea intenţionam să ies.

— ...Şi aţi închis telefonul cu „Te sărut, Emilia”, ca nu cumva vocea mea de bărbat să răzbată până la vizitatorul dumneavoastră! Excepţională cafea!

— Vizitatoare! am precizat.

— Ha! Ha! Ha! Nu încercaţi să mă întoarceţi cu acul, maestre! Şi aţi fost într-adevăr plecat?

— Bineînţeles!

— Balonul l-am văzut în vestiar, dar nu-i nicio picătură de ploaie pe el. Iar afară burează de mai bine de o jumătate de oră. În bani mărunţi, continuă el, scoţându-mă

din încurcătură, dar băgându-mă în alta, aţi vrut să evitaţi un carambol. Acum vorbesc serios: pe cuvânt că n-a fost doctorul Cărtărescu?

— Doctorul Cărtărescu? Ce să caute doctorul Cărtărescu la mine?! Şi de ce tocmai el?

— În orice caz, n-aţi vrut ca vizitatorul dumneavoastră să ştie că aveţi legături cu ofiţeri de miliţie şi aşa mai departe…

Dacă îl păcălisem şi pe Aralian tot atât de grandios…

— …Lucru care pe mine nu mă interesează, din moment ce aţi afirmat că nu doctorul Cărtărescu a fost la dumneavoastră aici.

— Aveţi probabil motive să-l bănuiţi anume pe doctorul Cărtărescu!

— Asta face parte din noutăţile cu care am venit.

— Un moment, să pun pentru sufleţelele noastre ceva în pahare.

În timp ce turnam, a sunat telefonul. Am dus în mod involuntar mâna la receptor, dar în aceeaşi clipă m-am oprit; am strigat-o pe maică-mea şi am rugat-o să răspundă.

— Spune că am plecat în oraş şi întreabă cine m-a căutat, ca să-mi comunici când vin, am instruit-o.

Când a ridicat receptorul, am apropiat urechea să aud vocea de la celălalt capăt al firului. Era bărbătească şi, după cum mi s-a părut, cam dogită. „Inginerul Stănescu, a răspuns vocea la întrebarea mamei. O să revin mai târziu”.

Nu cunoşteam niciun inginer cu numele ăsta.

M-am întors spre căpitan, aşteptându-mă să-l văd zâmbind ca un tipar, dar el era total impasibil. Probabil din pricina situaţiei jenante în care o pusesem pe maică-mea şi am făcut prezentările, adăugând:

— Aşa-i când ai un băiat neînsurat!…

— V-au folosit la ceva cele câteva zile pe care le-am petrecut împreună!… remarcă Pascu, după ce am rămas din nou singuri.

Aluzia era transparentă, nu mi-a convenit un răspuns mai direct.

— Eram, ca să fiu sincer, de-a dreptul contrariat că nu daţi niciun semn de viaţă.

— Credeţi-mă, am fost peste poate de ocupat. Ştiţi ce-am făcut de la cinci dimineaţa? Am desfăcut canale. Şi nu fără rezultat. În ordine cronologică, ar fi a treia noutate.

— Ard de nerăbdare, vă ascult!

— Mi-am spus că nu se poate, ceşcuţele de cafea nu puteau intra în pământ. Am căutat prin curţi, am stat din nou de vorbă cu cei de la Salubritate, arătându-le o ceşcuţă din serviciul Ancăi Petroveanu, în sfârşit, azi-dimineaţă am luat la rând recipientele canalelor de rigolă.

— Şi aţi găsit ceşcuţele?

— Din ceşcuţe doar câteva spărturi, în schimb farfurioarele le-am găsit intacte. Ce se întâmplă... Surpriza a venit la al treilea colţ de stradă de la casa Ancăi Petroveanu. Strada coboară acolo puţin şi în canal se adună tot felul de mâl... Aşa am găsit cele două farfurioare intacte. Înfipte pe muchie, cum li s-a dat drumul prin grătarul recipientului. Ceşcuţele n-au încăput însă. Le-a spart, strivindu-le cu piciorul, şi a avut grijă să nu rămână urme la suprafaţă. Câteva cioburi mai grele s-au înfipt în mâl. Noroc că n-a venit între timp o ploaie mai puternică, pentru că nu mai găseam nimic.

— Clar! Cât se poate de clar! Ipoteza sinuciderii cade definitiv! O crimă, un asasinat deci! Da, aţi sesizat perfect povestea asta cu ceşcuţele... întregul raţionament pe marginea lor... Drept să spun, nu prea credeam în el. Vă felicit, căpitane!

— Nu v-am spus încă tot. Duse la laborator, spălate cu grijă, uscate, pudrate, pe farfurioare s-au găsit câteva impresiuni digitale, cât se poate de clare. Ei asta, de-abia asta-i o treabă! Ce se întâmplă: în apartament, după cum ştiţi, n-am găsit nicio urmă bună de valorificat – pe sticluţă ştersături doar, pe pahar impresiunile Ancăi – autorul a avut grijă să pună lucrurile în ordine. A plecat de la Anca Petroveanu ca după o treabă bine făcută şi tocmai de aceea ceşcuţele îl ardeau în buzunar. Şi-a zis că trebuie să

scape de ele şi văzând grătarul canalului a avut imaginea acestei dispariţii. Mai ales că urma să le sfărâme cu piciorul. Mişcarea cred că a fost asta: după ce s-a asigurat că nu-l vede nimeni, s-a aplecat repede, a pus amândouă ceşcuţele printre grilele recipientului, apoi, ridicându-se şi uitându-se jur-împrejur, le-a zdrobit cu talpa pantofului. Venind rândul farfurioarelor, a fost fericit să scape de ele atât de uşor. El îşi luase precauţii, dar de altă natură!...

— Şi credeţi că doctorul Cărtărescu?...

— Acum, în momentul în care cred ceva, iau şi compar. Nu, doctorului Cărtărescu nu i-am dat încă apă să bea.

— Cum adică? n-am priceput. Căpitanul a început să facă pe deşteptu' sau mi se părea mie?

— Dacă bănuieşti pe cineva, nu-l chemi la miliţie şi-i iei impresiunile digitale ca oricărui borfaş!... Ar fi jignitor, nu? Faci de aşa manieră încât cel vizat să lase impresiunile pe ceva... De obicei, se folosesc pahare. Impresiunile digitale rămân foarte bine pe suprafaţa paharelor, mai ales a celor de apă. Sau pe sonde, dar fără pai şi în special fără amestecuri din astea, care-s tare bune şi se termină repede.

— Iertaţi-mă! Şi m-am ridicat după *shaker*.

— Iertaţi-mă pe mine pentru o aluzie atât de discretă! râse zgomotos căpitanul. Nu ştiu ce-aţi băgat înăuntru, dar e faină de tot băutura! plescăi el din limbă.

— Sunteţi omul meu! Nu-i pot suferi pe cei care zic „Merçi, nu, vă rog, lăsaţi!” şi aşa mai departe, cu toate că în ei crapă inima şi ar vrea al dracului... De ce aţi presupus că doctorul Cărtărescu a fost la mine? Zău dacă pot să fac vreo legătură!

— Şi nici nu este vreo legătură. L-am vizat pe Cărtărescu pentru că, în cazul nostru, el este singurul care a acţionat recent. M-am gândit că a aflat cine m-a însoţit la spital şi, fiindu-i teamă de publicitate, a venit să vă roage ca nu cumva numele lui să apară în vreun articol de ziar.

— Înţeleg.

— Cărtărescu ne-a adus a doua noutate. Omul s-a

frământat câteva zile, şi-a dat seama că nu ne-a spus tot ce ştia şi s-a hotărât să vină la noi. Cu aproximativ două săptămâni înainte de a fi omorâtă, Anca a făcut rost de două sute cincizeci de dolari.

Am fluierat.

— Ce înseamnă „a făcut rost”? am vrut eu să ştiu.

— Este expresia Ancăi. O colegă de-a ei se întorsese cu nu ştiu ce mantou dintr-o excursie făcută în străinătate, discutau cu doctorul Cărtărescu pe această temă şi Anca i-a spus la un moment dat: „Ştii, am făcut rost de două sute cincizeci de dolari şi încă foarte convenabil”. Apoi, doctorul Cărtărescu a avut impresia că Ancăi i-a părut rău că fusese indiscretă. La despărţire, parcă aducându-şi aminte, l-a rugat ca nu cumva să scape vreo vorbă cuiva.

— Bine, dar unde sunt banii? în apartamentul ei n-aţi găsit nimic. Atunci?

— Cu permisiunea inginerului Dobra – bineînţeles lui nu i-am spus nimic – ieri, doi oameni, specialişti în asemenea treburi, au căutat din nou. Niciun rezultat.

— Să fie furtul mobilul acestui asasinat?

— Omori un om pentru două sute cincizeci de dolari?! Şi apoi, trebuie să ştii că-i are!...

— Ştia doctorul Cărtărescu.

— Nu vorbiţi copilării! N-ar fi venit să ne spună. Afemeiat... în sfârşit, oamenii nu sunt perfecţi. Dându-şi seama că în legătură cu moartea Ancăi ceva nu este în regulă, a venit la noi. El putea foarte bine să tacă. Nu din teamă a venit. La discuţia lui cu Anca nu asistase nimeni!...

— Dacă vă amintiţi, inginerul ne-a pomenit ceva despre o intenţie a fostei sale soţii de a trata cu un „francez” pentru nişte dolari. O sută sau aşa ceva. Iar el a avertizat-o că asemenea tranzacţii sunt pedepsite de lege, ea, ca avocat, trebuia să ştie...

Şi spunând toate acestea mi-a venit în minte discuţia mea cu Aralian. Să-i spun căpitanului Pascu sau nu?

— Se pare că această sută de dolari era o chestiune mai recentă, fu de părere căpitanul. Inginerul Dobra nu excludea, după cum ştiţi, posibilitatea ca Anca să se fi dus

la Poiana Braşov pentru ei. Este un punct care trebuie lămurit.

— Poate că francezul nu era francez, ci belgian!... Belgianul nostru. Vorbea franceza şi Anca a spus „francez” referindu-se la limbă.

— Iată-l pe „belgianul nostru”, spuse căpitanul scoţând din buzunarul de sus al hainei o fotografie.

Era un brunet, în jur de patruzeci de ani, destul de inexpresiv, într-o ţinută de stradă foarte oarecare.

— Şi doamna Pleşa şi prietena ei, Sonia Precup, au recunoscut în el pe bărbatul care a fost cu Anca şi cu care ea s-a urcat în maşină, în faţa hotelului „Carpaţi” din Braşov.

— Atunci?

— Omul e în vizorul Interpolului. Eu am avut doar sarcina asta.

— Şi dacă firele se întâlnesc?

— Dacă se întâlnesc, tot ei vor duce cercetările mai departe. E şi normal...

— Credeţi într-o asemenea posibilitate?

— Nimic nu este exclus.

— Înseamnă că lucrurile sunt de o deosebită gravitate! Nu suprimi un om...

— Aici este totul... mobilul. În şifonier, între rufe, am găsit trei mii patru sute de lei. Să fi avut ea o sumă mai mare şi pentru a disimula?... Sinuciderea a fost totuşi perfect înscenată! Sigur, sunt încă multe puncte neclare...

— „Belgianul” a fost la ea acasă, a aflat anumite lucruri...

— Oamenii colonelului Dumitru... L-aţi cunoscut. E un tip formidabil! Ştiţi ce-i aia un detectiv înnăscut? Asta-i colonelul. Untu’ scoate din băieţii lui, da’ unul n-am auzit să se plângă. Am fost într-o acţiune la el şi într-o zi i-am spus că mi-ar plăcea să lucrez la el. A rămas moartă. O fi uitat, nici eu nu i-am amintit. M-a întâlnit acum: „Ei, Pascule, mai vrei să vii la mine?”, „Şi mâine aş veni” am zis. Dumitru a râs şi asta a fost tot.

Căpitanul sorbi cu paiul urmele cam spălăcite ale

băuturii din pahar, înăuntru nu rămăsese decât o bucăţică din cubul de gheaţă. „Secetos rău, căpitanul!” mi-am spus şi m-am ridicat pentru a umple din nou *shakerul*, dar el m-a oprit:

— Nu, de data asta, nu. Mulţumesc, nu. Mai am o mulţime de treburi şi băutura asta e a dracului de tare! Bună, dar tare. O cafea, în schimb, zău că aş mai bea. Nu vă supăraţi, nu?

Am protestat „Cum aş putea să mă supăr?!”, am rugat-o pe mama să ne mai facă un rând de cafele, am aprins câte o ţigară şi, aducându-i aminte că spusese ceva de „belgian”, căpitanul a reluat:

— Se încearcă să se reconstituie, pas cu pas, tot ce-a făcut Mark Dominic la Braşov.

— Ăsta-i numele belgianului?

— Al aşa-zisului belgian... După câte se pare, el n-a părăsit Braşovul imediat.

— Ce trebuie să înţeleg prin asta?

— Anca Petroveanu a fost omorâtă aici, la Bucureşti, nu?

— Înţeleg. Da, lucrurile sunt într-adevăr încurcate.

Aducând cafelele de la bucătărie, mi-a venit în minte o idee uriaşă. Am aşezat cafelele pe masă şi, ridicând picioarele pe braţul fotoliului, am spus:

— L-aţi omis pe străinul care a luat contact cu „belgianul”! Tipul, din Bucureşti venea! Ce?...

— De unde ştiţi?

— Mda... am zis eu după un timp nedefinit şi am încercat să evit să mai cuget ceva.

— Venea din Bucureşti, dar cu coadă!

Toată după-amiaza nu m-am gândit decât la Aralian, noaptea în vise l-am visat, aşa că dimineaţa la şase ştiam cu precizie ce aveam de făcut. Adresa i-o depistasem în cartea de telefon – ce lucru mare sunt pentru detectivi cărţile astea! – am luat un sandviş în buzunar şi... la treabă.

Fir-ar să fie, casa în care locuia omul meu era un bloc masiv, cu vreo opt etaje şi, fiind construit chiar pe colţ, cu

un fel de curte-pasaj în faţa intrării, se putea ieşi din el şi pe o stradă şi pe cealaltă. Trebuia să-mi aleg locul în aşa fel, încât să pot supraveghea amândouă ieşirile.

N-a fost uşor să găsesc ceva potrivit. Pentru că, făcând post fix prea aproape, riscam să dea peste mine, iar dacă mă instalam pe trotuar vizavi, puteam să intru în câmpul ferestrelor sale, care nu ştiam în ce parte răspund.

Detectivii, în asemenea împrejurări, fac pe măturătorii, se caţără pe stâlpi în chip de instalatori, vând ziare, covrigi, mai ştiu eu ce vând... Eu, e adevărat, mă îmbrăcasem cu hainele cu care meşteresc în garaj, la maşină... Mi-am zis la un moment dat să mă aşez pe bordura trotuarului, la cerşit. Un zdrahon ca mine cerşind?! Mă luau femeile la bătaie!...

Şi în timp ce mă mutam de colo-colo, locuitorii ieşeau, unul după altul, din bloc. Am sărit în curtea bisericii de vizavi, pitindu-mă printre bălăriile curţii. M-am gândit la clopotniţă, ar fi fost locul ideal, dar până să cobor de sus, mi-ar fi dispărut omul.

Era bine şi acolo unde mă găseam, excluzând doar faptul că bălăriile erau ude de ploaia de aseară. Aşa că am rămas. O oră, două, în care timp a trebuit să-mi schimb de zece ori poziţia, adică variantele uneia şi aceleiaşi poziţii – pe brânci, altfel riscam să mă vadă trecătorii de pe stradă şi cine ştie ce să-şi închipuie despre treburile mele acolo. Din pricina asta nici să fumez nu puteam. Eram numai oase şi dor de tutun.

Ce-o fi făcând în tot acest timp Aralian, naiba să-l ştie! S-a sculat pe la nouă, pesemne, şi-a băut tacticos cafeaua, ascultând-o pe Pâslăriţă şi alte Pavone la cererea ascultătorilor, bâr un telefon, bâr altul, puf, puf din ţigară, hî... M-am adunat din bălării şi am ieşit.

Vitrina unui magazin cu electrice era în plin soare, am dat să trec dincolo şi, deodată, în câmpul meu vizual a intrat Aralian, urcând strada. De la început, drept să spun, am crezut că-i doar o nălucire de atâta aşteptare, de-o prea mare încordare a vederii. Nu, era Aralian în came şi oase, ducând în fiecare mână câte o plasă încărcată cu

cumpărături de la piaţă.

Acum, dacă ăsta se apucă sus de gătit, mă duc peste el şi-l omor! mi-am zis, înveninat de frigul pe care îl îndurasem în bălării, în timp ce el se tocmea cu ţăranii în piaţă. N-a stat în casă decât vreo douăzeci de minute şi, apărând în stradă, m-am luat după el.

Purta sub braţ un pachet care, după toate aparenţele, era un tablou. A cotit la dreapta, l-am lăsat să se îndepărteze puţin, am traversat şi eu ceva mai târziu strada, ca să nu simtă aceeaşi mişcare, apoi, deodată, Aralian s-a întors, privind înapoi. Aha, îşi controlează spatele, să n-aibă vreo coadă! mi-am zis. Din prima clipă mi-a trezit bănuieli tipul!

N-am rezistat şi m-am întors şi eu după nişte picioare mai mult dezbrăcate de fustă, decât îmbrăcate în ea. Când am revenit, Aralian dădea colţul. Grăbise pasul ca să prindă troleibuzul care tocmai intra în staţie. Având tabloul sub braţ, a urcat ultimul şi troleibuzul a plecat cu Aralian pe scară.

Şi totuşi, ziua n-a fost irosită în zadar. Cu experienţa acumulată, în dimineaţa următoare şedeam instalat comod în fotoliul Renault-ului meu, parcat în aşa fel încât puteam supraveghea cu uşurinţă, prin oglinda retrovizoare, ambele ieşiri ale pasajului din faţa blocului lui Aralian. Şi radio cânta melodia preferată, şi eu fumam şi mă gândeam la Aralian care acum, acum trebuie să apară.

Oricum, era altceva decât pe brânci în bălăriile din curtea bisericii, ud şi îngheţat, iar pe deasupra, trei ceasuri fără pic de ţigară! Ce să mai vorbim, fiind acum motorizat, nu îmi mai scapă.

Ca şi în dimineaţa precedentă, primul drum Aralian l-a făcut îngrijindu-se de ale gurii. Alimentara în care a intrat nu era prea departe, l-am urmărit, mergând în ralanti, în spatele său. A ieşit cu două sticle de lapte în plasă, un pachet de unt şi nu mai ştiu ce cumpărături, în cealaltă mână avea o pâine, şi a făcut calea întoarsă pe drumul pe care venise.

L-am lăsat să se îndepărteze puţin şi am întors

maşina. După al doilea colţ am virat la dreapta şi am crezut că-mi cade tabla indicatoare în cap. Era sens interzis. Dacă-i pentru maşini, să fie şi pentru pietoni sens interzis, dracu’ să ia! Am vrut să risc, dar un trecător a ridicat mâna, oprindu-mă:

— Alo! E sens unic aici!

— Ce ţipi aşa? Am văzut... am zis mai mult pentru mine şi, temându-mă că alte avertizări ar putea atrage atenţia lui Aralian, am pornit în viteză să ocolesc întreg pătratul de străzi. Şi, bineînţeles, în tot acest timp am avut cele mai cuvioase gânduri la adresa acelor care plantaseră semnul.

Nu l-am mai văzut pe Aralian intrând în bloc. A ieşit din nou după vreo jumătate de oră şi, spre satisfacţia mea, a luat-o pe traseul străbătut ieri. Urmărindu-l, nu întâlnisem în dimineaţa precedentă niciun semn de sens interzis şi, după câte ştiam, nici troleibuzele nu circulă pe sens interzis. Am aşteptat calm să se urce omul, ca şi ieri, în 84 şi, lăsând o maşină să se intercaleze între mine şi troleibuz, am luat-o pe urma acestuia.

Nu era o plăcere să tot opreşti la staţii şi încă în aşa fel încât să fii ascuns vederii, să te tot maschezi în mers după alt troleibuz sau maşină... Plăcere sau nu, asta era.

Pe bulevard, lucrurile s-au complicat şi mai mult. Într-o staţie, un troleibuz defect crease un fel de dop; temându-mă să nu coboare Aralian cumva şi astfel să-mi scape, am tras mai aproape, nedezlipind ochii de pe uşile troleibuzului 84. Numai că uşile, fir-ar să fie, erau exact pe partea opusă volanului meu, trebuia să mă întind până la geamul din dreapta.

— Bună ziua. Actele dumneavoastră!

N-a fost nevoie să mă întorc ca să văd cine era. Am scos repede cincizeci de lei şi i-am întins miliţianului care apăruse, el ştie de unde, lângă portiera maşinii.

— Chitanţele le rupi dumneata, şi am dat să pornesc.

— Staţi! mă opri el, adăugând sever: Eu v-am cerut actele!

— Tovarăşe, urmăresc pe cineva în troleibuzul acela,

am arătat.

— Ce faceţi?

N-am mai apucat să-i spun ce fac. Aralian traversa strada prin faţa maşinii, văzându-mă înhăţat de miliţian, îmi zâmbi cu compătimire în priviri. M-am uitat, eram chiar pe „zebră”.

I-am înmânat miliţianului actele, acesta le cercetă cu atenţie, se duse în spate să vadă numărul maşinii şi, revenind, mă întrebă:

— Pe cine ziceaţi că urmăriţi?

— Nevastă-mea, dom’le, era în troleibuz cu unu’!...

— Ooo, fir-ar al dracului! Zău că-mi pare rău! Mi-a întins unu’ banii odată să plătească repede contravenţia şi, când colo, era c-o maşină furată. Vă rog să nu mai staţionaţi altă dată pe trecerea de pietoni. Puteţi pleca!

Scăpasem de contravenţie, dar şi Aralian scăpase de mine.

M-am oprit drept pe platoul din curtea Miliţiei şi, cu cel mai important aer din lume, am trecut pe lângă plutonierul care controla bonurile de intrare, trăgând un colţ dintr-o legitimaţie oarecare, pe care o pregătisem în buzunarul de sus al sacoului.

— Serviciu! i-am spus eu cu o gură neglijentă şi strâmbă, grăbindu-mă cum nu se poate mai tare.

— Alo! Tovarăşu’! m-a strigat cu insistenţă miliţianul din urmă.

Ştiam că nu-şi poate părăsi postul şi, cotind la dreapta, am urcat scările, plin de persoana mea importantă. Mai era un cerber la uşa colonelului Banu, dar el mă cunoştea foarte bine.

— Cum ai intrat, colega, că nu m-a anunţat nimeni? se miră colonelul, văzându-mă.

— Cum? Eu intru acum la voi în interes de serviciu!... E şi normal, nu?

— Uite, colega...

— Uite, colega, l-am întrerupt eu, sună-l te rog pe colonelul Dumitru, am de discutat cu el ceva important!

— Tu vorbeşti serios? mă cercetă colonelul,

nevenindu-i a crede.

E adevărat, până acum nu-i dădusem ocazia.

— Foarte serios! Te rog sună-l şi roagă-l să vină aici sau să mă primească la el. Şi telefonează la intrare că sunt la tine în birou. Ăla e în stare să mă înhaţe la plecare, c-am vrut să arunc Miliţia în aer.

— Să te-nhaţe, să te-nveţi minte odată, colega!

— Hai, sună-l pe colonelul Dumitru!

— Bine, îmi spui mie şi eu îi transmit lui Dumitru.

— Sandule, zău că nu vreau să-ţi joc niciun renghi!

— Mă, tu ai făcut vreo trăsnaie!...

Începuse să mă exaspereze, arăt înfricoşător când mă supăr, aşa că Banu ridică receptorul şi, murmurând ceva foarte drăguţ la adresa-mi, formă numărul lui Dumitru.

— Sună-l şi pe miliţianul de la intrare, i-am adus eu aminte, de teama paparei care mă aştepta la plecare.

Colonelul Dumitru îşi făcu apariţia în scurt timp şi am intrat direct în subiect, povestind tot ce discutasem cu Aralian, minus, bineînţeles, încercările mele de a deveni un Mannix autohton. Să fi avut şi eu o Peggy, poate ar fi fost o altă poveste!...

— Deci, dumneavoastră presupuneţi că cei două sute cincizeci de dolari, despre care ne-a vorbit doctorul Cărtărescu, provin de la Aralian?

— Exact! am confirmat.

— Când l-aţi sunat, v-a întrebat cine v-a dat numărul de telefon, iar dumneavoastră i-aţi spus că Anca Petroveanu. A adus vreodată vorba despre ea?

— Nu, şi nu mi-a plăcut acest lucru.

— De ce?

— Nu ştiu cum să vă spun... Aparţine de întregul context. Ar fi putut să mă întrebe: „Ce mai face duduia Petroveanu? N-am mai văzut-o de mult”. Să fiu sincer, mi-era teamă de o asemenea întrebare, cu toate că aveam pregătit un răspuns: „Nici eu n-am mai vorbit cu ea în ultimul timp”. Nu cumva i-a fost şi lui teamă de o asemenea întrebare?

— Posibil, acceptă colonelul Dumitru. Sau, mai

degrabă, ceva în subconştient l-a îndemnat să se abţină... Asta, dacă ar fi să bănuim că Aralian are vreo legătură cu moartea Ancăi Petroveanu. Din câte am înţeles, referindu-vă la Anca

Petroveanu, aţi precizat că sunteţi prieten cu fostul ei soţ. N-a încercat să afle care este gradul acestei prietenii?

— Nu în mod direct. Vrând să-i inspir încredere, m-am arătat deschis şi, la un moment dat, el l-a lăudat pe inginerul Dobra, spunând că-i un om foarte capabil. Am fost nevoit să inventez o poveste cum l-am cunoscut cu ocazia unui reportaj şi că am rămas de-atunci foarte buni prieteni. „Da, păcat că a divorţat duduia Petroveanu de el”, a zis Aralian şi am trecut la altceva.

— N-a plasat rău remarca... Dumneavoastră ne propuneţi deci o versiune? Versiunea Aralian?

— Eu vă propun şi un mod concret de verificare a acestei versiuni: iau dolarii de la Aralian şi o să vedem ce se întâmplă.

— Interesant... făcu Dumitru, ciocănind cu degetul în cristalul măsuţei. Făcându-ne această propunere, vă asumaţi un anumit risc!... Sigur, o să avem noi grijă să nu vi se întâmple nimic... Trebuie însă şi singur să fiţi foarte atent! Gesturile fără acoperire pot strica nu numai foarte mult sau chiar totul, dar să vă pună într-o anumită situaţie periculoasă!...

— Colega dragă, uite, îţi promit aici, în faţa tovarăşului Dumitru, că eu, personal, dar eu personal, înţelegi – se împunse cu degetul în piept colonelul Banu – voi ancheta dacă tu sau altul te-a sinucis prin asfixiere cu gaz! Ha, ha, ha!... râse el, de parcă bătea clopotul mare al Mitropoliei.

— Tovarăşe colonel, m-am adresat lui Dumitru, spuneţi-i să-şi vadă de treburile lui cu pungaşii de buzunare!...

Colonelul Banu îmi spuse câteva şi când terminarăm de râs, colonelul Dumitru îl rugă să se intereseze ce se aude cu paşaportul meu pentru Austria. De la celălalt capăt al firului i se răspunse că cererea fusese aprobată de

comisie şi că în două zile puteam să mă prezint să-l ridic.

— Cam la vreo cinci sute de dolari se ridica „necesarul” pe care vi l-a făcut Aralian, nu? Aveţi suficienţi bani pentru suma aceasta?

— Da, am.

— Spuneţi-i că, după calculele dumneavoastră, vă ajung patru sute.

— Aşa aveam şi eu de gând să-i spun.

— Pentru când v-aţi gândit să plecaţi?

— În două-trei zile de la ridicarea paşaportului. Sunt într-o pauză de lucru.

— Foarte bine! Este ceea ce ne convine şi nouă. O să stăm de vorbă pentru unele detalii, să le spunem, tehnice, dar încă de la tranşarea afacerii cu dolarii s-ar putea ivi situaţii în care va trebui să hotărâţi singur „da” sau „nu”. Să luaţi, cu alte cuvinte, decizii. Consemnul general este să acceptaţi tot ce vi se propune! Bineînţeles, nu înainte de a juca oarecari frământări, îndoieli şi aşa mai departe. Notaţi-vă un număr de telefon, mi-l dictă colonelul. Mă veţi găsi pe mine sau, dacă nu, îmi puteţi lăsa orice mesaj. Sub niciun motiv nu trebuie să mai veniţi aici!

— În sfârşit, colega, am scăpat de tine! spuse Banu râzând.

Nici eu şi, probabil, nici colonelul Dumitru nu spuseserăm tot ce ştiam. El, legat de circumstanţe profesionale, eu, de teamă că nu va accepta propunerea mea, asupra căreia meditasem în după-amiaza zilei de ieri, după ce urmărirea lui Aralian se soldase cu un eşec atât de stupid.

Ştiam foarte bine, colonelul Dumitru putea să-i pregătească lui Aralian o momeală în aşa fel, încât acesta să muşte fără teamă din ea. Dar o asemenea punere în scenă, ca să fie o reuşită deplină, necesita timp, iar timpul era, în acest caz, deosebit de preţios. Este, cred, ceea ce l-a determinat pe colonel să accepte propunerea mea. Prezentam dezavantajul lipsei unei pregătiri de specialitate, dar şi avantajul siguranţei lui Aralian că nu fusesem confecţionat special pentru el.

Ziua următoare am petrecut-o până seara târziu la mecanicul meu, un tânăr deosebit de talentat, singurul în care am încredere să-i dau maşina pe mână şi, sosind acasă zdrobit, ca şi cum eu aş fi pregătit-o de drum, am zis să mă culc; a doua zi urma să fac cumpărăturile, venea deci ziua cea mai grea.

Lângă telefon mă aştepta însă un bileţel de la mama. „Te-a căutat domnul Dumitru şi te-a rugat să-l suni îndată ce vii”. M-am uitat la ceas – era aproape zece, nu mai credeam că-l găsesc. Am format totuşi numărul, gândindu-mă că mi-a lăsat un mesaj. A răspuns colonelul. Subliniind că ar fi indicat să ne vedem chiar astă-seară, a fixat un loc de întâlnire şi după o jumătate de oră eram împreună.

— Versiunea dumneavoastră se confirmă, a intrat el direct în subiect. Impresiunile digitale relevate pe farfurioare aparţin lui Aralian. Bănuiaţi o asemenea posibilitate?

— Da.

— Şi totuşi, când am discutat ieri dimineaţă la colonelul Banu în birou, nu v-aţi referit la ea.

— Mă îndoiam că n-o să acceptaţi propunerea mea.

— Şi nu este singurul lucru pe care l-aţi omis în discuţia noastră.

— Nu. Am învăţat de la căpitanul Pascu că atunci când ştii să numeri până la zece, să te opreşti întotdeauna la nouă. De altfel, natura ne-a înzestrat cu două urechi, dar cu o singură gură…

— Perfect adevărat. Şi mai este ceva. Aralian s-a întâlnit azi, ca din întâmplare, cu inginerul Dobra, după ce l-a aşteptat să iasă din institut şi s-a referit, printre altele, la dumneavoastră.

— Ei, aici am încurcat-o!…

— …Nu este exclus, şi probabil aşa s-a întâmplat, Aralian a încercat să-l întâlnească şi în celelalte zile, dar inginerul a fost plecat din Bucureşti. S-a întors abia aseară. Numai că noi i-am luat-o înainte lui Aralian, prevenindu-i pe inginer despre ce este vorba. Îi sunteţi prieten de când aţi scris un reportaj despre el…

Am râs şi mi-am adus aminte cum încercasem să-l urmăresc pe Aralian şi, pentru că peripeţiile erau suculente, i le-am povestit colonelului.

— Diletantismul, într-o treabă ca a noastră, este astăzi egal cu a încerca să ajungi cu trotineta pe lună. Sigur, în momentul de faţă, datele problemei sunt oarecum mai certe, faţă de ce ştiam noi la discuţia precedentă, a revenit colonelul la subiect.

— Ce-ar fi să vină şi căpitanul Pascu cu mine? l-am întrebat, deodată, fără să stau pe gânduri prea mult. Plec cu maşina, n-ar fi o problemă…

— Nu! S-ar putea să stricăm totul. Dar dacă sunteţi aşteptat?… Aşteptat singur. Li se comunică unul şi vin doi. V-aţi gândit la o mai mare siguranţă?…

— Nu, nu în acest sens am propus. Am spus aşa…

— Este o simpatie reciprocă, Pascu mi-a vorbit cu foarte multă căldură despre dumneavoastră. Aveţi în perspectivă un anumit itinerar al călătoriei în Austria?

— În linii generale, da.

Discuţia a mai continuat un timp aproximativ, axându-se pe anumite detalii nu lipsite de importanţă. Am stabilit împreună o întâlnire cu maiorul Alexiu, care urma să-mi facă o vizită în legătură cu unele chestiuni tehnice, cum s-a exprimat colonelul, şi ne-am luat rămas-bun.

Revederea cu cel care deschisese robinetele cu gaz din apartamentul Ancăi Petroveanu nu constituia o plăcere. L-am sunat chiar în ziua în care am ridicat paşaportul său, mai bine zis, îndată ce-am sosit acasă şi, întrebându-mă de unde vorbesc, s-a oferit să vină la mine.

L-am primit cu aceleaşi onoruri de gazdă atentă: cafele, un vas cu gheaţă, amestec de băuturi în pahare, ca să aibă în ce să-mi toarne un somnifer când o să mă ridic după ceva, dar eu n-am să mă ridic, alături, lângă telefon – paşaportul, chitanţele de schimb valutar, şilingi şi forinţi; prin cameră, cumpărături de drum, alte obiecte mai puţin la vedere, dar ţinând tot de regia întâlnirii cu Aralian.

— Mă bucur că plecaţi, o să faceţi o excursie foarte frumoasă, spuse el, aşezându-se pe canapea. Am adus

„Cartea verde” s-o completăm. Vă doresc să n-aveţi însă nevoie de ea.

— Bineînţeles! am spus râzând.

— Aaa, ăsta-i paşaportul? se prefăcu Aralian că de-abia atunci dăduse cu ochii de el. E voie?

— Sigur! am gesticulat... „E voie, nu mai încape îndoială. Uită-te, nene, în el, de aia l-am pus, convinge-te, totul este în ordine”.

— Am cerut şi eu unul pentru Turcia, anul trecut, dar mi-a venit „respins”, spuse el desfăcând paşaportul. Cum, pentru fiecare ţară îţi pune câte o ştampilă?

— Nu, sunt vizele de tranzit când am fost în Franţa.

— Tot aşa, ca turist?

— Da.

— Ei, unii se plimbă pe buzunarul statului!...

— Eu reuşesc. Sunt prea puţine locuri şi prea mulţi amatori...

Un timp discuţia a continuat pe această temă, şi la un moment dat, Aralian a remarcat, privindu-mă prin vizoarele lui:

— Sunteţi un om prudent...

— Azi trebuie să fii prudent!... am nuanţat în sensul celor spuse de Aralian.

— Foarte bine! mă aprobă el. Lumea a devenit rea, invidioasă, fiecare, în loc să-şi vadă de treburile lui, se îngrijeşte de-ale altuia! Dumneavoastră, în sfârşit, aveţi posibilitatea unor câştiguri legale, da’... Nu vedeţi, nu poţi scoate un ban lateral!...

Discuţia a lunecat pe tema câştigurilor realizate pe diverse profesiuni în unele ţări vest-europene şi Aralian a dirijat lucrurile în aşa fel încât să mă poată sonda în fel şi chip.

A scos apoi numita „Carte verde”, i-a completat rubricile, vorbind de una, de alta, dar niciun cuvânt sau vreo aluzie măcar despre dolari. Am înţeles că în calculele lui trebuia să fac eu pasul. Am scos din portofel cinci hârtii de câte o sută – plusul de asigurare pentru străinătate se ridica în total la vreo patru sute cincizeci de lei – i-am pus

împăturiţi pe măsuţă, alături de ceşcuţa lui cu cafea, şi am relansat:

— Ştiţi, eu m-am agăţat ca de un pai de promisiunea dumneavoastră cu banii... Credeţi că m-aţi putea ajuta cu ceva? am continuat după o pauză, văzând că el nu reacţionează deloc.

— N-aţi reuşit nimic?

— Să vă spun sincer, mi-a fost teamă. Era vorba de un chelner... Lucrează vara pe litoral... E-n combinaţie cu nişte dame care se lasă agăţate de străini... chestii din acestea, dubioase, nu poţi să ştii... Te nenoroceşti pe toată viaţa!...

— La graniţă trebuie să fiţi foarte atent!...

— Când mergi cu maşina, nu-i o problemă... N-au cum să desfacă fiecare maşină în bucăţi!

— Cât spuneţi că v-ar costa magnetofonul acela? se prefăcu el a nu-şi aduce aminte.

— În jur de opt sute cincizeci de mărci. Plus câteva cumpărături... Cheltuielile cu drumul... într-o seară mai intri şi într-un bar, că doar nu eşti popă adventist!... Mici atenţii prietenilor... Când află că pleci, fiecare găseşte să te roage ceva. Vine apoi partea feminină şi, aici. nu scapi cu una, cu două!

— Cam la ce sumă v-aţi gândit?

— Depinde la cât mi-ar reveni. Dolari, parcă spuneaţi, nu?

— Ca modalitate de a calcula... Nu sunt, bineînţeles, ai mei. De unde să iau eu dolari?! Servesc pe cineva. Persoana lucrează la recepţia unui hotel, noaptea se ivesc tot felul de situaţii. Se grăbesc... Străinii nu prea cer chitanţe în schimb. Asta-i cursul, îţi dă bani – îi dai bani. Între douăzeci şi cinci şi treizeci de lei dolarul, n-aş putea să vă spun precis. Trebuie să vorbesc cu persoana. V-am întrebat ca să ştiu ce sumă îi comunic.

— Cam în jur de patru sute de dolari. Dacă e la douăzeci şi cinci, aş lua chiar patru sute cincizeci.

— Plecaţi în oraş?

— Nu în mod obligatoriu. Pot rămâne şi acasă. Mai

am de cumpărat săpun, pastă de dinţi şi câteva mărunţişuri din astea. Lame...

— Atunci, vă sun pe la prânz. Să zicem, între două şi trei.

Am spus că o să fiu acasă, conducându-l la uşă şi i-am mulţumit pentru serviciul pe care mi-l face şi i-am promis – de data aceasta cu sinceritate – că voi încerca să mă revanşez.

M-am trezit cu Aralian la uşă când nu se făcuse încă două.

— N-am avut cum să vă sun. Cu telefoanele astea publice e o nenorocire! se explică el, în timp ce intram în cameră şi, aşezându-se pe canapea, se şterse cu batista pe faţă, adică alergătură – nu glumă. S-a rezolvat, mă linişti Aralian. A fost o problemă până m-am întâlnit cu persoana. Aveţi aici, a început el să scoată din servietă, două sute cincizeci de dolari, patru sute patruzeci şi două de mărci şi o sută cincizeci de franci elveţieni. Aşezase banii pe categorii, acolo, lângă el, pe măsuţă. Ridicându-se de pe canapea, mă invită printr-un gest să trec în locul lui şi să-i număr.

M-am gândit că puteam face operaţiunea rămânând în fotoliu, dar se vede că toate acestea făceau parte din planul lui şi, neavând încotro, m-am conformat. Sumele erau exacte.

— Acum, o să vă rog să-mi spuneţi câţi bani trebuie să vă dau, am spus ridicând ochii spre el.

Stătea în picioare, îşi aprinse o ţigară şi mă urmărise cu privirea în timp ce număram banii. Spuse, luând loc în fotoliu:

— După calculele făcute cu persoana în cauză, douăsprezece mii şi trei sute de lei. La treizeci de lei dolarul.

— Dacă ar fi fost cu douăzeci şi opt era şi mai bine... Să vă aduc banii, m-am ridicat. Şapte mii trei sute o să vă dau pe loc, iar pentru restul de cinci mii, când plecaţi, mergem împreună la C.E.C. E la doi paşi.

Aralian mă privi prin vizoarele lui şi degetele sale

alergară pe genunchi. Am avut impresia că i-a plăcut povestea cu C-E.C.-ul. Nu ştia că fusese pregătită special pentru el. Mă întrebă neutru:

— E din acela cu câştiguri în autoturisme”?

— Da, de cinci mii. Nu sunt eu norocosul ăla…

Ne-am despărţit în faţa C.E.C.-ului şi, întinzându-mi mâna lui flască, Aralian mi-a urat „drum bun”. Ştia el ce ştia!…

GOODBYE, JANETTE

Calculasem în aşa fel încât să pătrund în Viena între zece şi unsprezece dimineaţa, când circulaţia nu este prea intensă şi cum era doar nouă şi un sfert, iar până în capitala Austriei nu rămăseseră decât vreo patruzeci şi cinci de kilometri, îmi puteam permite un „nes”. Am virat, aşadar, la dreapta, în primul refugiu, şi, deschizând portbagajul, am scos cele necesare din el.

Mestecam tocmai „nes”-ul să iasă cremă, nu alta, când, venind din urma mea, un Fiat-500, trăsnet de galben, viră şi el în refugiu, oprindu-se în spatele Renault-ului meu. Pe maşină, litere mari înscriau „OAMTC”, iar mai jos: „Ostreeichischer Automobil Motorând Touring Club”. Tânărul de la volan coborî şi veni drept la mine.

— Credeam că sunteţi în pană, spuse el arătând spre capota ridicată a motorului.

Mă descurc în germană, am încercat să-i explic că aveam de gând să controlez nivelul uleiului; grăbindu-mă, dimineaţa, uitasem s-o fac.

— Dacă sunteţi membru al Automobil Clubului Român, să ştiţi, insistă el, maşinile noastre de asistenţă rutieră vă acordă serviciile lor în mod gratuit.

— Sigur că sunt! am zis şi, pentru că omul fusese aşa de amabil, am scos o sticluţă plată de coniac, întinzând-o spre el.

Parcă l-a văzut pe dracu’:

— Cinci mii de şilingi amendă! şi îmi arătă cele cinci degete ale mâinii, ca să nu fie niciun dubiu la mijloc.

Am fluierat lung.

— Două sute dolari pentru un coniac?

— Dolari, dolari! râse el.

Cu aceste informaţii, care nu-s de neglijat, pentru că două sute de dolari nu-s o bagatelă, m-am despărţit de prima mea cunoştinţă din Austria şi, după o jumătate de oră, intram în Viena, poleită de un soare generos.

Cazarea la un hotel curăţel şi destul de central n-a fost o problemă şi zău dacă ştiu când au trecut şapte zile. Una la Holfburg, cealaltă la Prater…

Mă întâlnisem cu Mozart şi Beethoven, Haydn şi Schubert, cu Lehár şi, peste tot, cu Strauss şi, desigur, găsindu-mă în capitala muzicii, petrecusem o seară la Staatsoper, evident, la cucurigu; contemplasem catedrala Sf. Ştefan cu a sa săgeată aruncată spre cer dintr-un acoperiş cu ţigle colorate; mă urcasem pe Donautum, înalt de două sute cincizeci şi doi de metri, admirând de sus feeria de splendori, egală viselor de basm, iar la Schönbrunn visele fuseseră acorduri de clavecin şi vioară, răsucite aievea în piatră; mă întorsesem în dulcea lume a copilăriei, zăbovind prin mirificul, inegalabilul, unicul Prater; căscasem ore în şir ochii – de ce n-aş recunoaşte – în vitrinele de pe Mariahilferstrasse… Şi, ca să fiu sincer, aproape că uitasem de Aralian.

Mi-am amintit brusc de el când mi-am oprit privirile asupra unei vitrine cu aparate de radio şi magnetofoane. Era şi un „Uher” acolo, dar nu i-am găsit nicăieri preţul. Cel aflat în magazin m-a cutremurat: aproape şase mii de şilingi. Mi s-a explicat că este inegalabil din punct de vedere al perfecţiei tehnice, că în Austria este mai scump decât în R.F. Germania, mi s-a spus ceva despre taxele la produsele de import. Am zis că voi reveni a doua zi şi am început să caut alte magazine.

Era singurul lucru pe care trebuia să-l fac în afara programului meu turistic – să cumpăr un magnetofon „Uher”. Îi cunoşteam calităţile, dar nu eram deloc dispus să cheltuiesc o sumă atât de mare; un magnetofon japonez, tot tip „reporter”, mai plat, mai mic şi mult mai uşor, ar fi fost cât se poate de potrivit scopului meu şi, în acelaşi timp, mult mai ieftin. Lui Aralian îi spusesem însă de

„Uher”, acum trebuia să dau o groază de bani.

La un moment dat, după ce cumpărasem de la un chioşc un kilogram de banane, am făcut câţiva paşi pentru a-mi continua drumul, dar, cum pe stradă se zice că nu-i frumos să mănânci, m-am băgat în spatele chioşcului. În clipa următoare a trecut pe lângă mine un tip, într-un sacou sport, a cărui figură mi s-a părut cunoscută. Qprindu-se la intersecţie, se uita în dreapta şi în stânga, ca şi cum ar fi pierdut pe cineva în aglomeraţia străzii. M-am întors cu spatele şi am început să cojesc preocupat o banană.

Magazinele universale de pe Mariahilferstrasse mi-au oferit prilejul să stabilesc dacă eram într-adevăr urmărit. Majoritatea aveau mai multe intrări şi ieşiri şi, cum era o oră de aglomeraţie, eventualul meu înger păzitor trebuia, pentru a nu mă pierde din ochi, să mă secondeze mai îndeaproape aici.

Un timp am rătăcit prin diverse raioane, am întrebat de una, de alta, mi-am cumpărat o cămaşă, iar mai încolo – o atenţie pentru un amic şi, elaborându-mi un plan, am urcat pe una din treptele scării rulante. Ajuns la etaj, ca şi cum mi-aş fi adus aminte de ceva, am cotit după stâlp şi am făcut cale întoarsă la parter, cu cealaltă bandă a scării rulante, care cobora paralel cu prima. Tipul meu urca la etaj. Era un bărbat între două vârste, cu un nas mare, ce predomina faţa. A fost tot ce am observat la el, în timp ce desfăceam hârtia în care fusese împachetată cămaşa.

Aveam deci o coadă. Să-mi fie de bine! Şi am jucat mai departe rolul cumpărătorului nehotărât: m-am oprit la capătul scării, am examinat cu atenţie ceva la gulerul cămăşii, m-am dus apoi la raionul respectiv şi am rugat-o pe vânzătoare să-mi schimbe cămaşa cu un număr mai mare la gât. Aşa-mi place mie: gulerul cămăşii să fie lejer. Iar pentru ca îngerul meu păzitor să nu-şi dea seama că de o stratagemă a fost vorba, am urcat din nou la etaj, uitându-mă la una, la alta. Nu spun, nu aveai şi la ce.

Maşina o parcasem pe o stradă laterală, am băgat în portbagaj cumpărăturile făcute – aşa fusesem sfătuit la

recepţia hotelului meu, să nu las în maşină nimic la vedere – şi am pornit din nou, hotărât să rezolv până seara cu magnetofonul, care avea să mă uşureze de atâţia bănuţi buni, în loc să-i folosesc pe altceva, ştiam eu pe ce.

N-am constatat diferenţe prea substanţiale de preţ, în jurul a două sute de şilingi. Într-o vitrină scria mare: cinci mii. Oho! am zis eu, de aici îl cumpăr, în magazin însă, când au început să adauge husa de piele, microfonul, cordoanele şi celelalte accesorii, totalul s-a ridicat la peste şase mii. În cele din urmă, vânzătorul unui magazin în care n-am găsit ce căutam – şi n-au fost puţine din acestea – m-a informat că, nu departe, a treia stradă pe stânga, se află reprezentanţa firmei, iar magazinul se numeşte chiar „Uher”.

Mai rămăsese o jumătate de oră până la închiderea magazinelor, m-am tocmit, clienţi pentru Uher nu sunt pe toate drumurile, şi am convenit la cinci mii opt sute de şilingi, dar cu două microfoane, unul foarte mic, patru role, dintre care trei pline, şi o husă de piele, mult mai frumoasă decât tot ce văzusem, cu un sistem foarte comod de curea pentru purtarea magnetofonului agăţat după umăr.

A doua zi dimineaţa mi-am luat rămas-bun de la Viena, stropind renumiţii „Heise Wurstchen mit Senf cu o bere şi, pentru a duce cu mine atmosfera specific vieneză, am sorbit o cafea la bine cunoscuta „Opern Cafe”.

Etapa următoare era Graz-ul. În locul drumului drept şi mai scurt, l-am preferat pe cel de la poalele Alpilor. După

Graz a venit Klagenfurtul, de aici m-am îndreptat spre masivul Grossglockner, căci, vizitând Austria cu maşina, este inadmisibil să nu urci pe una dintre cele mai impunătoare izbucniri bazaltice din Europa. Să urci, pentru că o excelentă şosea te ridică până la aproape două mii patru sute de metri, îngemănând contururi semeţe cu odihnitoare poieni, şerpuind pe lângă lacuri cu sclipiri de smarald.

Urcam fără sfârşit pe această stalagmită uriaşă, ce-şi sprijină fruntea pe un cer coborât până la aproape trei mii

opt sute de metri, spre acest cer urcam, oprindu-mă din când în când în locurile de refugiu, ce oferă ochilor peisaje unice. Apoi din nou la drum, până la un alt loc de refugiu unde, ca şi dincolo, un indicator reaminteşte că prioritatea aparţine celui care urcă, iar la coborâre, cuplarea într-o viteză inferioară este singura garanţie a unei securităţi depline. Şi, la sfârşitul fiecărei inscripţii, obişnuitul „Gute Fahrt!”, acelaşi „Gute Fahrt” ce era înscris pe biletul de două sute douăzeci de şilingi, adică „intrarea” pe şoseaua ce duce spre Grossglockner.

Am înnoptat la un „Zimmer frei”. Într-o mică localitate la treizeci de kilometri de Salzburg, aşa că dimineaţa intram în oraşul lui Mozart.

Un ghid tipărit îndrumă turiştii spre fortăreaţa Hohensalzburg, construită încă din secolul al XII-lea, pe înălţimea muntelui Munch. Şi, într-adevăr, de sus, de pe meterezele sale, aglomerarea urbană se prosternează la picioare, înconjurată de pereţi abrupţi şi creste ascuţite, de păduri şi poiene de basm, ce înaintează spre înălţimi adânci şi albastre. De jur-împrejur, amenajări turistice – cabane, funiculare, pârtii de schi, hoteluri – iar jos, o privelişte de carte poştală frumos colorată.

Am vizitat Salzburgul cu minuţie, căci, oraş de veche cultură, el se oferă cu muzeele şi casele sale memoriale, printre care locuinţa – un modest apartament de la etajul trei al unei bătrâne clădiri – unde s-a născut Mozart, cu monumentele şi fântânile sale arteziene... Dar farmecul inefabil al Salzburgului stă mai mult în vechile străzi ca, de pildă, Steingasse, măsurând în unele locuri doar doi metri lăţime, sau Getreidegasse, cu case construite cu secole în urmă, purtând pe pereţi embleme din lemn şi fier forjat, ale breslelor meşteşugăreşti din care făceau parte proprietarii lor.

Vizitând, stradă cu stradă, oraşul, remarcasem câteva localuri de noapte şi unul dintre ele, după fotografiile afişate la intrare – cu toate că nu tot ce se strigă afară e viu şi natural înăuntru – mi s-a părut a avea un program care ar merita să fie văzut.

Cum intrarea costa două sute cincizeci de şilingi, am încercat să iau informaţii de la Frau Gerda, proprietara pensiunii în care locuiam – ceva între papanaş şi femeie, dar simpatică şi vorbăreaţă, mereu îndatoritoare şi atentă să nu-ţi lipsească ceva. Auzise şi ea că programul era foarte bun, toţi pasagerii care îl văzuseră fuseseră cât se poate de mulţumiţi.

Aşa stând lucrurile, după o porţie respectabilă de wiener-şniţel cu piure de cartofi şi două felii de ştrudel – opera lui Frau Gerda, pe care am lăudat-o pe merit, cât mi-a permis bagajul meu de limba germană şi, astfel, a aterizat în farfurie şi a doua felie – m-am dus să văd un film despre care, cu un an în urmă, se vorbise şi se scrisese mult în Occident, ca apoi să-mi completez programul de cultură generală al serii cu dansul stripteaselor de la „Palace Girls”, cum se chema, ca să înţeleagă toată lumea şi să nu fie vreun dubiu, localul de noapte.

Pelicula îmi plăcuse, era ceea ce se cheamă un film de regizor, fără actori cu nume de primă mărime, dar cu un joc subtil şi nuanţat, făcându-te să meditezi mult timp încă, după ieşirea din sală, la cele întâmplate pe ecran. Poate tocmai de aceea întâlnirea cu luminile de neon, ce desenau pe întregul frontispiciu al clădirii o dansatoare, ridicând când un picior, când celălalt, m-a găsit nepregătit.

Intrarea localului era şi ea mult mai fastuoasă decât mi se arătase ziua, dar nimic strident şi aş spune chiar că jocul şi culoarea luminilor degajau o anumită discreţie. Un *boy* în livrea stătea la marginea trotuarului, pentru a deschide portierele maşinilor, iar când acestea opreau, un portar supergalonat acţiona un dispozitiv cu arc şi o mochetă se derula până la bordură.

Înăuntru era însă lume puţină, doar câteva mese ocupate. Şeful de sală mă luă în primire chiar de la uşă. Conducându-mă, îmi spuse că am fost foarte inspirat venind ceva mai devreme, o să-mi poată alege o masă de la care să văd mai bine programul şi mă întrebă dacă mai aştept pe cineva. I-am răspuns că nu mai aştept pe nimeni, sunt singur.

— La noi n-o să vă plictisiţi, mă asigură şeful de sală cu subînţeles şi îmi oferi o masă, nu prea mare, foarte bine poziţionată. Sunteţi italian? se interesă el, înmânându-mi o evanghelie cu băuturi.

— De ce credeţi că sunt italian?

— Aveţi un accent specific latinilor.

— Sunt român.

— Vedeţi, aprecierea mea a fost corectă, spuse el în franceză. Vorbiţi franceza, nu?

I-am confirmat şi am încercat să mă descurc în zecile de denumiri înscrise pe listă sau, mai bine zis, cu preţurile lor peste poate de piperate. Şi pentru că îmi trebuia timp, iar şeful ăsta de sală stătea drepţi, chiar prea drepţi, lângă masă, i-am întins biletul de intrare pe baza căruia aveam dreptul la un pahar cu băutură înăuntru.

— Dacă îmi permiteţi, v-aş recomanda să preferaţi altceva decât servim noi în mod curent în contul tichetului, se arătă el tot atât de ceremonios. Avem şi o şampanie care nu este prea scumpă, dar nu mai rea decât celelalte.

— Un vin sec poate… am încercat eu să cobor pe scara Richter cutremurul ce mă aştepta la nota de plată.

— Da, sigur, şi începu să-mi înşire tot felul de nume de vinuri şi aproape toate marile podgorii ale Europei defilară prin faţa mea. Şi, totuşi, spuse el îndatoritor, şampania pe care v-am recomandat-o eu nu v-ar dezamăgi…

Îşi cunoştea meseria şeful ăsta de sală!

— M-aţi convins, i-am zâmbit, ca şi cum i-aş fi făcut o favoare.

Aduse chiar el şampania, oficie desfacerea sticlei şi cum aceasta era înfăşurată în şervet, nu mi-am putut da seama ce marcă era. A stat lângă mine până când am gustat din pahar.

— Este într-adevăr bună, am spus.

Era chiar foarte bună şampania.

— Sunt încântat că vă place! şi, urându-mi petrecere frumoasă, s-a retras discret.

Aş fi vrut să iau lista de băuturi, să mai trec o dată

preţurile în revistă, dar copertele din piele bătută în cuie de alamă erau atât de respectabile încât aş fi atras atenţia şi n-am vrut să se vadă că îndată ce am rămas singur m-am şi repezit să văd lista. Acum nu mai avea nicio importanţă – eram bun de plată.

Mi-am adus aminte de ea ceva mai târziu, dar lista cu băuturi dispăruse. Fusesem atent la orchestră, întreaga formaţie, doar cinci instrumentişti, cânta ireproşabil, doi dintre ei făcând şi acompaniament vocal. M-am uitat în jur, localul era plin şi, în scurt timp, începu programul.

Pe scenă îşi susţinea numărul o cântăreaţă de culoare, care făcea de toate, când răsună lângă mine, abia auzită, vocea şefului de sală:

— Îmi cer scuze că vă deranjez. V-ar incomoda prea mult dacă ar mai lua loc cineva la masa dumneavoastră? şi se întoarse, arătând în spate. Localul este plin, nu mai avem niciun loc liber.

Am d.at aprobator din cap, fără să mă uit despre cine era vorba, pentru că de fapt nici n-aş fi putut refuza, la masă era loc suficient pentru încă două persoane. M-am sculat pentru a primi nou-veniţii şi abia atunci am văzut că erau două doamne, însoţite de un domn. Femeile mi se părură foarte drăguţe. Aşezându-mă, n-am mai revenit în direcţia lor, urmărind în continuare programul. După verva cu care discutau, am înţeles însă că erau în continuarea unei alte petreceri.

Odată cu sfârşitul primei părţi a programului, în sală s-a aprins lumina şi bărbatul mi se adresă, mulţumindu-mi pentru că-i acceptasem la masă. Şi el şi femeile erau în ţinută de seară, specialităţile care fuseseră aduse la masă arătau că nu se prea uitau la bani. I-am răspuns ceva în genul că mi-a făcut plăcere şi am încercat să mă arăt preocupat de cei de pe ring, dar el continuă:

— A fost ceva interesant înainte de a veni noi?

Era un tip de vreo patruzeci de ani, nu mai mult, cu o piele lustruită şi netedă pe obrajii plinuţi, numai că barba-i şi nasul se ascuţeau brusc şi, în general, avea el ceva dintr-un bursuc, chiar şi aerul inofensiv al acestuia. Faţa emana

o anumită bonomie, iar începutul de burtică, gesturile săltăreţe îl recomandau ca pe un proprietar prosper şi nu prea frământat de griji al unei făbricuţe de bomboane şi dulciuri.

— Programul e destul de reuşit, i-am spus.

— Vezi, Otto, şi te-am rugat să ne grăbim! îi reproşă, alintându-se, cea din stânga lui – o brunetă de vreo treizeci de ani, cu o gură cărnoasă şi roşie ce se desena pe un ten măsliniu, neted, albăstrindu-se uşor în jurul unor ochi mari, rotunzi, cu acel luciu pe care îl dă un pahar-două de vin.

Cealaltă, roşcată la păr, părea mai distinsă, cu un oval al feţei mai prelung, nasul subţire, nările frumos arcuite şi cred că era şi mai tânără.

Bruneta avea însă ceva de porumbiţă gureşă şi naivă, dacă aţi văzut vreodată o porumbiţă Schurlock. Etola de blană îi alunecase de pe umeri şi toate rotunjimile ei erau ca la carte. Cu care dintre ele o fi tipul? mă întrebam.

— Venim de la „Zigler”, mi se adresă bărbatul, explicându-se. Dacă n-aţi fost la „Zigler” şi mai rămâneţi câteva zile în Salzburg, să vă duceţi neapărat! Se mănâncă excepţional! Când să plecăm, a venit un cunoscut la masă…

— Nu dansăm? îl întrerupse roşcata.

— Hellen dragă, suntem musafiri! Gazda, arătă el spre mine, este cea care…

— Gazdă, e un fel de a spune, m-am scuzat eu, zâmbind. Sunteţi cu doamnele, ar fi nepoliticos din partea mea…

— Să nu ne formalizăm, propuse el şi, ridicându-se, o invită pe brunetă la dans.

I-am urmat, însoţind roşcata pe ring şi, în timp ce dansam, încercam să găsesc ceva potrivit pentru a afla care dintre ele este soţia sau combinaţia tipului; din felul cum se comportase până acum, şi el dansa cât se poate de neutru cu bruneta, nu reieşise nimic. Am deschis discuţia, lăudând orchestra, a urmat un schimb de banalităţi despre dansurile la modă şi am atacat direct:

— Soţul prietenei dumneavoastră este un dansator excelent!

— Da, Otto dansează într-adevăr foarte bine. Dar nu-i soţul ei. Suzanne e divorţată.

Am chibzuit cam ce trebuie să înţeleg din cele spuse de ea şi am preferat să cred că tot nu aflasem ce mă interesa să ştiu cu precizie.

Dezlegarea enigmei mi-a dat-o chiar Otto. Ajungând lângă noi, când orchestra începu o nouă melodie, propuse schimbarea partenerelor şi îndată ce roşcata ajunse în braţele sale, o mângâie cu tandreţe şi cu o anumită intimitate inechivocă.

De bucurie că Suzanne era cea liberă şi, probabil, şi din cauză de şampanie, am adus-o mai aproape de mine şi ea se lipi ca un scotch-band. Urmă un dans mai dinamic, dar slow-ul în timpul căruia nu scosesem amândoi un singur cuvânt fusese suficient ca să ajungem la „tu”.

— Vorbeşti franceza, mi se pare?

— Da, mă descurc mai bine decât în germană.

— Eşti de mult la Salzburg? mă întrebă ea de data aceasta în limba lui Voltaire.

— Doar de câteva zile. Oraşul e un giuvaier! Căruia în astă-seară i s-a adăugat încă o piatră. Cea mai frumoasă! Tu.

Şi aşa mai departe etc., etc., astfel că la sfârşitul dansului, când am condus-o la masă, timp în care am remarcat din nou, mergând în spatele ei, că avea cu ea tot ce-i trebuie, Suzanne a schimbat cu Otto locurile, venind lângă mine. Iar acesta, deoarece urma să înceapă partea a doua a programului, a mai cerut şampanie, cu toate că abia se desfăcuse o sticlă.

Şi cum băutura asta, pişcătoare la limbă şi la buzunare, se bea rece, am ciocnit cu toţii paharele, într-o dispoziţie generală cum nu se poate mai bună. Şi ştiu eu la sănătatea cui m-am gândit, având în vedere cele ce aveau să urmeze.

Când s-a aprins lumina, marcând sfârşitul ultimei părţi a programului, Suzannei i se făcu din nou sete,

paharul era însă gol şi ea exclamă plină de exuberanţă:

— Mergem cu toţii la mine să bem „Napoleon”!

— Bravoo! a ridicat Otto mâinile în sus, manifestându-şi bucuria, şi a început să aplaude.

A aplaudat şi Hellen, am aplaudat şi eu.

Am ieşit de la „Palace Girls” şi, îndreptându-se cu toţii spre locul de parcare al maşinilor, Suzanne s-a oprit lângă portiera unei splendide Lamborghini Espada. Am crezut că o să stau alături de ea, în faţă, dar Otto a ridicat scaunul, invitându-mă înăuntru, ca apoi să ia loc lângă mine. Maşina fiind un coupé, bancheta din spate nu era prea comodă şi am dedus că aceasta era cauza pentru care i-a lăsat Hélènei locul din faţă.

Am demarat aşa cum numai Lamborghini Espada poate să demareze şi pentru că Suzanne continua să meargă în fluierat de cauciucuri, Otto îi atrase atenţia:

— O să ne oprească poliţia! Nu goni aşa, într-un sfert de oră am ajuns. Suzanne locuieşte la Tils, mi se adresă el, o staţiune foarte cochetă. Sunt în total vreo patruzeci şi cinci de kilometri, ce rost are să gonim nebuneşte?!

Suzanne se cuminţi, reducând viteza şi dădu drumul la radio.

Da, o Lamborghini Espada nu-şi poate permite oricine! Panteră, nu maşină! Este ca şi cum ai înhăma patru sute de cai la o trăsurică de trap. Băgaţi în doisprezece cilindri, hrăniţi din şase carburatoare orizontale, caii aceştia scot două sute optzeci de kilometri pe oră ca nimic!

În maşină toţi cântau o melodie tiroleză. Şi Otto, şi Suzanne, şi Hellen. Suzanne făcea şi pe dirijorul, cu o mână. Ce naiba, adormisem? Oare observaseră? Mă făcusem de râs! Nu, probabil că aţipisem doar pentru o clipă, deoarece Otto mă invită, fără să se întoarcă spre mine, să cânt împreună cu ei. Am vrut să spun că mă călcase, când fusesem mic, un elefant pe ureche şi nu era recomandabil să dau drumul la voce, dar ei erau atât de plini de elan muzical, încât mi-am zis că i-aş putea acompania, făcând pe basul.

Intervenţia mea vocală s-a produs fără incidente, pentru că maşina a intrat într-o localitate de vile şi în scurt timp s-a oprit în faţa unui garaj.

— Uraa! începu Otto să strige, îndreptându-se spre portiţa grilajului.

În spatele acestuia se desena pe orizontal o vilă din piatră de calcar şi, descuind garajul ce făcea corp comun cu clădirea, Suzanne îl rugă pe Otto să nu ţipe aşa:

— Vecinii, Otto! îl făcu ea atent. O să trezeşti copilul!

După ce maşina fu introdusă în garaj, am intrat şi noi înăuntru, iar de aici, printr-o uşă de comunicaţie, în casă.

— Veniţi încoace! ne făcu Suzanne semn.

Am urmat-o pe un coridor, apoi într-o cameră plină cu tot felul de jucării mecanice şi ea întredeschise cu grijă uşa.

— Asta-i băieţelul meu. Vezi ce drăguţ e? mă ivită Suzanne să privesc prin crăpătura uşii.

Am spus că într-adevăr este foarte drăguţ, cu toate că în întunericul camerei nu distinsesem decât nişte bucle blonde pe perna unui pat de copil. Întorcându-ne pe acelaşi drum, Suzanne îmi spuse că îl cheamă Hans şi că în vară împlineşte cinci ani.

Holul în care pătrunseserăm era enorm, în extremitatea sa dinspre răsărit se deschidea o terasă cum mi s-a părut mie întâi, dar era o piscină acoperită în întregime cu geamuri mari, în rame metalice, pentru a fi folosită şi iama.

Cuplând magnetofonul, Otto şi Hellen începură să danseze, şi Suzanne aduse coniacul. Am băut un păhărel, al doilea, când am zis că o să trecem la dans, Otto s-a scuzat:

— Noi trebuie să mergem. S-a făcut patru, iar mâine am o mulţime de treburi.

— Vă întoarceţi la Salzburg? am întrebat.

— Nu, spuse Otto, locuim la numai zece kilometri de aici. Maşina noastră e afară în stradă. N-avea sens să mergem cu două maşini. Şi, luându-şi rămas-bun, o conduse pe Hellen la uşă.

Reîntorcându-se în hol, Suzanne veni spre mine, am crezut că vrea să dansăm: Mă dezamăgi cu glas mlădios:

— Şi noi ne culcăm, nu?

În definitiv, colonelul Dumitru grăise clar: „Consemnul general este să acceptaţi tot ce vi se propune”. La dracu’, ce era să fac?!

Era aproape de prânz când, urcându-ne în maşină, am plecat să vizităm nu ştiu ce grotă din apropiere, dar aflându-ne încă în Tils şi trecând pe lângă un restaurant nu prea mare, Suzanne opri, spunând că aici se pot mânca nişte lucruri grozave şi, în special, păstrăvi copţi în nisip – o specialitate de-a casei.

Am urmat-o. Localul era curăţel şi cochet şi, într-adevăr, păstrăvii s-au dovedit excelenţi. Am achitat nota, destul de picantă şi ea, şi ne-am văzut mai departe de drum.

Grota se dovedi ceva în genul Peşterii Dâmbovicioarei, mai mult istorie cu bandiţi decât grotă, plus câteva stalagmite jegoase şi boante. Când am ajuns acasă, am găsit un poliţist în uniformă, aşteptându-ne în faţa intrării.

Ne salută respectuos – prestanţa mea neputând scăpa ochiului său exersat – şi se adresă zâmbind Suzannei, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze:

— Aţi luat masa acum o oră la restaurantul domnului Kramer?

— Da, răspunse Suzanne, ce s-a întâmplat?

— Asta-i nota dumneavoastră de plată? îi prezentă el hârtia pe care proprietarul restaurantului făcuse socotelile. Iar aceştia – banii cu care domnul – a achitat nota? întrebă poliţistul arătând spre mine. Mi; – Nu înţeleg despre ce este vorba?! ridică Suzanne tonul.

Poliţistul rămase calm, continuând cu aceeaşi voce puţin tărăgănată:

— Domnul este străin, întrebaţi-l, vă rog, dacă acestea sunt bancnotele cu care a plătit. Şi desfăcându-le în evantai, ca să le pot vedea, le inventarie: patru de cinci mărci, trei de două mărci şi una de o marcă.

— Vorbesc puţin germana, am intervenit eu. Cred că sunt banii cu care am plătit. Una din bancnotele de cinci mărci era pătată cu cerneală. E în mâna dumneavoastră…

— Atunci este perfect. Bancnotele sunt false. V-aş ruga să mergem până la postul de poliţie, ne pofti el, arătând cu mâna spre maşina Suzannei.

Tot ce îmi lipsea în momentul acela era o oglindă, ca să mă văd ce mutră aveam. Şi nu o dată mi s-a întâmplat să-mi trebuiască o oglindă şi tot nu m-am învăţat minte să port una cu mine! Aşa că, ce să vă spun, că arătam de parcă ţineam o broască în gură… în orice caz, eu cam asta simţeam.

— E o neînţelegere la mijloc! interveni Suzanne. În primul rând… Poftiţi! Să intrăm! îl invită ea în casă pe poliţist, pornind repede înainte. Vă explic îndată…

N-a mai apucat să-i explice ceva pentru că, o dată instalaţi pe canapea, în hol, poliţistul mi-a cerut paşaportul. I l-am dat, a început să-l răsfoiască atent şi iar l-a luat de la capăt.

„Mă, dacă ăsta zice acum că şi paşaportul e fals, îi spun una pe româneşte, de-l trec toate sudorile!” N-a zis că-i fals, m-a întrebat numai:

— Când aţi trecut frontiera?

— Scrie acolo! am răspuns înţepat. Aveţi în paşaport ştampila punctului de graniţă!

— Am căutat-o şi eu. N-am găsit-o. Poate reuşiţi dumneavoastră.

Moacă! i-am zis eu în gând. Proşti peste tot, n-am nicio grijă! I-am luat paşaportul din mână, paginile erau pictate, e adevărat, cu tot felul de vize din trecutele călătorii, dar nu era mare lucru, şi încă pentru un poliţist, să se descurce în ele. Am găsit ştampila în cauză şi i-am adus-o sub ochi:

— Probabil că n-aţi observat-o, cu toate că are stema ţării dumneavoastră pe ea.

Mi-a luat paşaportul din mână, s-a uitat la ştampilă, apoi din nou la mine şi a spus calm:

— Eu v-am întrebat când aţi trecut frontiera

Republicii Federale Germania.

— Cum Germania? am întrebat stupefiat.

— Da, am trecut azi-noapte, interveni Suzanne. Veneam de la Salzburg. Petrecusem până târziu într-un local de noapte şi domnul aţipise puţin. N-am oprit maşina, am încetinit doar... Mai erau cu noi doi prieteni din Klutz. Am arătat numai eu paşaportul. Nu-i o problemă!...

— Pentru dumneavoastră nu-i nicio problemă... Dar în cazul domnului, lucrurile se schimbă!...

Cine dracu' mă pusese să-l iau pe poliţist în căruţă?! mă înjuram eu în gând. Ştiam doar de la miliţienii noştri de circulaţie: cum eşti puţin băţos, cum te ard de te zvântă! Dacă le vorbeşti însă frumos şi-i iei cu binişorul... învăţăm mereu fără învăţare de minte! vorba lui Tudor Arghezi.

— Nu ne-am gândit. Eram după o petrecere... insistă Suzanne.

— Este o trecere frauduloasă de frontieră! spuse înţepat poliţistul.

— Scuză-mă, te rog, se apropie Suzanne de mine, luându-mă cu tandreţe de braţ, mă duc după Otto. Să vină aici să se descurce cum ştie!

Am vrut să-i spun să mai rămână puţin, dar ea şi dispăruse.

— Dumneavoastră cunoaşteţi, probabil, mă luă în primire din nou poliţistul, că pentru trecerea frontierei Republicii Federale Germania aveţi nevoie de o xiză de intrare!

— Da, cunosc, însă...

— Mai mult chiar! mă întrerupse el şi continuă: Fiind cetăţean al unei ţări din Europa Răsăriteană, nu puteţi intra decât prin anumite puncte de frontieră, care sunt comunicate odată cu acordarea vizei!

— Doamna v-a spus doar în ce împrejurări am trecut frontiera! Aţipisem. Eram pe bancheta din spate... Ghinionul meu a fost că tocmai atunci am trecut prin faţa postului de frontieră.

— Bine, să zicem că aţi adormit, acceptă el. Dar când aţi plecat din Salzburg aţi ştiut că veniţi în Tils!

— Nu, n-am ştiut. Am cunoscut-o pe doamna şi pe prietenii ei la un local de noapte – negăsind loc, s-au aşezat la masa la care stăteam eu – şi, după terminarea programului, doamna ne-a invitat pe toţi la ea, să bem un coniac. Ne-am urcat în maşina pe care aţi văzut-o şi am ajuns aici într-o jumătate de oră. Era noapte…

— Şi azi-dimineaţă?

— Nu mi-am dat seama nici azi-dimineaţă. Am ieşit din casă aproape de unu, ne-am urcat în maşină, la restaurant se vorbea aceeaşi limbă… La patruzeci şi cinci de kilometri de Salzburg… Salzburgul e într-adevăr la frontiera cu Germania Occidentală, dar de unde să ştiu încotro s-a îndreptat maşina azi-noapte? Spre vest şi nu spre nord sau spre est? Toate bagajele mele, maşina sunt la Salzburg!…

— Vă rog să daţi o declaraţie. Şi scoase dintr-un fel de porthart câteva formulare.

— În limba română…

— În limba în care vă puteţi exprima mai bine.

Am scris declaraţia, arătând cele întâmplate şi, nu ştiu de ce, dar în timp ce scriam, am avut impresia că îmi tot umblă ceva pe spinare. I-am întins-o poliţistului.

— Să lămurim acum lucrurile cu bancnotele false, spuse el punând deoparte declaraţia mea.

— Nu înţeleg ce s-a putut întâmpla…

— Mai aveţi la dumneavoastră mărci vest-germane?

— Am.

— Vă rog să depuneţi aici – arătă el spre măsuţa din faţa canapelei – toţi banii pe care îi aveţi la dumneavoastră.

Am numărat două sute şaisprezece mărci şi i le-am dat poliţistului să le numere şi el.

Schimbasem în prima zi francii elveţieni şi dolarii, păstrând mărcile; se bucurau de un curs mereu în creştere faţă de dolar şi erau peste tot căutate. La „Palace Girls”, şeful de sală fusese de-a dreptul încântat când, neajungându-mi şilingii, completasem cu mărci.

Poliţistul scoase din porthart o listă dactilografiată cu

coloane de cifre şi începu să verifice seriile bancnotelor mele.

Pe toate le pune ăsta deoparte? Să însemne că toate sunt bune? Mai plătisem în mărci la Klagenfurt, schimbasem mărci şi la o bancă din Salzburg... S-ar fi sesizat în primul rând cei de la bancă, sunt experţi doar în treburi din astea! M-ar fi înhăţat pe loc, n-am nicio grijă!

— În afară de două bancnote de trei mărci, restul sunt false! îmi puse poliţistul în vedere.

— Imposibil! am spus. Toate mărcile le-am primit o dată. Am mai făcut plăţi în mărci, am schimbat şi la o bancă din Salzburg, cum de au rămas asupra mea numai mărcile false?! am făcut eu apel la logica lui.

— La dumneavoastră circulaţia mijloacelor de plată străine este controlată de stat. Înseamnă că aţi primit bancnote false de la bancă!

Mă, da' pe toate le ştie ăsta!

— Nu, mărcile vest-germane le-am primit de la o persoană particulară.

— Îi cunoaşteţi numele?

— Mi-a făcut cineva cunoştinţă cu ea.

— Vă atrag atenţia că este vorba de punere în circulaţie a unor bancnote falsificate! Este o faptă pedepsită penal!

— Bine, dar eu n-am avut cum să ştiu... De unde să ştiu că mărcile sunt false! După cum vedeţi şi dumneavoastră, bancnotele nu sunt noi!...

— Cine anume v-a pus în legătură cu persoana de la care aţi primit mărcile?

— Nu-i cunosc numele.

— Vedeţi!...

— Este vorba de o femeie care trăieşte cu un străin...

— Da, da, da, făcu el a pricepe. Bine, daţi o declaraţie în acest sens.

Altă declaraţie? m-am întrebat.

Am scris declaraţia, poliţistul a prins mărcile cu o agrafă de ea.

— Am rămas fără bani! am spus cu disperare.

Mi-a întins cele două bancnote de trei mărci:

— Pe acestea vi le pot înapoia.

— Am de plătit hotelul, pensiunea…

A intrat ca o vijelie Otto şi, imediat după el, Suzanne.

— Ce chestie! mi se adresă el. Fiţi liniştit! Şi l-a luat deoparte pe poliţist, ieşind amândoi pe terasa piscinei.

Am rămas singuri. Suzanne mă sărută în semn că mă iubeşte şi este gata să facă orice pentru mine.

— Sunt singura vinovată! Cine se putea gândi însă la una ca asta?!

N-am spus nimic. Şi ce aş fi putut spune?!

— Nu ştiai că sunt român? am întrebat-o încet.

— Da, parcă şeful de sală ne spusese ceva… Ce importanţă avea?! La fel cum ar fi spus: italian, elveţian…

Poliţistul şi Otto se întoarseră în hol, acesta din urmă îmi făcu un semn să fiu liniştit.

— Veţi locui aici, la Suzanne, mi se adresă Otto, şi până mâine lămurim lucrurile. Nu? se întoarse el spre poliţist.

— Dacă primesc ordin… Am fost sesizat de domnul Kramer!… Trebuie să dau curs cercetărilor, n-am încotro!

— Bine, mai discutăm noi, spuse Otto, conducându-l spre uşă şi se întoarse spre noi: Plec direct la München, poate îl mai prind pe Kurt la birou. Diseară vin cu Hellen să vă informez ce-am făcut.

Pe la şapte, a telefonat că nu poate veni deoarece trebuie să rămână în interesul problemei la München, să fim liniştiţi, are promisiuni ferme.

— Crezi că Otto o să reuşească ceva? am întrebat-o cu teamă în glas pe Suzanne, în timp ce ne întorceam la piscină. Telefonul ne surprinsese înotând, exerciţiu foarte necesar, spunea Suzanne, după două ore de somn.

— Fii fără grijă!

Eram. Un tip colosal Otto! Aşa că, înainte de a plonja în apa încălzită la 26°, mi-am clătit gura cu un păhărel din sticla de „Napoleon”, rămasă de aseară.

Ne-am jucat cu o minge multicoloră, Suzanne făcând pe portarul, ne-am pus labe de gâscă, scufundându-ne sub

apă şi aşa mai departe, am constituit două flotile adverse din vaporaşele fiului ei... în cele din urmă am ieşit afară şi, punându-ne halatele, ne-am aşezat în şezlonguri.

— Păcat, dacă nu s-ar fi întâmplat toate acestea, mai stăteai o vreme la mine, spuse ea ca şi cum ar fi dat nişte gânduri pe faţă, gânduri care o frământau mai de mult.

— Mi-ar fi făcut şi mie plăcere, am zis.

Se ridică, reduse din volumul muzicii pe care magnetofonul din hol o transmitea în difuzoarele instalate stereofonic pe terasa piscinei şi, aducând sticla de coniac şi paharele, hotărî:

— Te duc mâine la Salzburg şi rămân cu tine acolo.

Parcă mi-ar fi dat cu sticla în moalele capului. Mă gândisem, în micile pauze în care fusesem numai al meu, că, după ce voi fi liber să plec, mă voi duce cu „Uher”-ul la diverse magazine din Salzburg şi, cum era absolut nou, nu se putea să nu găsesc un patron amator să câştige o mie-două de şilingi la el. Altfel nu aveam cum să plătesc pensiunea la Frau Gerda, iar rezervorul maşinii era şi el gol. Cu Suzanne pe cap la Salzburg, chiar dacă vând maşina n-o scot la capăt cu banii!

— Crezi că dacă Otto aranjează lucrurile, poliţistul o să-mi dea înapoi banii?

— Ce să faci cu ei? Să dai din nou de bucluc?

— Şi totuşi, el m-a lăsat lefter! Toată averea mea sunt acum şase mărci.

— Aaa, asta ai avut în vedere?... Nu-ţi face probleme, îţi împrumut eu.

— Îţi mulţumesc. Din păcate însă trebuie să mă întorc în ţară. Seara de la „Palace Girls” era de adio. Pentru că luni... Azi e miercuri? O zi drumul până la Budapesta plus restul de două sute cincizeci de kilometri până la graniţă. De la graniţă, şase sute şi ceva de kilometri până la Bucureşti, încă o zi. Deci, două zile drumul: vineri şi sâmbătă, duminica e duminică... Mâine e joi şi nu se ştie la ce oră o să se întoarcă Otto de la München.

— Nu mi-ai spus însă de ce e musai să fii luni în

Bucureşti!? puse ea un botic năzuros, care îi stătea cât se poate de bine.

Ştiam, la ei când e vorba de treburi totul cade pe planul al doilea şi eu pregătisem ceva în acest sens:

— Luni, la ora 9, am o discuţie la editură, în legătură cu o carte de-a mea, îţi dai seama, nu pot lipsi.

Îi spusesem, în timp ce înotam în piscină, cam ce învârt pe lumea asta, iar ea, întrebându-mă dacă sunt însurat, îmi povestise cum divorţase de Alex, fostul ei soţ, că acesta se trage dintr-o familie de industriaşi, la căsătorie avusese şi ea o dotă destul de substanţială, care fusese investită în industriile lui, era acum deţinătoarea unei cote-părţi însemnate, ce mai încolo-încoace, nu-i plângeam eu de milă.

— În definitiv, eu de ce n-aş pleca pentru o lună-două cu tine, în România?! spuse ea, ca şi cum atunci îi trecuse prin cap. Am intrat aproape în vară... îmi fac vacanţa în România! Plec odată cu tine. Excepţional!

— Ar fi colosal! am spus, dar nu m-am arătat prea încântat.

— Tu nu te bucuri?

— Ba da, pf, pf, pf, tocmai încercam să realizez cât o să fie de bine!

— Eşti căsătorit şi m-ai minţit!... simţi ea că bucuria mea nu era sută la sută deplină.

— Suzanne dragă, nu fi copilă! Ţi-am spus doar că nu sunt căsătorit. Şi am adăugat: Mama locuieşte cu mine şi nu poate suferi nicio femeie străină în casă. „Săraca marna!”...

— Foarte bine face! îi dădu ea mamei dreptate. Fostul meu soţ a fost o dată sau de două ori în Bucureşti pentru nişte afaceri... A, exact, Mamaia!... Perfect! Stai să aduc o hartă.

Suzanne se întoarse cu o hartă; arzând de nerăbdare, i-am luat-o din mână.

— Să-ţi arăt.

Era o hartă a Europei. În timp ce-o desfăceam, pregătindu-mă să-i fac loc pe măsuţa dintre cele două

şezlonguri, Suzanne scoase din buzunarul halatului un pachet de bancnote.

— Ai aici o mie de mărci, şi puse banii lângă paharul meu de coniac. E dificil să te ştii fără bani.

Am vrut să spun ceva, dar ea mă opri:

— Nu-ţi face probleme!... în fond, din vina mea ai rămas fără bani. Şi apoi, n-are rost să existe între noi asemenea lucruri!

— Nu, nu este în regulă!

— Bine, ai să mi-i restitui în ţară. Şi cu asta punem punct!

Am întins harta pe măsuţă, am băut coniacul să nu se răstoarne paharul cumva, şi, plin de exuberanţă, am început să-i arăt pe unde vom călători şi ce vom vizita noi.

A doua zi, Otto îşi făcu apariţia când se făcuse aproape douăsprezece, întârzierea lui începuse s-o impacienteze pe Suzanne. Nu, Otto nu venise cu braţele goale.

— Totul e-n regulă! strigă el de la uşă. Hai, daţi ceva de băut!

— Cum, aţi aranjat chiar tot? am întrebat, în timp ce Suzanne, sărindu-i de gât, îl săruta pe amândoi obrajii.

— Totul a fost înmormântat aici, în Tils. Definitiv şi irevocabil!

— N-am vrut să-i arăt Suzannei, am fost însă tare îngrijorat că n-o să puteţi reuşi.

— De asta erai tu uneori absent?... remarcă Suzanne şi, venind lângă mine, îmi acordă un sărut.

— Cel mai complicat a fost cu bancnotele false. E o faptă penală... dacă o iei aşa!

— Tipul ăsta de aici nu v-a făcut greutăţi? l-am întrebat, referindu-mă la poliţist.

— N-a făcut, pentru că am dat o declaraţie că aveţi bancnotele de la mine. V-am împrumutat eu trei sute de mărci, până schimbaţi cecul la bancă.

Am spus eu că Otto e un tip colosal!

— Şi nu v-au întrebat de provenienţa mărcilor false?

— Ba da. De la cumnatul meu, care are un magazin la

München, iar într-un magazin intră tot felul de oameni. Casieriţei nu i s-au părut false, nu le-a confruntat seriile cu lista pe care o avea…

— Excepţional gândit! am spus cu sinceritate.

— Tot ei m-au învăţat… fu modest Otto.

— Bine că s-a rezolvat! Ştii unde plec, Otto? îl întrebă Suzanne veselă şi vru să-l apuce de nas.

— Cu el, pe coasta Italiei! răspunse prompt Otto, ferindu-se.

— Nu, n-ai ghicit. În România. Mamaia!… căută ea să-i sugereze. O să stăm în munţi la…

— Braşov, am completat, văzând că ea nu putea să-şi aducă aminte.

— Află că nu-i rea ideea! o aprobă Otto. Ce-ar fi să venim şi noi cu Hellen?

— Ar fi extraordinar! bătu Suzanne din palme.

— Nu, acum, imediat, n-aş putea. Mai am câteva tre’. buri… O să-i spun Hélènei, să văd ce zice şi ea.

— Auzi, au nişte mănăstiri extraordinare!

— Ne facem şi cura de mare; spuse Otto, rămânând pasiv în ceea ce priveşte mănăstirile. Cred că Hellen va fi de acord.

— Sunt sigură! Vom petrece splendid, ai să vezi! Uite, o sun pe Hellen să-i spun.

Şi, în timp ce Suzanne se duse la telefon, Otto mă rugă să-i telegrafiem, îndată ce ajungem în Bucureşti, numele hotelului în care se va opri Suzanne, pentru a ne găsi mai uşor. Era cazul să-i dau cartea mea de vizită, ceea ce am şi făcut.

— Mama e mai tot timpul acasă, o să-i las vorbă în cazul în care voi fi plecat din Bucureşti. Şi acum vreau să vă mulţumesc încă o dată pentru tot ce aţi făcut pentru mine.

Zău dacă ştiu cum ieşeam din încurcătura asta fără dumneavoastră!

A răspuns ceva în sensul că e bucuros că s-a putut aranja şi a intrat Suzanne:

— Hellen nu numai că-i de acord, dar e de-a dreptul

încântată! A spus c-o să te bată la cap să-ţi rezolvi mai repede treburile, ca săptămâna viitoare s-o porniţi după noi.

După ce Otto şi-a luat rămas-bun, Suzanne telefonă părinţilor şi, făcându-mi cu ochiul, le spuse că trebuie să plece urgent în România, o să le scrie ea despre ce este vorba, îi roagă să-l ia pe Hans la ei acasă. Apoi începu să împacheteze cu febrilitate lucrurile şi când trei geamantane şi doi saci de voiaj fură umplute, îmi dădu cheile de la maşină să le aranjez eu înăuntru, pentru ca ea, în acest timp, să-i lase tot ce trebuie femeii de serviciu.

Neavând ce face, am deschis uşa garajului, m-am instalat în scaunul anatomic, care îţi cuprindea perfect spatele şi, pornind motorul, am scos Lamborghini Espada în stradă. Schimbătorul de viteză glisa de parcă ar fi fost băgat într-o pernă cu puf!

Când veni la maşină, îmi spuse să conduc eu, dar, amintindu-şi că urma să trecem prin postul de frontieră, se urcă la volan. După mai puţin de o jumătate de oră de drum, aveam să constat cu câtă uşurinţă fusesem introdus în R.F. Germania.

Aproape de postul de frontieră, îmi dădu un ziar, spunându-mi să mă prefac cufundat în lectură, nu reduse viteza decât în momentul în care intrarăm pe teritoriul postului, lăsă maşina să înainteze la ralanti şi, ridicând paşaportul, îl arătă prin parbriz vameşului. Acesta duse mâna la chipiu şi ea acceleră.

Nu ştiu dacă am oftat sau nu de uşurare sau ce sunete am scos văzându-mă pe teritoriul Austriei, fapt este că belelele rămăseseră dincolo, în urmă şi, inundat din cap până în picioare de bună dispoziţie, am început să turui şi să râd şi zău dacă nu-mi venea chiar să chiui.

Ajungând la pensiunea în care locuiam, i-am spus Suzannei să manevreze maşina cu spatele pe străduţa cu sens unic, unde era parcat şi Renaultul meu; până îmi fac bagajele, Frau Gerda ne va pregăti ceva bun de mâncare.

Dar, coborând pentru a o ajuta pe Suzanne să-şi găsească un loc şi uitându-mă după Janette, cum îmi alint

eu maşina, am simţit că mă loveşte apoplexia: Renaultul nicăieri.

Nu, imposibil!

Am luat maşinile una după alta, la rând. Opel, alt Opel, Volkswagen, Citroën, Ford Capri, maşina Suzannei, iar un Opel, un Fiat 850 şi atât.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Suzanne cu îngrijorare, venind lângă mine. Nu te simţi bine?

— Am lăsat maşina aici, dar nu-i nicăieri!

— Cum se poate? spuneai că ai un Renault 16, şi se uită de-a lungul şirului de maşini.

Am pornit pe străduţă ca şi cum aş fi vrut să examinez îndeaproape sau chiar să pipăi fiecare maşină. Suzanne mă urmă:

— Eşti sigur că ai parcat-o aici?

— Aici am parcat-o din prima zi şi n-am mai mişcat-o din loc. Am umblat tot timpul pe jos.

— Să facem un tur jur-împrejur, propuse ea, zicându-şi probabil că nu ţin eu minte unde am lăsat maşina.

— Facem, însă eu, uite aici, în locul ăsta, unde-i Citroën-ul, am lăsat-o. Mai mult decât atât. În seara în care ne-am cunoscut, când am plecat de la pensiune, am descuiat maşina şi am luat din ea un pachet de ţigări, pentru că sus nu mai aveam.

— Ai controlat portiera?

— Bineînţeles! Şi apoi, Renaultul are antivol la volan.

— Ia vezi, ai cheile de la maşină la tine? Mi s-a întâmplat nu o dată să las cheile în broasca portierei.

M-am căutat în buzunare şi am scos cheile. Era tot ce-mi rămăsese de la maşina mea. Zău dacă îmi venea să cred. Umblând pe străzi, ziceam că nu, nu se poate, în clipa următoare o să-mi văd maşina apărând de după o alta şi de fapt acolo o parcasem şi uitasem eu. În cele din urmă, am ajuns iar în faţa pensiunii. Era prea de tot!

— Trebuie să anunţăm imediat poliţia! rupse Suzanne tăcerea şi-mi dădu o speranţă: Poate că au pus mâna pe hoţ şi aşteaptă să mergi la ei să reclami!

— Ai dreptate! m-am înviorat eu puţin. S-o întrebăm

mai întâi pe doamna Gerda, proprietara pensiunii, o şti ea ceva…

Nu ştia nimic şi făcu, şi, şi, şi, când i-am spus că mi se furase maşina. Ne-am dus la poliţie, dar rezultatul fu şi aici negativ. Am depus o reclamaţie în care am specificat numărul de circulaţie, seria motorului, şasiul, am descris maşina şi mi s-a promis că o să se întreprindă cercetări de rigoare.

— Sunteţi asigurat, nu? am fost eu întrebat, ca şi cum mi-ar fi spus: ce tot fac atâta caz că mi s-a furat maşina.

— Sunt, am răspuns.

— N-o găsim, încasaţi asigurarea şi vă cumpăraţi alta.

Poliţaiul ăsta avea în fiecare buzunar câte un sfat genial!

I-am zis în gând ceva pe româneşte.

Numai că el, poliţaiul, a înţeles se vede ce se petrecuse în scoarţa mea cerebrală, căci, în clipa următoare, a zâmbit cu încântare:

— Aţi pierdut maşina, în schimb însă aţi găsit-o pe doamna!…

Eram ca o damigeană cu nitroglicerină transportată pe Calea Victoriei, norocul poliţaiului a fost că s-a întors la treburile lui, lăsându-mă baltă, altfel nu garantam ce se putea petrece cu mine.

La propunerea Suzannei, am început să colindăm cu Lamborghini Espada întregul oraş. Luând la rând străzile, am trecut în revistă maşinile parcate de-a lungul trotuarelor, am fost pe la service-uri, la filiala Automobil Clubului Austriac, unde mi s-a promis că se vor întreprinde toate diligenţele pe lângă organele de poliţie, am cercetat parcurile cu maşini de ocazie…

Am rămas încă două zile în Salzburg, timp în care Suzanne a fost trup şi suflet alături de mine – mai ales suflet… – am făcut formalităţile de rigoare şi, bineînţeles, am căutat în continuare maşina. Nici urmă de ea. Înainte de a pleca, am trecut din nou pe la poliţie cu speranţa că fusese poate găsită în cursul nopţii, nu, nu fusese găsită;

am primit asigurări că voi fi ţinut la curent cu rezultatul cercetărilor, chemat telegrafic dacă acest rezultat va fi pozitiv. Şi pe la zece dimineaţa am părăsit atât de simpaticul Salzburg, unde avusesem fericirea s-o cunosc pe Suzanne.

A condus ea până la Viena, iar după aceea am trecut eu la volan. Rar când o scoteam din o sută patruzeci de km pe oră, pe care îi înghiţea doar cu o treime din puterea motorului. Ce mai, doisprezece cilindri în „V”, aproape patru sute de cai-putere la şase mii cinci sute de ture, diferenţial autoblocant, şase trepte la cutia de viteze, schimbător la podea, băgat parcă într-o pernă de puf, stătea pe şosea – lipită, nu alta!

Janette nu le avea pe toate acestea, era însă a mea! Gri-argintie, îi pusesem şi radio ca să fie primitoare şi veselă, să se simtă bine lumea în ea, avea şi o sticluţă plată de whisky „Queen Ann”, un pachet-două de ţigări bune… Deh!…

Nu se făcuse încă douăsprezece când intram în Budapesta, după o jumătate de oră ingurgitam tot felul de bunătăţi la „Mathias Pince”, iar la cinci fără câteva minute intram în punctul de frontieră Borş.

Am coborât de la volan şi am întins grănicerului paşaportul; am crezut că o să-i adun ochii de pe paginile lui.

— Da’ procopsită maşină aţi adus! spuse el când se convinse că totul este în regulă.

— Nu-i a mea, e a duduii, i-am explicat.

— Dumneavoastră aţi ieşit cu maşina din ţară, nu?

I-am înmânat adeverinţa eliberată de către poliţia din Salzburg.

— Clar, spuse el. Mai bine o vindeaţi acasă…

Am zâmbit leneş.

— Ai ceva neplăceri? veni Suzanne lângă mine, luându-mă cu tandreţe de braţ.

— Nuuu! am contestat. „Eu şi neplăceri, auziţi?!” Totul este O.K.

— O.K., zise şi ea.

Controlul vamal se încheie în scurt timp, după câteva minute ne îndreptam spre Oradea.

O NOUĂ PARTE INTERESANTĂ

Aşteptam cu atâta nerăbdare să mă întâlnesc cu colonelul Dumitru încât, dacă aş fi ştiut că îl mai pot găsi la birou, aş fi făcut şi restul de şase sute şi ceva de kilometri. Schimbându-ne la volan, cu Espada n-ar fi fost o problemă, cu toate că aveam în picioare şi mai ales în priviri drumul de la Salzburg la Borş.

Nu, n-avea niciun sens. Era sâmbătă, şoselele aglomerate, prindeam şi porţiunea de timp când se retrag camioanele de la lucru şi oricât aş fi tras... Aceasta fiind situaţia, intrând în Oradea, singurul meu gând a fost să mâncăm undeva. M-am răzgândit însă imediat, stabilind că n-ar avea rost să pierdem timpul la Oradea: puteam ajunge încă pe lumină la Cluj, reducând astfel din drumul de mâine. Am condus tot eu, pentru ca Suzanne să poată admira în voie peisajele cu poiene de vis, pe lângă care se strecura şerpuind şoseaua.

Ne-am oprit la hotel, camera era excelentă, cu vederea spre parc, un duş rece a făcut minuni şi, refrişaţi de parcă n-am fi făcut în ziua aceea aproape nouă sute de kilometri, am hotărât să ieşim la un local unde am putea să dansăm. La „Continental” niciun loc liber.

— Sunteţi numai două persoane? apăru ca din pământ lângă noi şeful de sală.

— Da, am confirmat.

— Imediat, numai un moment aşteptaţi... şi dispăru după o perdea, de unde scoase o măsuţă pe care o instală lângă ringul de dans. În orice caz, de şefi de sală drăguţi şi amabili nu mă puteam plânge!

Ne-am aşezat unul lângă celălalt, cu faţa spre orchestră şi zău dacă nu păream ca doi porumbei.

A doua zi, cu Lamborghini Espada, făcută lună de un băiat al hotelului, care o spălase chiar acolo, la parcare, încă înainte de a ne scula noi, am pornit spre Bucureşti, preferând, de la Sibiu, varianta Braşovului.

— Mi-ai vorbit atâta de Braşov... Celălalt drum, se

referise Suzanne la Valea Oltului, îl facem altă dată.

Am urcat sus în Poiană, am mâncat la „Şura Dacilor”, ne-am băut cafeaua în băruleţul de zi din holul hotelului „Carpaţi”, şi Suzanne mereu exclama că totul este excepţional, nu se aşteptase să avem munţi atât de frumoşi şi hoteluri atât de bune, neapărat trebuie să stăm o săptămână la Poiana Braşov.

Iar eu, fericit de încântarea ei, mă întrebam când va înceta Suzanne jocul şi mai ales cum o va face. Se vor stinge artificiile brusc, cu un pocnet, sau vor lăsa, în cădere, o cometă? Cu un pocnet, probabil.

Nu se făcuse nici şase când am intrat în Bucureşti, peste un sfert de oră opream Espada în faţă la „Intercontinental”. Pentru aşa porumbiţă, aşa porumbar. Funcţionara de la recepţie ne comunică însă că hotelul era în întregime ocupat de către delegaţii nu ştiu cărui congres internaţional, ceva cu apicultura mi se pare, până şi apartamentul princiar fusese dat.

Mi-am adus aminte că la „Athénée Palace” cunoşteam pe unul din directori. Spre norocul meu, acesta era în birou şi lucrurile se rezolvară destul de rapid. Mai mult, Suzanne găsi „Athénée Palace-ul” mai intim, mai cald, mai primitor în comparaţie cu „Intercontinentalul” – acesta mai sobru şi mai rece, hotel pentru oameni de afaceri, cum spunea ea.

Mie îmi era însă perfect indiferent, tot ce voiam era s-o şterg cât mai repede acasă, să fiu între lucruşoarele mele, să rămân singur între ele pe gânduri, să mi le adun – câte ori fi – şi nu erau puţine deloc, iar apoi să încerc să dau de colonelul Dumitru.

Liftul ne-a depus la etajul al treilea din noua aripă, pe uşa a patra din dreapta scria 306. Din antreu se pătrundea într-un fel de salonaş, cu televizor şi radio, iar de aici într-o cameră spaţioasă, cu geamuri mari spre Calea Victoriei.

— Într-o oră revii, nu? mă întrebă Suzanne după ce am rămas singuri şi am dat semn că sunt gata să plec.

— Nu, azi o să fie dificil… Mama… Până îi povestesc cum a fost, ce-am făcut…

— Îi povesteşti şi vii!... Nu mă lăsa singură!... Te rog!... se alintă ea, punând botişorul acela cu care ştia să roage atât de frumos.

— Nu, zău, Suzanne, azi nu se poate. Trebuie să fii rezonabilă...

— Bine, atunci vin cu tine şi-i explic mamei tale, iar ea o să înţeleagă că nu poţi lăsa singură o femeie într-un oraş cu totul străin! O femeie pe care tu o condamni astfel să se bage de la ora şapte seara în pat!

— Tu ştii foarte bine că mâine dimineaţă la nouă trebuie să fiu la editură!...

— Ştiu foarte bine, m-a întrerupt ea, n-am uitat. Mâncăm într-un local liniştit, ne plimbăm puţin... Să-ţi pui haina de antilopă, îţi stă foarte bine. Şi mai ales mie îmi place cum îţi vine. N-o să cobor, te aştept în cameră. Despachetez, fac o baie...

— Iau maşina cu mine, am spus, văzând că nu pot să scap.

— Bineînţeles! Doar n-o să te cari cu bagajele în mână! Şi te rog să nu-ţi mai faci probleme cu maşina. O iei când ai nevoie, mâine sau oricând vrei... Sunt complexe de bărbat, îmi dau seama, dar între noi asemenea lucruri n-au niciun rost! îmi spuse, pe un ton ce nu admitea replică.

Acasă toate erau bune, dar mama mă luă aproape de la uşă:

— Ce-i cu maşina asta cu care ai venit? Ţi-ai schimbat maşina?

— Nu, e maşina unei tipe cu care am călătorit împreună, de la Viena încoace. Pe a mea am dus-o la garaj. Am trecut întâi pe acolo, i-am explicat, ca să nu-i fac sânge rău mamei.

Mama spuse ceva în genul părerilor generale ale mamelor despre ţipe care abia aşteaptă să pună mâna pe un băiat bun, o fată cuminte n-are noroc, dar eu am întrerupt-o:

— Mă aşteptai la fereastră? De unde ai ştiut că sosesc azi? De unde ai ştiut că sosesc azi după-amiază?

— A sunat, acum o jumătate de oră, un domn Pascu.

A spus că-i un coleg de-al tău, te roagă să-i dai un telefon.

— Şi ţi-a zis c-am sosit în Bucureşti?

— Da, mi-a spus că te-a văzut în oraş. Însemna că trebuia să vii dintr-o clipă în alta. Ai numărul lui, acolo, pe măsuţă.

Ca să nu-i pun curiozitatea la grea încercare – era doar femeie – am scos repede din geamantan cadoul pe care i-l cumpărasem şi, sărutând-o, m-am repezit la telefon.

— Şi cu Jaguar şi cu o pasageră de rasă, nu-i rău! râse căpitanul, după ce mi-a urat bun sosit.

— Nu-i un Jaguar, ci o Lamborghini Espada! mai învăţaţi, tovarăşe căpitan, mai învăţaţi!

— Am vrut să vă salut în holul hotelului „Carpaţi” din Braşov, dar nu aveaţi ochi…

— La Braşov? în hol la „Carpaţi”? Cum dracu’, am fost peste tot cu ochii-n patru! Mă aşteptam eu…

— Mai învăţaţi, tovarăşe, mai învăţaţi!… Bănuiesc că n-aţi cărat-o degeaba încoace…

— Nu, degeaba nu. Tot ce m-a costat e doar un Renault 16!… Şi apoi, încoace m-a cărat ea şi nu eu. Încolo, totul e cum aţi zis dumneavoastră. Şi i-am povestit tot (tot vine vorba) ce-am păţit de când am cunoscut-o la „Palace Girls”.

— Ce i-aţi spus că vreţi să faceţi mâine? mă întrebă căpitanul pe un ton aproape oficial. Este important de ştiut, ca să putem lua măsurile necesare.

— I-am spus că la ora nouă trebuie să fiu la editură, în legătură cu o carte de-a mea, şi atât”.

— Acum, vă rog să fiţi atent! Vă duceţi într-adevăr direct la editură, căutaţi să discutaţi acolo ceva, o să găsiţi dumneavoastră ce, astfel ca să rămâneţi în clădire în jur de o jumătate de oră. Când ieşiţi în stradă, luaţi-o la stânga şi mergeţi drept înainte. O să treacă un taxi. O Dacia 1300, roşie. Opriţi-o. Urcaţi-vă în maşină şi întrebaţi: „Puteţi întoarce aici?” Şoferul o să vă răspundă: „Întorc oriunde, dacă clientul plăteşte amenda”. Răspunsul acesta vă va confirma că totul este în regulă. Şoferul o să ştie unde

trebuie să vă aducă. De rest avem grijă noi. Este foarte important ca totul să se desfăşoare exact cum v-am spus. Nu vă supăraţi, o să repet.

Eram ca un cartuş, de-abia aşteptam să mă percuteze cineva ca să pot exploda. Dar acest „nu vă supăraţi”, şi mai ales tonul cu care fusese rostit, m-a făcut să tac şi să ascult din nou instrucţiunile sale, pe care şi un copil din leagăn le-ar fi putut memora dintr-odată. Păcat de acest „nu vă supăraţi”, i-aş fi spus în fel şi chip, nu-i chiar o glumă să pierzi peste noapte un Renault 16!

— ...Astă-seară ce faceţi?

— De ce, am putea să ne vedem? am întrebat repede, cu gândul la năduful meu.

— Nu, am treabă. Am vrut să ştiu dacă vă întâlniţi astă-seară cu ea.

— Mă întâlnesc, şi mă întreb cât timp o să mai facă pe dulceaţa de cireşe negre cu mine.

— De ce de cireşe negre? fu curios Pascu să ştie.

— Pentru că asta-i dulceaţa care îmi place mie! am spus. creadă ce-o vrea căpitanul. Şi am adăugat: Numai dacă e produsă de Fabrica de conserve din Buftea!

Suzanne nu era femeia care să-şi continue somnul sau să lenevească pur şi simplu în pat, gândindu-se la câte toate, în timp ce bărbatul se pregăteşte de plecare. Ca întotdeauna, se sculase odată cu mine, sunase chelnerul şi-i comandase micul dejun; când eram încă în baie, sub duş, aşezase în salonaş masa, iar alături, pe măsuţa din faţa canapelei, îmi pregătise cafeaua, ţigările şi bricheta.

Văzuse din primele zile că, înainte de a mânca, îmi place să beau o cafea şi să fumez o ţigară, cam invers faţă de ceea ce se cheamă normal, dar asta-i treaba mea ce fac eu cu propria-mi sănătate, şi-mi respecta acest să-i zicem, tabiet.

Ce mai, avea toate calităţile celei mai ideale soţii! Şi chiar unele în plus. Îmi încheie, să nu mă consum cumva în activităţi auxiliare, nasturii cămăşii, îmi potrivi cravata, o prinse cu o agrafă splendidă – cadoul ei – în cele din urmă îmi ţinu haina de antilopă bej, în care îi plăcea atât de mult

să mă vadă.

Într-adevăr, croită impecabil, dintr-o piele subţire şi moale ca de mănuşă, haina nu-mi venea rău, asortându-se perfect cu maronul închis al pantalonilor, cu pantofii bej, din antilopă şi ei.

Dichisit astfel, parfumat de Suzanne cu „Bambus Mousson” dintr-un spray în formă de oală de noapte, pe care scria mare „For men”, am traversat cu paşi măsuraţi holul hotelului şi am ieşit, sigur de mine, în stradă. Espada era parcată în faţă, m-am apropiat de ea ca un stăpân grijuliu, i-am încercat uşile, da, erau încuiate. Continuându-mi drumul, m-am uitat la ceas: nouă fără un sfert. Perfect! Aveam tocmai timpul necesar pentru a fi punctual.

Pe străzi, lume puţină. Aşadar, alegându-mi drumul cel mai scurt, am intrat în clădirea editurii, mi-am căutat cunoscuţii, două-trei vorbe cu unul, două-trei vorbe cu altul şi era cât pe-aci să depăşesc jumătatea de oră stabilită cu Pascu.

Dacia 1300, de culoare roşie, cu şahul pe ea, nu întârzie să apară, i-am făcut semn şoferului să oprească. Am spus parola o dată urcat în maşină, mi s-a dat răspunsul exact şi nu m-am putut abţine să nu-l întreb pe şofer:

— Vreţi neapărat să mă convingeţi...

— Da, e foarte frumos azi. Cu toate că Topor zicea c-o să plouă. Ei, o mai greşeşte şi el... în primăvara asta a nimerit-o însă!...

Am tăcut, ce era să mai spun.

La următorul semafor, a sosit în intersecţie exact în momentul în care galbenul se schimbase cu roşu; printr-o manevră scurtă a volanului, a evitat maşinile care porniseră din stânga. Miliţianul a fluierat lung. „De speriat sunt şoferii ăştia de taxi!”

A urmat o scurtă, dar edificatoare demonstraţie cum se poate scăpa de cineva nedorit şi după vreo zece minute ne opream pe o străduţă liniştită, în faţa unui bloc nu prea mare.

— Etajul doi, apartamentul patru, îmi comunică şoferul, deschizându-mi politicos portiera maşinii.

Am sunat la uşa apartamentului indicat şi aceasta se deschise, lăsând să apară în cadrul ei o tânără foarte plăcută vederii. Mi-a sărit de gât, transparentă şi caldă:

— Bine-ai venit! Te-aşteptam, spuse ea sărutându-mă.

Am intuit imediat că scena este montată, simţind parcă o prezenţă străină, am jucat cât mai natural cu putinţă pe tema revederii cu o prietenă, pe care o lăsasem singură aproape trei săptămâni. Doamne, prin multe îi este dat omului să treacă în viaţă! Strădaniile mi-au fost răsplătite: 147

— Să-ţi fac o cafea, spuse tânăra. Dezbracă-te. Ai fost la editură? Trebuia să te duci la editură, nu?

— Da, am confirmat. Discuţia n-a avut însă loc, pentru că redactorul de carte s-a îmbolnăvit, e internat în spital.

O dată zise acestea, tânăra mi-a scos haina, cravata, apoi mi-a descheiat nasturii cămăşii, cu restul am continuat eu şi în cameră izbucni o muzică „pop”.

— Îmbrăcaţi-vă în astea! zise căpitanul apărând cu o cămaşă şi cu nişte haine pe braţe.

În aceeaşi clipă, dintr-o cameră alăturată ieşiră doi bărbaţi în civil, mă salutară printr-o mişcare a capului, unul dintre ei ducea un geamantan, celălalt o bucată de pânză neagră, cât un cearşaf, înveliră hainele mele în ea. Totul fu executat cu mişcări precise şi sigure, de experţi.

Apoi apăru tânăra, avea prinsă de umăr o geantă din lac maroniu, trecând pe lângă noi, spuse un scurt „bună ziua”, ca şi cum n-ar fi fost ea cea care mă sărutase cu atâta sârguinţă, doar cu cinci minute în urmă.

— Sărut mâinile! am zis respectuos în urmă-i.

S-a întors râzând:

— La revedere!

Rămaşi singuri, l-am întrebat pe căpitan:

— Aşteptăm să-mi aducă hainele de la etuvă sau mergem?

— Nu, „deparazitarea” asta durează ceva!... râse el,

oferindu-mi o ţigară şi abia atunci mi-am dat seama că toate lucrurile mele îmi fuseseră luate odată cu hainele.

După o jumătate de oră eram la colonelul Dumitru în birou, cu un coniac şi o cafea în faţă. S-a glumit şi s-a râs pe tema primirii ce-mi fusese rezervată în apartamentul numărul patru, după care am început să povestesc cum se desfăşurase călătoria mea în Austria.

— ...Şi trebuie să recunosc că lucrurile au fost regizate cât se poate de bine pentru că, la un moment dat, mi-a fost teamă că intrasem într-un bucluc veritabil. Tocmai de aceea, când poliţistul din Tils mi-a spus să dau o declaraţie despre trecerea frauduloasă a frontierei, primul meu gând a fost să-i cer să mă pună în legătură cu Ambasada română. Am rezistat. Dar dacă erau cei care mă aşteptau în Austria? Dădeam peste cap totul, adresându-mă ambasadei. A venit apoi povestea cu mărcile false. Nu era o glumă, lucrurile puteau să se sfârşească cât se poate de prost. Mai ales că poliţistul îmi pusese în vedere că este vorba de o faptă penală. N-a fost uşor să mă hotărăsc ce să fac. Scrisesem a doua declaraţie şi încă nu eram decis s-o mototolesc în pumn şi s-o rup sau să i-o dau, dându-mă astfel legat în mâinile lui. Mi-am zis că poliţistul este trucat şi i-am întins-o. Dar nu sunt deloc sigur că nu mi-a tremurat mâna.

— N-au încercat să vă sondeze dacă n-aţi înclina, într-o anumită situaţie, să rămâneţi acolo?

— Ba da. Le-am dat de înţeles că mama-i suferindă, ţin foarte mult la ea, dar am lăsat lucrurile în coadă de peşte.

— Nu înţeleg de ce-au avut ei nevoie să vi se fure maşina? se întrebă colonelul şi desfăcu mâinile într-un gest semnificativ. Uite, asta nu pot pricepe. Care este sensul? Care este mobilul?

— Aţi lipsit din Salzburg aproape două zile, nu? mi se adresă căpitanul Pascu. Dacă ar fi vrut să prepare Renaultul, aveau suficient timp! Fără ca nimeni să bănuiască ceva!

— Nu, trebuie să fie altceva la mijloc!... Ceva care

nouă ne scapă acum! nuanţă colonelul. Şi pentru că suntem la acest capitol, aş vrea să fie examinată astăzi sau cel târziu mâine maşina acestei doamne Suzanne, îi ceru colonelul lui Pascu şi se întoarse spre mine: O să vă rog să fiţi atât de amabil să-i daţi concursul tovarăşului căpitan; o să aibă nevoie de maşina ei pentru două-trei ore.

— Nu-i o problemă. O să pretextez ceva... Mâine dimineaţă ar fi cel mai bine, am spus, gândindu-mă ce i-aş putea zice Suzannei.

— Nu este exclus, continuă colonelul, să fie dotată cu instalaţie de semnalizare prin radio a poziţiei, pentru a fi mai uşor reperată, şi am dori să ştim de ce tip este. S-o bruicm când situaţia o va cere sau, dimpotrivă, să ne ghidăm după ea. Şi s-ar putea să aibă şi alte drăcii... în afara hainei de antilopă, ce cadouri v-a mai făcut Suzanne?

— Bricheta, stiloul... Bricheta mi-a dat-o chiar în prima zi, dimineaţa, acasă la ea. Am un Ronson defect şi, de deştept ce sunt, nu l-am luat cu mine, dincolo, să-l repar. Aici am încercat, imposibil. Îmi cumpăram chibrituri şi, bineînţeles, mă trezeam mereu fără beţe. Aşa s-a întâmplat şi în dimineaţa aceea şi am apelat la bricheta ei. A dispărut în casă, după câteva minute s-a întors cu o brichetă Dunhill nouă-nouţă, spunându-mi: „Când ai să-ţi aprinzi ţigara, ai să-ţi aduci poate aminte de mine”.

— Atentă femeie!... Drăguţ gestul!... remarcă zâmbind colonelul.

— Cu stiloul s-a întâmplat a doua zi. Eram în piscină când a aflat – adică i-am spus eu – cu ce mă ocup. Am remarcat o concentrare a privirii, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva. După un timp a ieşit din piscină şi, când s-a întors, a zis că mi-a pus în buzunarul hainei un stilou, pe care l-a primit cadou mai demult. Stiloul este mai mult bărbătesc şi, în general, ea n-are ce face cu el. În schimb, mie o să-mi prindă foarte bine. „De fapt, tot din egoism ţi l-am dat, a adăugat ea când am protestat, spunându-i că scriu direct la maşină. Vreau să fiu cu tine chiar şi după ce ai să pleci acasă, în ţară”.

— Nu-i „venise” încă ideea să vă însoţească în came

şi oase!... râse colonelul.

— Nu, asta s-a întâmplat ceva mai târziu. Apoi s-a produs cutremurul de la Salzburg. Întâi nu mi-a venit să cred, când am văzut însă că maşina nu-i şi nu-i nicăieri... „Calm, băiete, calm!” îmi spuneam eu mereu, simţind cum devin combustibil solid, tocmai bun de trimis pe o rachetă în Marte. De-abia aştept să dea cărţile pe faţă, să vedem cum o să facă.

— N-aveţi nicio grijă!... Totul e gândit până la cel mai mic amănunt.

— Să fie între ea şi „belgian” vreo legătură?

— După toate probabilităţile, da. În orice caz, aşa cum era şi de aşteptat, între „belgian” şi Aralian există una precisă. Tovarăşe căpitan!... îl invită colonelul la cuvânt.

— Mark Dominic este reprezentantul unei firme de la care am cumpărat licenţa şi o serie de utilaje şi câţiva dintre specialiştii ei sunt de mai multe luni în ţara noastră pentru montaj. Aparent, totul este în ordine şi nu se poate spune că Mark Dominic nu-şi vede de treabă. Ba, dimpotrivă, conlucrarea dintre firmă şi reprezentanţii noştri este perfectă. Au fost unele greutăţi pe parcurs, dar Mark Dominic a intervenit prompt şi lucrurile s-au rezolvat în scurt timp. Întâlnirea de la Braşov, în holul hotelului „Carpaţi”, putea fi o coincidenţă...

— Numai că Interpolul de la Paris ni l-a semnalat, interveni colonelul, ca făcând parte dintr-o reţea ce trafichează licenţe şi ne-a rugat să continuăm noi ce-au început ei. Întâlnirea între Mark Dominic şi Anca Petroveanu la Braşov... Să revenim însă la Aralian şi Mark Dominic, Pascule!

— Fiecare îşi vedea de treburile lui, începu Pascu, străini totalmente unul de altul. Aralian nu se ocupă numai cu asigurări de maşini, cumpără şi vinde tablouri, obiecte de artă, bijuterii, intră în fiecare zi în tot felul de case, primeşte şi dă zeci de telefoane... Ia şi verifică – dacă poţi – toate adresele acestea, pe toţi cei cu care intră el în legătură!... Iată însă că, acum câteva zile, itinerarele lui Mark Dominic şi ale lui Aralian s-au intersectat. Este vorba

de un restaurant frecventat curent de străini. Nu, nu s-au întâlnit ca din întâmplare la aceeaşi masă. Ba, dimpotrivă, Mark Dominic a venit la ora cincisprezece şi douăzeci de minute, iar Aralian în jurul orei douăzeci şi unu. Mesele la care au stat au fost diferite, dar în raionul aceluiaşi chelner. O coincidenţă şi asta? O să vedem îndată. Lipsindu-i chibriturile.

Mark Dominic i-a cerut chelnerului un foc şi acesta i-a aprins ţigara, lăsându-i cutia cu chibrituri pe masă. Dominic şi-a luat tacticos prânzul, şi-a aprins din nou o ţigară, apoi alta, iar când chelnerul i-a făcut nota de plată, i-a înapoiat cutia cu chibrituri. Şase ore mai târziu, s-a aşezat la o masă Aralian şi n-a avut nici el cu ce să-şi aprindă ţigara. I-a aprins-o acelaşi chelner şi, din nou atent, i-a lăsat cutia cu chibrituri pe masă. Numai că, la plecare, Aralian nu i-a mai înapoiat-o, ci a luat cutia cu el.

— Avem deci o dublă coincidenţă… zâmbi colonelul Dumitru.

— Am înţeles, am spus eu. Deci a fost stabilit triunghiul Aralian – Anca Petroveanu – Mark Dominic.

— Nu, dacă este să ne referim la figuri geometrice… atunci va reieşi una cu laturi mai numeroase, spuse colonelul.

Am continuat:

— Prudenţa profesională, aş zice, a lui Mark Dominic a ieşit foarte bine în evidenţă din cele relatate de tovarăşul Pascu. Cum de s-a hotărât el atunci să se întâlnească cu Anca Petroveanu? Cum de nu i-a fost teamă că cercetările pe marginea asasinării ei ar putea da de un fir care să ducă până la el?

Cel care îmi răspunse a fost colonelul:

— De unde ştiţi când a fost hotărâtă suprimarea Ancăi Petroveanu? Nu credeţi că necesitatea unei asemenea măsuri a apărut abia după întâlnirea de la Braşov?

— Îmi permiteţi, tovarăşe colonel, interveni căpitanul Pascu. Plecarea ei neaşteptată şi oarecum precipitată de la Poiana Braşov, indispoziţia evidentă de a doua zi, „Azi n-am

chef să ies nicăieri”... Toate acestea s-au întâmplat după întâlnirea cu Mark Dominic! Sau – de ce nu? – din pricina acestei întâlniri!

— Înlăturarea prin asasinat a unui om, continuă colonelul Dumitru, este o decizie care se ia în asemenea cazuri doar in extremis. Ce-a făcut sau, mai bine zis, ce-a refuzat să faci!

Anca Petroveanu, ca ei să ia o asemenea hotărâre? Cred că am putea construi următorul tablou. Prin fostul ei soţ, Anca a devenit...

— Vă referiţi la inginerul Dobra? l-am întrerupt.

— Da, la inginerul Dobra, confirmă colonelul şi reluă: Prin fostul ei soţ şi mai ales prin relaţiile de prietenie cu acesta – nu este exclus să se fi ştiut că inginerul Dobra continua să-şi iubească fosta soţie –, Anca a devenit, în împrejurări pe care nu le cunoaştem încă, o figură de un deosebit interes pentru Mark Dominic. Ce rol a jucat Aralian, nu este greu de priceput.

— Cum s-au găsit ei? Cum a fost realizat acest cuplu? am vrut să ştiu.

— Este o chestiune care se va lămuri pe parcurs. Nu ea ne interesează acum şi nu în primul rând. Fapt este că acest cuplu există. Aşadar, cunoscând anumite lucruri de la Aralian, Mark Dominic a vrut să se convingă personal că Anca se pretează la rolul în care el a vrut s-o distribuie. Şi-i face o vizită. Prudent, vine pe jos. Şi chiar dacă ar fi sosit cu maşina, un Fiat 124 nu stârneşte la noi curiozitatea nimănui, nu atrage atenţia. În virtutea aceloraşi considerente, Mark Dominic se îmbracă cât mai comun cu putinţă, adoptă o ţinută ştearsă, cenuşie... întâlnirea a fost mijlocită, după toate probabilităţile, de Aralian. „Are un străin nişte dolari... Şi-i dă convenabil. Mie nu-mi trebuie, aşa că nu m-au interesat. Îi spun să vă facă o vizită într-o seară. Un om foarte serios, reprezentantul unei firme... Decât să vă întâlniţi pe stradă, mai bine acasă”. Sau ceva în genul ăsta. În sfârşit, nu contează. Prima întâlnire cu Anca nu l-a dezamăgit pe Mark Dominic. Firea ei libertină, frivolitatea, nu i-a fost greu să le descifreze. Dacă a fost

ceva de descifrat... Şi, în general, femeile sunt mai uşor de tentat, gradul de naivitate, de credulitate al unora stupefiază de-a dreptul. Un exemplu cât se poate de concludent urmează îndată. Dar să revenim. E greu de spus dacă dolarii au constituit singurul lor atu sau au mai avut şi altele. Totul ne îndreptăţeşte să credem că Mark Dominic a trecut la şantaj, dar a dat greş. Ea avea tarele ei... Poate tocmai pe aceste tare au scontat cei doi, când au hotărât că înscenarea unei sinucideri este cea mai bună modalitate de a o suprima!

— Mark Dominic n-a părăsit însă Braşovul! am obiectat.

— Asemenea lucruri se stabilesc dinainte, spuse colonelul. Se iau întotdeauna în considerare ambele variante: dacă acceptă – e foarte bine, dacă nu – atunci ce facem? Iar de la Braşov se poate vorbi cu Bucureştiul prin automat!...

— Îmi permiteţi, tovarăşe colonel? vru căpitanul Pascu să spună ceva.

— Te rog.

— Mai mult, se poate presupune că Braşovul a fost ales special ca loc de întâlnire în scopul şantajului. Punându-şi alternativa nereuşitei, Mark Dominic a avut în vedere câteva lucruri. El îşi dădea seama că în cazul în care Anca Petroveanu se va hotărî să-i divulge o va face la Bucureşti şi nu la Braşov. Întâi, pentru că Braşovul era un oraş străin pentru ea, în al doilea rând, pentru că în asemenea cazuri omul simte nevoia să rămână un timp singur cu el. Apoi, punând tot răul în faţă, Braşovul îi oferea lui Mark Dominic cel mai bun alibi.

— Da, remarcă Dumitru, Anca a plecat sâmbătă după-amiază din Braşov. Iar sâmbătă după-amiază şi duminică, în reprezentarea tuturor, instituţiile nu lucrează! ...

— Tovarăşe Pascu, am intervenit eu, vă aduceţi aminte, inginerul Dobra ne-a declarat că ea l-a căutat sâmbătă cu insistenţă la telefon şi a rugat-o pe soacra inginerului ca acesta s-o sune imediat ce soseşte acasă!

Pascu nu mi-a răspuns direct, însă în timp ce vorbeam a confirmat printr-o mişcare a capului spusele mele. Nu ştiu de ce, poate a fost doar o impresie, dar în privirile lui am citit un fel de aplauze la scenă deschisă. E adevărat, era şi o anumită şarjă în aplauzele astea.

— Cele spuse de dumneavoastră nu vin decât să întregească tabloul, mă aprecie colonelul. Sigur, continuă el, lipsesc încă o serie de detalii... Spuneam că Anca Petroveanu prezenta un interes deosebit pentru Mark Dominic, prin fostul ei soţ.

Însă nu numai Mark Dominic acţionează. Acum nouă zile, mai precis în zorii zilei de sâmbătă, maşina inginerului Claude Stymson, un Peugeot-504, a fost găsită la kilometrul 38 al şoselei Râmnicu Vâlcea-Sibiu, răsturnată într-o prăpastie, iar inginerul, unul dintre specialiştii firmei de la care am cumpărat instalaţiile electronice, mort la volan. Maşina era aproape în întregime distrusă – se dăduse de câteva ori peste cap – şi a fost lăsată pe loc. Era nevoie de o macara ca să fie scoasă sus, pe şosea. Dimineaţa, când s-au făcut cercetări, s-a stabilit că accidentul s-a datorat vitezei cu care se intrase în curbă.

Ceea ce a intrigat organele de circulaţie a fost faptul că cineva umblase la maşină după accident. Capacul portbagajului şi una din uşi fuseseră forţate, probabil cu un levier, în maşină totul arăta că se scotocise prin ea, portofelul inginerului francez se afla lângă maşină, pe iarbă. Actele erau la locul lor, aproape opt sute de franci francezi se găseau într-o altă despărţitură, însă niciun leu românesc. Nici în portofel şi nici în buzunarele inginerului.

S-a presupus deci că a existat un martor ocular al accidentului sau poate chiar doi. Fie un şofer, fie cineva care se găsea în momentul acela pe şosea. Din păcate, câinele nu putea fi folosit, între timp plouase şi încă destul de puternic. În maşină, în afară de impresiunile digitale ale inginerului, nicio altă urmă.

Căpitanului de la circulaţie nu i-a plăcut toată povestea asta, s-a trecut la examinarea atentă a Peugeot-ului, stabilindu-se că fusese desfăcută piuliţa de la capătul

de bară din dreapta sau a fost scos şplintul de siguranţă, iar piuliţa s-a desfăcut singură, până a căzut. Având-se în vedere că fusese străbătut un drum de peste două sute cincizeci de kilometri, s-a luat drept posibilă a doua variantă. Pentru o mână criminală este o operaţiune simplă şi ea nu durează prea mult. Ne-am îndreptat atenţia spre specialiştii străini şi în special spre colegii lui Claude Stymson.

— „Atenţia” este bine spus, zâmbi colonelul. Vă daţi seama, nu aveam nicio probă. Cercetări directe nu puteam face... Se punea întrebarea: de ce a fost trimis Stymson pe lumea cealaltă? Nu cumva cel care a scos şplintul de siguranţă este una şi aceeaşi persoană cu cea care i-a scotocit atât de minuţios maşina? Şi ne-am răspuns că nu este exclus. Iar pentru a crea aparenţele unui furt săvârşit de un român, a luat toţi leii pe care îi avea asupra sa inginerul. Înainte de a afla „cine”, trebuia să aflăm „pentru ce”.

Deci, nu „cine”, ci „care a fost mobilul” asasinării lui Stymson. Au fost lansate vorbe printre străini, întâi cum a fost provocat accidentul, apoi că poliţia deţine unele date... câinii au luat o urmă... Iar printre românii de pe şantier – zvonul că în maşina lui Stymson, care pleca pentru câteva zile din ţară, au fost descoperite anumite date secrete despre instalaţie.

Am zâmbit întrucâtva sceptic şi colonelul a sesizat:

— Dezaprobaţi metoda? Sau vi se pare pueril procedeul?

— Am zâmbit, deoarece mi se pare ineficientă metoda.

— O să vă dezamăgesc! Pe străini să-i lăsăm pentru moment deoparte. Sâmbătă dimineaţa s-a prezentat la organul de miliţie de pe şantier o tânără, Adriana Costin, desenatoare tehnică, detaşată acolo până la terminarea lucrării. „Am venit să mă predau, eu sunt complicea lui Stymson”, a spus ea cu o voce încărcată de emoţie şi a izbucnit în plâns. A scos apoi dintr-un buzunar al taiorului trei mii de lei şi, punându-i pe masă a spus printre

sughiţuri că i-a primit de la Stymson. Şi a început să apară dintr-o servietă o pudrieră, o pereche de sandale, două sticluţe de parfum franţuzesc, o brăţară şi alte obiecte din astea.

— Stymson a fost omul lui Mark Dominic? am întrebat nerăbdător.

— Cred că avem de-a face cu o nouă parte interesantă… Există mai multe variante. Una dintre ele, cea mai probabilă, ar fi că Stymson a acţionat pe cont propriu. Atât cât l-au ţinut puterile. Ce se întâmplă…

Adriana Costin a dat examen la arhitectură şi n-a reuşit. S-a pregătit, a dat din nou şi iar n-a reuşit. Posibilităţile materiale ale mamei sale nu i-au mai permis să rămână acasă. Taică-su e undeva pe la Iaşi, divorţat de mult, recăsătorit… A intrat în serviciu ca desenatoare şi, cum n-avea greutăţi familiare, a fost printre primii pe lista celor detaşaţi pe şantier. Făcea naveta cu trenul, de multe ori aştepta pe şosea o ocazie… Aşa a cunoscut-o Stymson.

Fata drăguţă, cu un anumit farmec, şi poate că Stymson a privit-o de la început numai cu interes bărbătesc. Apoi, când a aflat unde şi ce lucrează, omul şi-a spus că n-ar trebui să-i scape ocazia unei asemenea lovituri. Specialiştii străini discută între ei… Şi Stymson a început să facă investiţii: azi un restaurant, mâine un cadou, poimâine altul, promisiuni de căsătorie…

N-aş putea spune că Adriana Costin face parte din categoria gâsculiţelor naive şi proaste… Dimpotrivă, fata este destul de inteligentă. Şi totuşi ea a crezut toate balivernele servite de Stymson.

După ce-a făcut-o să creadă c-o ia de soţie, Stymson a pus punctul pe „i”. I-a prezentat realităţile din Occident fără fard şi prin sinceritate a mai câştigat un atu. I-a povestit ce înseamnă să ai sau să n-ai bani acolo, i-a spus că primul lucru pe care ar trebui să-l facă, întorcându-se în Franţa cu ea, este să-şi cumpere o casă, deoarece chiriile sunt foarte mari, iar pentru casă trebuie bani şi încă bani foarte mulţi. Şi, bineînţeles, i-a stimulat tot felul de vise. Aşa a început Adriana Costin…

Se auzi o bătaie la uşă şi în clipa următoare în cameră intră unul dintre ofiţerii care îmi împachetaseră hainele în geamantan.

— Îmi permiteţi să raportez? i se adresă el colonelului.

— Te chem eu. Lucruri interesante?

— Da, tovarăşe colonel.

— Bine. Într-o jumătate de oră te chem.

Adică hainele mele prezentau lucruri interesante? m-am întrebat şi am înclinat să cred că da.

— Cum se obişnuieşte în lucrări de asemenea proporţii, montajul se execută pe baza unor schiţe de detaliu, extrase din proiectul general al instalaţiei. Proiectul este păstrat într-o casă de fier prevăzută cu două sisteme de închidere, pentru fiecare sistem există câte o cheie... Dimineaţa, dosarul este scos din casa de fier, planşele după care urmează să se lucreze sunt împărţite pe desenatori, pentru copiere în trei, patru, cinci sau şase exemplare, în dependenţă de situaţiile respective, pe detalii de ansambluri. Apoi, copiile sunt predate sub semnătură inginerilor care conduc lucrările în hală, la terminarea schimbului aceştia aduc înapoi schiţele şi ele sunt încuiate în casa de fier.

— Numai că Adriana Costin, am luat-o eu înaintea colonelului, a început să facă şi câte o copie în plus!

Nu ştiu, poate m-am înşelat sau căpitanul Pascu mi-a tras într-adevăr un picior pe sub masă?

— O copie în plus? Ştiţi, o asemenea operaţiune nu numai că ar fi deosebit de riscantă... Practic, i-ar fi fost imposibil să scoată o schiţă afară. Este cât o planşetă de desen. Unde s-o ascundă? Adriana a acceptat propunerea lui Stymson, acesta a plecat în Occident şi i-a adus un ceas de mână, de fapt un aparat fotografic, Cu obiectivul plasat în ferestruica marginală, prin care se poate citi data. Ceasul funcţionează prin mişcarea mâinii, ţumburuşul – cum îi spunem noi – servind astfel pentru rularea filmului şi declanşare.

Nu-i o noutate... Şi nu-i nicio problemă să cumperi

aşa ceva în Occident. Sigur, costă enorm... Sunt firme specializate... Au magazine proprii... Spionajul industrial a luat astăzi asemenea proporţii în lume încât, de cele mai multe ori, descoperirile şi perfecţionările de aparatură sunt folosite mai întâi în acest domeniu şi abia mai târziu şi în cel militar. Sunt firme a căror poliţie internă, destinată să anihileze acţiuni adverse, se ridică la sute de oameni! Este şi aceasta o faţetă a revoluţiei tehnico-ştiinţifice pe care o trăim. Dar să revenim la Adriana Costin. Aşa a reuşit ea să execute optsprezece fotografii de pe planşele pe care le primea pentru copiat la o scară mai mare.

L-am întrebat pe colonel, nevenindu-mi a crede:

— Şi i-a dat lui Stymson clişeele?

— I le-a dat.

— Clişeele astea le-o fi căutat cel care a scotocit maşina lui Stymson!...

— Aproape fără îndoială, confirmă colonelul.

— ...Cel care a scotocit maşina, care a scos şplintul de siguranţă... mă completă Pascu şi continuă: Accidentul a avut loc în noaptea de vineri spre sâmbătă. Joi după-amiază, Stymson i-a cerut ceasul, a scos filmul din el şi l-a înlocuit cu altul. Iar Adrianei i-a spus că pleacă pentru câteva zile ca să trateze afacerea pe baza clişeelor făcute de ea.

— Adriana nu ştie, mai cunoştea cineva dintre colegii lui Stymson despre intenţia acestuia de-a pleca din ţară? am întrebat eu.

— Nu, nu ştie. Întâlnirile lor luaseră un caracter foarte discret. Stymson locuia într-o cameră cu intrare separată, închiriată prin O.N.T., la cineva într-un bloc, Adriana se strecura întotdeauna cu băgare de seamă... Gestul Adrianei Costin a fost determinat întrucâtva şi de teama de a nu fi descoperită; zvonul lansat că în maşina lui Stymson fuseseră găsite anumite date secrete privind instalaţia ajunsese doar şi la urechile ei!

Mi-am adus aminte de zâmbetul meu sceptic cu privire la eficacitatea metodei.

— Înseamnă că unul dintre colegii inginerului ştia că Stymson a acţionat prin intermediul fetei – şi nu fără rezultat – în direcţia instalaţiei! am preferat să spun.

— Bineînţeles, mă aprobă colonelul Dumitru. Aflase despre clişee, pentru că altfel provocarea accidentului, scotocirea maşinii ar fi lipsite de sens! Dacă ştia însă şi despre fată este un semn de întrebare. Posibil că da, posibil că nu. Am luat măsurile necesare pentru a obţine un răspuns. În cazul în care ştia de Adriana Costin, el va încerca, mai devreme sau mai târziu, să intre în legătură cu ea. Şi intrând în legătură cu ea, va intra în legătură cu noi…

— Am înţeles, am spus. Aşadar, Adriana îşi vede în continuare de serviciu cu şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Exact.

— Şi ceasul?

— Îl poartă pe mână, pentru ca cel care l-a trimis pe lumea cealaltă pe Stymson să vadă că totul este în regulă.

— Aţi remarcat că asemenea ceasuri costă enorm. N-ar fi exclus ca Stymson să se fi împrumutat de bani… Sau şi-a luat chiar un asociat pentru lovitura asta *di grand*a'.

— Ne-am gândit şi noi la o asemenea posibilitate. Atunci… respectivul va căuta cu atât mai mult să intre în legătură cu Adriana! Şi să dea Domnul să intre! Cât mai curând. A ne limita doar la aşteptarea ca el să facă acest pas ar fi însă o mare greşeală! Tovarăşe căpitan, să vină Vlad. Ne promisese lucruri interesante.

Ardeam de curiozitate, şi cum terminasem ţigările colonelului, m-am servit din pachetul căpitanului Pascu.

Căpitanul Vlad intră în birou, colonelul Dumitru îi făcu semn să ia loc la masă şi el îşi începu raportul:

— Tovarăşul, arătă căpitanul Vlad în direcţia mea, poate să-şi deschidă – pe cuvânt de onoare – o casă de filme!

Ce tot zice ăsta?!… m-am mirat, şi cum pe faţă mi se pot citi toate gândurile, colonelul m-a rugat să mai am puţină răbdare.

— Îmi pare rău că nu pot face demonstraţii decât în

laborator, mi se adresă căpitanul Vlad, o să vă convingeţi pe parcurs. Stiloul are un emiţător de reperare în corpul central; sistemul, după cum se ştie, nu-i nou... O adevărată bogăţie sunt însă nasturii... Haina de antilopă are patru nasturi din piele împletită. Unul, cel de jos, conţine un magnetofon, iar ceilalţi trei – aparate de filmat. Sincronizate între ele, tovarăşe colonel. Fiecare lucrează pe alt principiu. Unul pe bază de unde magnetice, celălalt pe variaţii de intensitate a luminii, iar al treilea este de tipul „Eins-drei”...

— De aia. mă dichisea Suzanne aşa!... mi-am adus eu aminte.

— Ce făcea? întrebă colonelul.

— Mă dichiseşte în fiecare dimineaţă. Îmi aranjează cravata, are grijă dacă mi-am luat portofelul, bricheta, stiloul, ochelarii de soare...

— La fel se comporta şi dincolo?

— Aproape din prima sau a doua zi.

— Ca să nu vi se pară curios că o face aici!

— Da, şi îi place grozav cum îmi stă haina de antilopă! Cred şi eu!...

— Vor să vă verifice... Să le fie de bine!... Nu, Vlade?

— Da, tovarăşe colonel! Am prelucrat şi pelicula şi banda magnetică... Le-am sincronizat...

— Abia acum înţeleg de ce-a insistat atâta Suzanne să dorm cu ea la hotel! „Cum o să mă laşi singură?!” Mititica!... Problema era ca nu cumva, plecând dimineaţa de acasă, să îmbrac un alt costum şi nu sacoul ăsta splendid! Bună actriţă! Nu se poate să nu dea azi-mâine cărţile pe faţă! Să vedem cum o s-o facă.

— O s-o facă perfect. V-am mai spus, totul e gândit până la cel mai mic amănunt. Şi pentru că suntem la acest capitol... Şi nu numai pentru asta, eu oricum voiam să vă vorbesc. Este de datoria mea să vă previn că situaţia în care vă aflaţi nu este lipsită de pericole. Cele petrecute...

— Tovarăşe colonel, s-o părăsesc pe Suzanne tocmai acum?!...

— Nu, eu...

— ...Ce-o să zică fata? O aduc în ţară şi o abandonez?!

— Eu ştiu că vă place să glumiţi...

— „JN-a putut ea să rămână o singură noapte la hotel fără mine... Şi-apoi, trebuie să vină Otto, Hellen... Oamenii au fost atât de amabili, m-au scos din buclucuri, să nu mă revanşez?! Mi-au luat de pe cap şi grija maşinii.

— Bine, concedă colonelul, atunci să stabilim măsurile ce se impun.

CU CĂRŢILE PE FAŢĂ

Am părăsit cu un „taxi” clădirea şi am făcut calea întoarsă la apartamentul numărul 4. În timp ce mă îmbrăcam în hainele mele, Pascu apăru din cealaltă cameră cu un pahar şi o sticlă de bere aburită, de parcă fusese scoasă atunci de la gheaţă.

— Şi cârciumă aveţi aici?! nu m-am putut eu abţine.

— După ce ne arătăm gazde atât de atente, ne luaţi şi peste picior!?

— Văd că sunteţi „de-al casei” acum!... V-aţi pus bine pe lângă Dumitru şi...

— Chiar aşa. Şi îmi turnă bere în pahar, asigurându-mă: O să mirosiţi ca un butoi de vin! Am observat, continuă, că aţi început să vă exersaţi spiritul de observaţie... Nu uitaţi să număraţi însă doar până la nouă! mă preveni căpitanul şi îmi turnă în pahar şi restul de bere.

— Mai sunt unele puncte care se cer lămurite...

— Le descântăm noi, vine ea Vremea!... La „Raţa”...

— Şi ce, nu era bine?! Acum nu poţi scoate o vorbă!...

— Aveţi de dat trei sticle de vin, pe puţin!...

— Tot eu să dau?! Şi mi-am adus aminte că-i cumpărasem la Viena o mică atenţie, semnificativă întrucâtva pentru circumstanţele în care ne cunoscusem.

La plecare nu ştiu dacă am ieşit din bloc pe aceeaşi uşă pe care intrasem, dar era fără îndoială că mă aflam pe altă stradă. Sau poate mă înşelasem şi eram pe aceeaşi? în orice caz, aflasem şi văzusem atâtea încât, dacă mi-ar fi spus cineva că am devenit maşină de cusut, termometru

sau portchei, gândindu-mă la căpitanul Vlad, nici n-aş fi încercat să mă pipăi. De un singur lucru eram totalmente convins – ceea ce mă liniştea întrucâtva cu privire la identitatea mea – că-mi era foame. Şi arzând de nerăbdare să mă întâlnesc cu Suzanne, am grăbit paşii.

Mă aştepta sus în cameră, privind pe fereastră.

— Am întârziat cam mult, te rog să mă ierţi! m-am scuzat şi am sărutat-o pe obrazul pe care mi-l întinsese. M-am întâlnit la editură cu nişte amici şi fiind plecat atâta vreme din ţară, n-a fost lipsit de interes pentru mine să aflu ce noutăţi mai umblă prin târg.

— Dacă amicii tăi folosesc colonie feminină, atunci „noutăţile” au avut darul să te pună în temă!

Avusese grijă căpitanul Vlad să miros a de toate.

— Nu fi copilă! Nu pot mirosi decât a băutură, asta nu neg.

— Ce-ai rezolvat la editură? schimbă ea demonstrativ vorba.

— Redactorul de carte a fost internat în spital acum câteva zile, aşa că discuţia n-a mai avut loc. Dacă ştiam, nu ne mai grăbeam aşa. Ai mâncat?

— Fără tine?!

Mişcat de atâta dăruire, am sărutat-o şi pe celălalt obraz şi în scurt timp am coborât în restaurant.

— Miroase a ciuperci, i-am spus în şoaptă. Toată lumea vorbea în şoaptă, ca la biserică, şi tot ca la biserică bărbaţii ridicau privirile îndată ce intra o femeie pe uşă. Mă dau în vânt după tot felul de bunătăţi cu ciuperci, n-am acordat nicio atenţie celor din jur, nu de mine li se lipiseră ochii, şi am condus-o ceva mai grăbit pe Suzanne spre una dintre mesele libere.

— Uite-l pe Alex! exclamă ea deodată, îndreptându-se în direcţia lui. Fostul meu soţ.

„Au început să se adune!” mi-am spus şi am urmat-o, neştiind ce să fac, avându-se în vedere relaţiile care existau între mine şi ea. Era totuşi fostul ei soţ!... Am preferat să adopt o expresie candidă. Cum nu m-am văzut însă niciodată aşa în oglindă, am înlocuit-o cu una distrată.

Nu, nici aceasta nu mă prinde prea bine. Aşa că, ajungând la masă, nu mai ştiu ce mutră am făcut. Nu-i exclus să fi făcut mai multe.

— Ce-i cu tine, Alex, aici? i se adresă ea în germană. Apoi, schimbând germana cu franceza, mă prezentă fostului ei soţ.

Se înclină rece în direcţia mea, eu – de circumstanţă, a trebuit să zâmbesc.

— Cu treburi. Azi-dimineaţă am sosit. Eşti ultimul om pe care m-aş fi aşteptat să-l întâlnesc în Bucureşti! spuse Alex cu o voce tocmai bună să-ţi razi călcâiele după baie cu ea.

— De ce însă singur? se miră Suzanne.

— Edwiga trebuie să nască. Probabil că n-aţi luat masa, se uită el pe rând la amândoi, în sensul că, dacă nu avem nimic împotrivă, putem mânca împreună cu el.

— Nu, acum am intrat. Da, sigur!... se animă Suzanne.

Ne aşezarăm, chelnerul trecea pe lângă noi, l-am oprit nelăsându-l să-mi scape. În timp ce discutam cu chelnerul cam ce şi cum să-mi pregătească cu ciuperci, l-am simţit pe Alex studiindu-mă.

— Câte zile rămâi? Ai venit pentru mai mult timp? îl întrebă Suzanne pe fostul ei soţ, când chelnerul se îndepărtă de la masă.

— Încă nu ştiu. Depinde... Şi tu?

— A, eu îmi petrec vacanţa. Mâine plecăm la Braşov, nu, Ol?

Aşa îmi zicea ea mie, „01”.

— Îmi pare rău, mâine n-o să putem. Am de rezolvat unele formalităţi în legătură cu maşina, i-am explicat.

— Închipuie-ţi, Alex, i-au furat maşina la Salzburg!

— Da, se fură o mulţime de maşini, spuse el, şi începu să povestească cum a fost descoperită o contrabandă de maşini furate, care erau expediate sub numere false, din Hamburg.

Vorbea rar, fără să se grăbească, chiar enervant de rar, cuvintele însă ieşeau repezite ca şi cum, o dată

rumegate, ar fi fost aruncate afară. Nu-mi plăcea mutra lui de ascet şi mai ales cum i se zbăteau pleoapele, des, acoperind şi descoperind o privire rece, uşor ironică.

— ...Numerele de circulaţie erau luate din parcurile cu maşini de ocazie, încheie el, aşa că n-a fost uşor până s-a descoperit cum dispăreau fără urmă maşinile furate. Să nu fi avut nevoie de maşină ca să dea vreo lovitură!... mi se adresă Alex.

Vru să continue, dar Suzanne îl întrerupse:

— L-am rugat pe Otto să se intereseze din nou la poliţie. Otto şi Hellen vin şi ei în România. Am vorbit azi cu Hellen.

Mie nu-mi spusese. E adevărat, nici nu avusese timp. În orice caz, era o noutate care trebuia comunicată colonelului Dumitru.

— Da? Nu i-am mai văzut de mult, spuse Alex egal şi continuă: După-amiază am treabă, seara sunt invitat la o masă, mâine dimineaţă însă, dacă ai să fii liberă, domnul spunea că are câteva treburi de rezolvat, ne-am putea întâlni. La ce cameră stai?

— La trei sute şase. În jurul orei unsprezece îţi convine? întrebă Suzanne.

— Aş prefera înainte de zece treizeci.

— Perfect!

— Ai venit cu maşina?

— Da, e parcată în faţa hotelului. Dacă o să ai nevoie de ea, spune-mi.

— Nu, îţi mulţumesc, am întrebat doar aşa.

Am răsuflat uşurat. Stabilisem în principiu pentru a doua zi examinarea maşinii, de aceea mă şi eliberasem de Suzanne, spunându-i că aş avea de rezolvat unele formalităţi cu Renaultul. Dacă Alex ar fi zis „da, mi-ar trebui mâine dimineaţă maşina”, nu ştiu cum aş fi scos-o la capăt.

M-am ridicat odată cu el, ne-am luat rămas-bun, dându-ne mâna, am simţit un tremur uşor, abia perceptibil, al degetelor sale osoase şi mari. În timp ce se îndepărta, l-am urmărit fără să vreau cu privirea.

— Ai încercat să-ţi imaginezi căsnicia mea cu el? mă întrebă Suzanne.

— Ca să nu mint, prefer să nu-ţi răspund.

— Am înţeles. Într-adevăr, Alex nu este nici frumos şi. nici foarte plăcut. În majoritatea cazurilor însă, nu acestea sunt considerentele care duc la un mariaj. O căsnicie este o problemă prea serioasă, ca să ţii seama de lucruri atât de exterioare! Dacă ai cunoaşte-o pe actuala lui soţie... Se spune despre mine că sunt o femeie frumoasă. Edwiga este un cadru. Era una dintre cele mai conştiincioase funcţionare ale lui şi, mai ales, de o purtare ireproşabilă. S-au căsătorit, îi face al doilea copil, dar în privinţa purtării, lucrurile s-au cam schimbat.

— Probabil e prea frumoasă pentru a nu greşi. Unei femei frumoase, bărbaţii nu-i permit un asemenea lux! Să bem pentru frumuseţea ta! şi am ridicat paharul.

— Şi pentru interdicţia unui asemenea lux! zâmbi Suzanne, urmându-mi gestul.

— De acord!

Am golit fiecare paharul şi fiecare ne-am gândit, probabil, la altceva.

— Ce propui pentru azi? mă întrebă.

— Aş vrea să te duc la Muzeul Satului şi, cât mai este lumină, să facem o plimbare prin Bucureşti cu maşina. Pentru seara, hotărăşti tu.

— Nu te muţi la mine?

Avea nevoie de sacou, ştiam.

— Nu suntem şi aşa împreună?

— Ba da, dar... Poţi să-i spui mamei că pleci chiar în după-amiaza asta la Braşov... De ce n-am pleca chiar mâine? îţi rezolvi treburile şi plecăm imediat după prânz. Ce zici?

— N-am nimic împotrivă.

— Diseară o să ieşim undeva... O să vrei să te schimbi... Mâine-dimineaţă o să fie aceeaşi situaţie...

— Da, ai dreptate, am acceptat.

— Ia maşina şi după ce-ţi aduci bagajul, plecăm direct în oraş.

Când m-a văzut făcându-mi din nou geamantanele şi a auzit că plec la Braşov, mama, care mă ţine şi la vârsta asta din scurt, nu m-a iertat:

— Parcă spuneai că te apuci de lucru îndată ce vii din Austria?

— Ehe, eu m-am apucat de lucru încă înainte de a pleca în Austria!

— Ce fel de lucru? Văd că n-ai scris de două luni niciun rând!

— Mă documentez, mamă.

— La Braşov?! Cu tipa asta, cu care ai venit de-acolo?! Te-ai întors cu ea din Austria… Acu' pleci cu ea la Braşov… Umbli cu maşina ei… Zău dacă faci bine!…

Am izbucnit în râs.

— Uite, habar n-aveam că am o mamă atât de vigilentă!

— Râzi tu, râzi!…

Trebuia să-l sun pe căpitanul Pascu şi am rugat-o să-mi facă o cafea. Lăsându-mi sacoul în cealaltă cameră, îi mai telefonasem o dată, curios, nimeni nu ridicase receptorul. Să fi format greşit numărul? Am încercat din nou.

— Aneta la telefon, s-a auzit la celălalt capăt al firului.

— Cu domnul doctor Ionaşcu s-ar putea vorbi? am început parola pregătită pentru cazul că aveam sacoul pe mine.

— În chestiunea reţetei de Seduxen?

— Nu, am ceva să-i comunic din partea fratelui său din provincie, Sandu.

— Comunicaţi-mi mie, doctorul Ionaşcu este la masă.

Şi doar îi spusesem lui Pascu că-l sun! El, gata, se şi grăbise să se ducă la masă! M-am uitat la ceas – se făcuse cinci. I-am comunicat „Anetei” ceea ce aveam să-i spun căpitanului Pascu, dar ar fi fost altceva dacă aş fi putut sta de vorbă cu el.

A doua zi dimineaţă, aşa cum îmi ceruse colonelul Dumitru, am preferat sacoului costumul meu gri, Suzanne

s-a prefăcut că nu observă şi am răsuflat uşurat. Dacă m-ar. fi rugat să îmbrac astăzi sacoul, cedam imediat, dar asta însemna, după cum mi se explicase, anumite complicaţii cu neutralizarea înregistrărilor, era de dorit să duc maşina la „puricat” fără să fiu îmbrăcat în sacou. Luasem însă stiloul la mine, asta o liniştise probabil pe Suzanne.

După ce am coborât în holul hotelului, m-am îndreptat fără grabă în direcţia restaurantului, unde nu prea ştiam ce aveam de făcut, deoarece micul dejun îl luasem în cameră, şi m-am oprit lângă standul cu ziare. Îmi zâmbea politicos o fată în uniformă bej, cu un năsuc răzgâiat şi cu breton.

— Nu ştiţi, *România liberă* de astăzi are caricatura lui Matty? am întrebat-o. Dacă nu, daţi-mi *Scânteia*.

— Are. Şi eu urmăresc caricaturile lui Matty, îmi răspunse fătuca, întinzându-mi ziarul.

— O.K! am spus, am luat ziarul şi mi-am continuat drumul spre restaurant.

M-am aşezat la o masă şi am comandat o cafea.

— Dacă nu vii îndată cu ea, o beau la toamnă, când am de gând să mai stau o lună aici! i-am spus unui chelner tinerel, care mă primise cu „Good morning, sir”.

Nu ştiu ce-a înţeles, dar a şters-o repede în direcţia bucătăriei.

Rămas singur, m-am uitat peste pagina întâi a ziarului, apoi l-am desfăcut şi, într-adevăr, pe coloana a doua a paginii cu „Mica publicitate”, o serie de litere erau înţepate cu acul. Era în regulă, am închis ziarul şi m-am întors la pagina întâi, unde văzusem un articol despre praşila întâi la porumb.

În scurt timp, chelnerul m-a întrerupt din lectură, am băut cafeaua şi, după câteva minute, citeam în maşina Suzannei, aşteptând, vezi Doamne, să se încălzească motorul, mesajul ce-mi fusese adresat:

„Început. La nouă şi jumătate Aura în Piaţa Cosmonauţilor. Sfârşit”.

M-am uitat la ceas, era nouă şi cinci. Aveam destul

timp, deschizând capota motorului, am accelerat de câteva ori brusc, apoi am trecut în spate să ascult ralantiul la ţeava de eşapament. Fiatul 124 a lui Mark Dominic îl văzusem în extremitatea cealaltă a parcării, dar m-am abţinut să mă uit în direcţia lui.

În cele din urmă, am demarat fără grabă, m-am oprit la staţia de benzină de la „Lido”, am făcut plinul şi am pornit încet spre Piaţa Cosmonauţilor, care se găsea la doi paşi. Singurele locuri libere erau cele rezervate staţiei de taxiuri şi cu toate că unul dintre şoferi îmi făcuse semn spre tăbliţă, am tras fără să-mi pese, cu spatele la bordură.

Când am coborât din maşină, şoferul m-a luat în primire:

— La dumneavoastră acasă tot aşa faceţi? „Rezervat”! „Taxi”! spuse el în germană, după ce se uită la numărul meu.

Am dat din cap în semn că am înţeles şi mi-am văzut în continuare de drum până la scuarul de vizavi, pentru a fi reperat mai uşor de tânăra care mă primise ieri în apartamentul numărul 4 şi mai lesne de ţinut sub observaţie de către cei care aveau interes să mă vadă la această întâlnire cu ea.

A apărut după vreo zece minute. Era grandioasă tovarăşa asta Moraru, cu ochii ei mari, puţin migdalaţi, de un verde închis, catifelat, aproape negru, ce luceau dens de sub gene prelungi, de o copilăroasă vioiciune. Mă învălui cu o privire tandră şi-mi zâmbi afectuos:

— M-aştepţi de mult? mă întrebă şi, întinzându-mi mâna la sărutat, îmi examină haina cu o privire discretă.

Radia toată de fericire şi eu radiam la fel.

— Nu, doar de vreo zece minute. Eşti de-o eleganţă tulburătoare, iar bluza e de-a dreptul superbă! am exclamat şi, luând-o cu intimitate de braţ, am adăugat: Am făcut rost de o maşină, ţi-aş propune să ieşim undeva. Uite-o, aceea

citron. E o Lamborghini Espada.

— Vai, ce maşină splendidă! Lamborghini Espada? Câtă supleţe! în materie de maşini, italienii sunt nişte

stilişti desăvârşiţi!

— Da, e carosată de Bertone. Este a unui prieten... Un străin. În dimineaţa aceasta ne stă la dispoziţie, am spus, conducând-o atent la maşină

— Uite cum îi vânează pe străini puterile astea! făcu unul dintre şoferi în aşa fel încât să audă şi tovarăşa Moraru, care aştepta să-i deschid portiera.

— Drăguţ compliment! am remarcat eu zâmbindu-i, în timp ce o pofteam în maşină. Apoi, tacticos şi fără grabă, am trecut la portiera mea, aşezându-mă la volan, am dat drumul la radio.

— Cât rafinament! exclamă Aura, examinând tabloul de bord şi deodată, întorcându-se spre mine, mă admonestă sever cu privirile:

— Ce te uiţi aşa la picioarele mele? mă întrebă ea alintându-se.

La naiba cu minifustele astea, mă năuciseră picioarele ei! Mi-am dezlipit în grabă ochii de pe rotunjimile lor şi am dat să mă mir:

— Eu? Vocea îmi răsună fals şi piţigăiat în urechi şi, ca să scap din încurcătură, am adăugat repede, râzând oarecum mirat: De ce, nu e voie?! Şi pentru că trebuia să-mi joc perfect rolul – în treburile astea niciun amănunt nu poate fi neglijat! – am adus-o drăgăstos lângă mine. Neavând încotro, tovarăşa Moraru îmi oferi gura ei rotundă şi roşie ca un semn de sens interzis. Atât doar că semnul n-are buze calde şi moi.

— Mergem? am întrebat-o, grăbindu-mă deodată, în timp ce Aura mă fulgera cu ochii ei mari, puţin migdalaţi... Verdele lor închis devenise negru, şi nici catifelat nu mai era.

— Dacă zici că ai maşina la dispoziţie pentru întreaga dimineaţă, hai la Snagov. La Snagov-sat. O prietenă de-a mea... Mara, pictoriţa, ţi-am mai povestit despre ea, a închiriat o vilă pentru întreaga perioadă de vară; ai să vezi ce frumos stă!

— O.K! am exclamat şi am dat drumul motorului.

— Fii drăguţ, ia-o prin Piaţa Romană. E un atelier de

tricotaje puţin înainte... Era în inventar, vreau să văd dacă mai este afişul pe uşă.

— Aşa mă gândeam şi eu, pe Dorobanţi circulaţia a devenit o calamitate!

Ieşind pe Magheru, am încercat să reperez ce se întâmpla în spatele meu. În afară de oglinda centrală, Lamborghini Espada are două retrovizoare pe aripi, le puteam urmări cu discreţie; până la Casa Scânteii n-am observat nimic deosebit.

După ce am trecut de monumentala clădire, ce ne evocă amintiri cât se poate de dragi, tovarăşa Moraru mi-a făcut un semn discret să accelerez energic. Discutasem despre calităţile maşinii, am înţeles că tema aceasta fusese anume abordată de Aura. I-am demonstrat ce repriză putea să aibă o Lamborghini Espada, am condus tot timpul în trombă, pe unele porţiuni ale autostrăzii acul kilometrajului a urcat spre o sută optzeci. La o asemenea viteză e destul de periculos să-ţi ridici ochii de pe parbriz, aruncând din când în când priviri de o clipă asupra oglinzilor retrovizoare de pe aripi, n-am remarcat nicio maşină care să se ţină după noi.

— Să nu intrăm în vreun pom! spuse Aura cu teamă în voce după ce luasem în fluierat de cauciucuri o curbă de pe şoseaua Snagovului. Conduci prea tare, te rog frumos, nu mai goni aşa! şi îmi făcu semn să reduc.

M-am conformat, în scurt timp pe şosea apărură o „portocală” a depanării şi un Renault 16, bej, staţionat în „pană”, alături. Aura schimbă o privire fugitivă cu cei care se găseau lângă maşină şi îmi spuse:

— Se face un drum asfaltat la stânga, a patra vilă pe dreapta. Formidabil ce repede am sosit! Colosală maşină!

— Ai văzut, ca lipită stă pe viraje?!

Ajunsesem în apropierea vilei în cauză, cineva ne deschise poarta. Maşina „depanării” intră în curte imediat după noi.

— Ooo, dar e splendid aici! am exclamat şi l-am văzut pe căpitanul Vlad coborând de la volanul „portocalei”.

Dezbrăcându-mi haina şi lăsând-o în maşină, am ieşit

în întâmpinarea căpitanului.

— A fost cineva în spatele nostru? l-am întrebat cu vădită curiozitate.

— Nu, nimeni. O ieşire amoroasă, şi-au spus!... Acum vă puteţi plimba o oră-două cu tovarăşa Moraru prin parc. Vă anunţăm noi când suntem gata.

— Să mergem! am invitat-o pe Aura, dar n-am mai luat-o de braţ.

Am mers un timp tăcuţi, îndreptându-ne în direcţia lacului, am atacat din nou:

— Spuneţi-mi... Sunt curios să aflu, când m-aţi sărutat cu atâta conştiinciozitate în apartamentul numărul 4, aveaţi buzele de rezervă?

A râs şi n-am mai mers tăcuţi. Aşa că, la sfârşitul şederii noastre în parc, Aura, ca o măslină, nu atât de neagră, cât atât de alunecoasă, eu – ca o scobitoare de Piatra Neamţ, nu atât de subţire, cât atât de bont, ne-am îndreptat spre maşină, prieteni, subsemnatul fiind foarte în clar până unde pot merge lucrurile când te afli în serviciu comandat. Ceea ce, să recunoaştem, nu era deloc puţin pentru mine!... Mă documentam, nu-i aşa, în vederea cărţii pe care aveam să o scriu...

Căpitanul Vlad ne aştepta lângă vilă:

— În afară de un magnetofon minuscul, aveţi în maşină şi un microemiţător, ne informă el şi continuă: Spuneţi-mi, după remarca referitoare la picioare a urmat un sărut, nu? mă întrebă Vlad şi adăugă: Aşa ar reieşi...

— Exact, am confirmat şi am considerat necesar să-i explic: Pentru a crea aparenţele respective.

— Este perfect, nu sunt probleme. O lăsaţi pe tovarăşa Moraru în faţa magazinului „Muzica” de pe Calea Victoriei, iar pe drum bârfiţi-o puţin pe prietena Aurei. Pictoriţa s-a mutat aici nu atât să lucreze, cât să se întâlnească cu un prieten din Bucureşti... care o vizitează mereu... Şi aşa mai departe.

Eram cu Suzanne la Braşov de trei zile. Întorcându-ne spre seară de la cheile Oituzului, i-am găsit pe Hellen şi Otto aşteptându-ne în hol la „Carpaţi”. Fusesem înştiinţat

de dimineaţă – aici, în locul *României libere* ceream ziarul local – că Otto intrase în ţară.

— Aţi sosit de mult? l-am întrebat după ce ne-am manifestat reciproc bucuria revederii.

— De o jumătate sau trei sferturi de oră…

— Ce facem, Ol? interveni Hellen. La recepţie ni s-a spus că nu mai au nicio cameră liberă.

— Vedem noi îndată, am spus şi m-am uitat în direcţia recepţiei, căutând din ochi o doamnă Mia, pe care – aşa cum ştia Suzanne – o cunoşteam de mult.

Era într-adevăr de serviciu. M-am scuzat, desprinzându-mă de grup. Mi-a spus că-i este imposibil să facă ceva pentru prietenii mei:

— Aşteptăm dintr-o clipă în alta două autocare cu turişti englezi, cărora li s-au rezervat de alaltăieri camere, credeţi-mă, nu ştiu cum o să mă pot descurca.

— Nici în Poiană?

— Nu v-aş fi spus?!… Să încerc totuşi la hotelul „Teleferic”, şi intră în birou să telefoneze la Poiană.

Otto mă urmase la recepţie, asistase la discuţie. Întorcându-mă spre el, am adoptat o mină plină de îngrijorare, cu toate că eram sigur că n-am de ce să fiu îngrijorat: camera două sute optsprezece de la hotelul „Teleferic” le fusese special rezervată. Doar erau amicii mei, ce Dumnezeu?!

— În cazul în care rezultatul va fi negativ, zău dacă ştiu ce-i de făcut! am spus. Cum de ne-a scăpat din vedere să vă reţinem o cameră?!

— Da, trebuia reţinut… Nu m-am gândit. Şi doar am vorbit cu Suzanne la telefon!…

— În noaptea asta dormiţi cu noi, am propus, iar mâine vedem noi ce facem. Trebuie să se elibereze mâine o cameră!…

— Totul este în regulă! mi se adresă doamna Mia, întorcându-se din birou şi îi spuse lui Otto în germană: Cereţi camera două sute optsprezece, sunteţi aşteptaţi la hotelul „Teleferic”, în Poiana Braşov. E un hotel modern, cu piscină, la doisprezece kilometri de aici. O să vă simţiţi

chiar mai bine decât la noi, în Poiană e foarte frumos.

Otto îi mulţumi pentru amabilitate; ne-am întors veseli la Hellen şi Suzanne.

— Ol a fost de-a dreptul formidabil! S-a rezolvat, ar fi cazul să beau ceva tare!

— Să vă instalaţi întâi, am propus. Să nu ne sufle cineva camera, alta nu mai găsim!

— Da, da! se grăbi Hellen să mă aprobe. Ol are dreptate!

Am făcut semn unui băiat să ducă bagajele la maşină;

după câteva minute plecam spre Poiana Braşov, eu cu Suzanne în faţă pentru a le arăta drumul.

— Sunt sigură că o să le placă foarte mult sus, se arătă ea bucuroasă de sosirea lui Hellen şi Otto. Îi ducem la „Şura Dacilor” diseară, ce zici?

— Diseară sunteţi invitaţii ei! am spus sentenţios.

Otto nu avea să-mi lase însă această plăcere.

Bănuiam ce urma să se întâmple. Suzanne nu trecuse la propuneri, comportându-se neschimbat, cu toate că ei trebuie să fi fost mulţumiţi de rezultatele verificărilor la care fusesem supus. Înseamnă că fusese aşteptat Otto. Acum se punea doar problema zilei când va trece el la ofensivă, încă astăzi sau mâine? Mai mult nu avea de ce să amâne. Era sâmbătă, sâmbătă avusese loc şi discuţia dintre Anca Petroveanu şi Mark Dominic…

Şi Hellen şi Otto se arătară cât se poate de încântaţi de Poiana Braşov; le plăcu şi hotelul. Primind de la recepţie cheia, ne invitară sus în camera lor.

— Nu, se opuse Suzanne, instalaţi-vă în linişte, până vă schimbaţi, bem o cafea. Ne găsiţi la bar.

Am ieşit pe terasa piscinei şi, în timp ce căutam o masă, l-am văzut pe căpitanul Pascu în mare amor cu o tânără pe care, eram absolut sigur, nu mi-ar fi displăcut s-o cunosc. M-am aşezat în aşa fel, încât masa noastră să fie în raza privirii lui Pascu.

— Cred că am făcut o imprudenţă că nu mi-am luat o jachetă cu mine, spuse la un moment dat Suzanne, sorbindu-şi cafeaua.

— Să-ţi dau haina mea, m-am precipitat.

V-aţi dat seama şi singuri, sunt un bărbat cât se poate de atent cu femeile!

— Ca să răceşti tu în schimb?! Urc la Hellen, se ridică Suzanne, şi iau ceva de la ea. Ce cameră au? încercă ea să-şi aducă aminte.

— Dacă nu mă înşel, două sute optsprezece. Da, da, ăsta-i numărul! am spus ferm. Să te conduc?

— Nu, de ce? şi se îndepărtă de la masă.

Afară se făcuse destul de răcoare, Suzanne era îmbrăcată însă în pantaloni şi pulover, bineînţeles nu acesta fusese motivul pentru care plecase. Am crezut că fata de la masa lui Pascu se va ridica şi ea. Nu, rămase pe loc, râzând mereu la tot ce-i spunea îngerul meu păzitor. Nu era singurul, bănuiam.

Suzanne se întoarse împreună cu Hellen şi Otto şi toţi trei arătau cât se poate de veseli.

— O să mâncăm friptură de urs, friptură de mistreţ... Ce fripturi am mai mâncat noi? mă întrebă Suzanne.

— De căprioară, am spus.

— De căprioară... Şi am mai mâncat ceva, dar Ol e afurisit şi nu spune, ca să vă facă vouă o surpriză. Şi-o să bem vin roşu, „Puterea ursului”!...

— Fain! exclamă Otto, frecându-şi cu satisfacţie mâinile.

— Chiar aşa îi spune? se miră Hellen.

— Chiar aşa este! o asigură Suzanne. Şi-o să mâncăm clătite cu foc! Pufff! suflă ea în direcţia mea, ca într-o flacără.

Am mâncat la „Şura Dacilor”, în aceeaşi atmosferă gălăgioasă şi veselă, susţinută mai cu seamă de Suzanne. Făceam tot posibilul să fiu în ton cu ea, în aer însă simţeam că pluteşte ceva. Râsul lui Otto era câteodată forţat sau absent, încerca discret să nu întreacă măsura la băutură, Hellen devenise stridentă şi doar Suzanne era total degajată, ca şi cum ar fi fost complet străină de ceea ce avea să se întâmple, vorbea şi râdea întruna.

Se făcuse aproape unsprezece când am ieşit din

restaurant, îndreptându-ne spre hotel.

— Splendidă noapte! exclamă Suzanne. Niciun pic de vânt.

— Chiar, ce linişte! Numai brazii foşnesc! auziţi! se opri Hellen.

— Ol, tu ştii câte stele sunt pe bolta cerească? mă întrebă Suzanne venind lângă mine.

— Câte stele? Zău dacă am idee!

— Un milion trei sute optzeci! Dacă nu mă crezi, numără-le! izbucni ea în râs.

— Cred că iarna aici e şi mai frumos! remarcă Otto, adresându-mi-se.

I-am explicat unde sunt pârtiile de schi, ce se preconizează să se construiască. Ajungând la scările hotelului, Otto se opri şi se adresă celor două femei:

— Duceţi-vă sus, noi ne mai plimbăm la aer puţin, şi mă strânse complice de braţ.

— Bine, spuse Hellen şi începu să urce pe scări.

— Să nu vă duceţi undeva singuri! ne ameninţă Suzanne cu degetul, pornind după Hellen.

„Urmează deci atacul!” mi-am zis, încordat ca un odgon, de teamă să nu calc în gropi tocmai acum.

— Aş vrea să discutăm ceva în linişte... mă anunţă Otto şi se uită în jur, ca şi cum ar fi căutat locul care s-ar fi pretat pentru o asemenea discuţie.

— Să bem aici un coniac, am propus, arătând în direcţia restaurantului de la parterul hotelului „Teleferic”.

— Nu, nu... Haideţi! făcu el, ca şi cum s-ar fi hotărât deodată.

Mercedesul său era parcat chiar acolo, în faţă; îmi deschise portiera.

— Mi-a făcut necazuri pe drum, se referi el la maşină. Ori a intrat o murdărie în carburator, ori este ceva la aprindere. La turaţie mare nu se simte, însă când reduc gazele, întrerupe...

— Cu rateuri în eşapament? am întrebat, lăsându-mă antrenat în discuţie. Şi pentru că, trecând de intersecţia care duce spre hotel „Sport” Otto virase la stânga, spre

Braşov, am crezut că este bine să remarc: Dacă mergem la bar în Braşov, o să se supere şi Suzanne şi Hellen. Şi nici nu suntem îmbrăcaţi pentru bar!

— Nu, la bar n-are rost să mergem. Rateurile în eşapament mi-ar fi spus că am lipsă de benzină. Mai curând platinele. Tot de la aprindere să nu fie ceva… M-am uitat la delco… între München şi Budapesta ne-a plouat tot timpul. Şi încă ce ploaie! De-abia reuşeau ştergătoarele să mături apa de pe parbriz. Mi-am spus că, trecând prin băltoacele de la marginea şoselei, câţiva stropi or fi ajuns pe ebonită încinsă a delcoului…

— Aşa se putea întâmpla şi cu „pipele” bujiilor, am improvizat, cum, desigur, făcea şi el – vorbe de clacă. Nu-i exclus să fie şi o întrerupere de bujie!

— Da, la asta nu m-am gândit. Am schimbat bujiile, dar la „pipe” nu m-am uitat. Şi una dintre ele este foarte aproape de filtrul de aer, mi-a mai făcut o dată un necaz. Să oprim acolo, arătă el spre un refugiu, care apăruse după un viraj.

Am înţeles că locul fusese stabilit dinainte, probabil când Otto se ridicase de la masă, pentru că la extremitatea de jos a refugiului era parcat, cu luminile de poziţie stinse, un Mercedes alb.

— Mai e o maşină, arătă el spre Mercedes, oprind chiar la intrare. Nu suntem nici singuri şi în acelaşi timp putem discuta în deplină siguranţă. Fără să ne temem de urechi indiscrete.

„Asta s-o crezi tu!”

— Înseamnă că aveţi să-mi spuneţi ceva cu totul ieşit din comun…

— Nu ştiu dacă este chiar aşa de ieşit din comun… nuanţă Otto, îmi oferi o ţigară şi îşi aprinse şi el una. Este vorba de o chestiune de afaceri. Dar să intrăm în subiect! Firma mea vă propune, prin mine, o ofertă cât se poate de avantajoasă şi eu…

L-am întrerupt:

— Ce legătură pot avea eu cu firma dumneavoastră? Ştiţi foarte bine că profesiunea mea…

— Vă rog să mă ascultaţi cu răbdare! Lăsaţi-mă întâi…

— Îmi pare rău, nu vreau să ascult nimic. Afacerile nu sunt de competenţa mea. Şi, în general, ele se discută într-un alt cadru!…

— Este în interesul dumneavoastră întâi să ascultaţi! schimbă el germana cu o franceză curgătoare.

— Ştiam că nu cunoaşteţi franceza! Interesant…

— Eu cunosc mult mai multe lucruri decât vă închipuiţi dumneavoastră! Repet: este în primul rând interesul dumneavoastră să mă ascultaţi!

— Lăsaţi-mă să apreciez eu care sunt interesele mele! Sunt în stare să-mi port singur de grijă!

— Bine. Poftiţi! spuse el, întinzându-mi o fotografie. Apreciaţi! Şi deschise cutia de la bordul maşinii ca să pot privi fotografia la lumina ce se revărsa dinăuntru.

Stăteam pe canapea, în camera mea, numărând mărci vest-germane. Pe măsuţa din faţă se vedeau cele două pachete cu franci elveţieni şi dolari.

— Dumneavoastră aţi primit oficial şilingi, dacă nu mă înşel?! sublinie el cuvântul „oficial”.

— De unde ştiţi ce-am primit eu oficial? am întrebat eu mecanic şi am vrut să continui, dar Otto mi-o luă înainte:

— V-am spus: ştiu mult mai multe lucruri decât vă închipuiţi dumneavoastră!

— Şi ce-i cu fotografia asta? De unde aveţi o asemenea fotografie? Cine a făcut-o?

— Cam multe întrebări! Este bine să mă ascultaţi cu răbdare şi în linişte…

— Bine, dar… am zis eu cu derută în glas.

— Repet: este în interesul dumneavoastră să mă ascultaţi!

— Mă şantajaţi?

— Nu recurgeţi la asemenea expresii…

— Astea sunt faptele!

— Dacă este să fie aşa, v-aş arăta şi această fotografie, şi îmi întinse încă una.

Eram în magazinul reprezentanţei „Uher”, fusesem surprins exact în momentul în care întindeam banii şefului de magazin.

— Aveţi şi acestea două. În prima – mi-o oferi el – ieşeaţi cu magnetofonul în stradă, iar în astălaltă, aşezaţi magnetofonul în maşină.

— Aşadar, Aralian...

— Tranzacţia valutară, după cât ştiu eu – ilegală – aţi făcut-o cu un scop precis! Un „Uher” costă peste şase mii de şilingi în Austria!... Este mai bine ca aceste fotografii să nu ajungă la autorităţile româneşti!...

Examinam fotografiile şi el a continuat:

— Firma mea, continuă Otto sigur de el, este interesată de o anumită licenţă de fabricaţie – o licenţă străină, nu românească – al cărei dosar se află la inginerul Dobra în seif. Iar pe inginerul Dobra dumneavoastră îl cunoaşteţi cât se poate de bine.

— Vă înşelaţi! Eu îl cunosc într-adevăr foarte bine pe inginerul Dobra... Dar tocmai de aceea vă pot spune că el nu va accepta niciodată o asemenea tranzacţie.

— Ştiu.

— Că-l cunosc pe inginerul Dobra tot Aralian v-a spus?

— N-are importanţă. Este vorba de un efort de o jumătate de oră. De fapt, nici chiar atât. Pentru care câştigaţi cincizeci de mii de dolari! înţelegeţi, desigur, ce înseamnă o asemenea sumă! N-o să fie o problemă pentru dumneavoastră să-l invitaţi pe inginer undeva. Se deplasează foarte des pe şantier... îl căutaţi acolo spre sfârşitul programului, îi propuneţi o ieşire... Sau vă oferiţi să-l aduceţi cu maşina la Bucureşti... Pe drum îl serviţi cu o ţigară dintr-un pachet pe care o să vi-l dau eu şi inginerul o să adoarmă brusc pentru cinci-zece minute. Este mai mult decât timpul necesar pentru a-i fotografia cu un aparat minuscul cheile de la casa de fier.

— Vă daţi seama ce înseamnă asta?

— Inginerul, continuă Otto fără să dea atenţie remarcii mele, se va trezi când veţi fi din nou în mers cu

maşina şi va avea senzaţia că a aţipit o secundă. Nici atât. Senzaţia este că pentru o clipă a fost absent. La oameni ca el, asemenea momente de absenţă, de oboseală sunt destul de des întâlnite. Somnul este superficial, creierul continuă să lucreze... Şi el, în niciun caz, nu va bănui ceva. Pentru clişeele acestea încasaţi cincizeci de mii de dolari!

— Nu, asta se cheamă trădare!...

— Nicidecum! Nu este vorba de un patent românesc, ţara dumneavoastră nu-i cu nimic afectată, în dispută se află două firme occidentale!

— Nu risc o asemenea implicaţie! am spus cu hotărâre în glas.

— Bine, dar dumneavoastră sunteţi de pe-acum implicat în lucruri tot atât de grave!

— Eu?

— Da, dumneavoastră. O să încerc să vă ajut memoria.

— Nu vă supăraţi, a cumpăra, chiar ilegal, patru sute de dolari nu este acelaşi lucru cu ceea ce mi-aţi propus!

— Să recurgem din nou la fotografii. Examinaţi-o pe aceasta, şi îmi întinse o nouă fotografie.

Era fotocopia declaraţiei mele în legătură cu trecerea ilegală a frontierei R.F. Germania.

— Şi asta, făcu Otto schimb de fotografii.

Imaginea reprezenta declaraţia despre punerea în circulaţie a mărcilor false.

— Ambele declaraţii sunt păstrate în original la poliţie şi cercetările pot fi oricând redeschise. Este suficient un singur semn!

— Deci, totul mi-a fost înscenat!

— Iarăşi expresii... nepotrivite.

— Bine, dar e o înscenare!

— Trebuie să şi dovediţi!...

— Peste graniţă... înseamnă că Suzanne e amestecată şi ea în toate acestea!

— Nu, Suzanne nu ştie nimic. Absolut nimic! Eu am fost acela care a îndemnat-o să ne invite la ea, inclusiv pe dumneavoastră, revanşându-se astfel pentru masă. Iar ea a

fost imediat de acord. Am sesizat că vă plăcuse, ştiam că-i va surâde ideea.

— Peste graniţă, am reluat, m-aţi transportat cu maşina! N-am făcut-o din proprie voinţă! Da, acum îmi amintesc perfect, la un moment dat mi-aţi oferit o ţigară. Era, bineînţeles, o ţigară de genul acelora pe care le-aţi pregătit pentru inginerul Dobra!

— Puteţi proba? Nota de plată la restaurantul domnului Kramer din Tils aţi achitat-o cu propria mână! Scoţând bancnote din propriul dumneavoastră portofel! Domnul Kramer poate depune oricând mărturie!...

— Pentru că bancnotele mele au fost schimbate cu unele false în timpul primei nopţi petrecute acasă la Suzanne! Şi cine putea s-o facă decât ea?!

— V-am spus, Suzanne n-are niciun amestec. Aşa puteţi s-o bănuiţi şi pe femeia de serviciu!... Dovediţi!

— Banii i-am primit de la Aralian. Şi printre ei erau şi mărci.

— Ce sumă?

— N-are importanţă!

— Ba da.

— Aş fi putut să primesc mărcile false când am schimbat dolarii sau francii elveţieni!...

— Vă rog! Otto îmi întinse câteva fotografii.

Le scotea pe întuneric, nu ştiu de unde, cum scot prestidigitatorii iepurii din joben.

În toate cele trei fotografii fusesem surprins în timp ce schimbam banii la ghişeul unei bănci din Viena.

— Cine v-ar putea crede, spuse Otto luându-mi fotografiile din mână, că un casier de bancă, ce trece pe sub lumina unei lămpi speciale fiecare bancnotă cât de puţin suspectă, v-a dat mărci false în schimbul dolarilor sau francilor elveţieni?! Nu vorbiţi copilării!

— Aţi avut totul în vedere, am spus eu încet.

— V-am întrebat ce sumă aţi primit de la Aralian. În total, aţi avut la dumneavoastră aproape cinci sute de dolari, nu?

— Cu banii schimbaţi oficial...

— Circa trei sute de dolari magnetofonul... Celelalte cumpărături... Cheltuielile de drum... Atunci de unde aţi avut patru sute douăzeci de mărci, aproape o sută treizeci de dolari, ca să plătiţi întreaga consumaţie la „Palace Girls”?

Beţiile în localuri de noapte ca „Palace Girls” costă, nu glumă!

— Exageraţi! în primul rând, n-am plătit întreaga...

— Mai întâi uitaţi-vă la fotografiile astea!

Într-una eram la masă, ciocnind toţi patru cupele de şampanie, şi masa arăta că ocupanţii ei nu se limitaseră doar la o sticlă sau două. În alta, dansam pe ring cu Suzanne şi felul cum îşi sprijinea ea buzele de gâtul meu nu lăsa nicio îndoială cam ce relaţii se stabiliseră între mine şi ea. În a treia, achitam şefului de sală partea mea de consumaţie. Era tocmai amănuntul pe care voiam să-l ridic în faţa lui Otto; colonelul Dumitru îmi spusese să mă zbat până la ultimele puteri şi numai atunci când voi vedea că sunt definitiv „înfrânt” şi nu mai am nicio scăpare, să mă dau în mâinile lui.

— Ştiţi foarte bine, am insistat să plătesc partea mea de consumaţie şi aşa am şi făcut! De unde aţi luat?...

— Şeful de sală este gata să declare că aţi achitat întreaga consumaţie!

— Dar nu este adevărat!

— ...Că aţi achitat-o în mărci vest-germane. Faptul că la închiderea casei au fost găsite aproape patru sute de mărci false nu a îndreptat atunci bănuielile spre un român, deoarece mai bine de jumătate din clienţii sălii au fost vest-germani. Dar puse în relaţie, cazul acesta cu cele petrecute la Tils, lucrurile ar putea lua proporţii!... Iar cercetările să treacă în mâinile Interpolului. În lume circulă sume impresionante de mărci vest-germane false – este moneda cea mai stabilă astăzi – şi Interpolul se află într-o continuă alertă. Dă-le oamenilor lui un asemenea fir şi ei sunt în stare să răzbească şi în jungla braziliană pentru a vă da de urmă. Nu sunteţi greu de găsit!...

— Exageraţi, am spus fără convingere.

— Îmi pare rău că trebuie să fiu dur, dar, practic, n-aveţi de ales! Trebuie să acceptaţi propunerea mea, o a doua alternativă nu există!

Am rămas tăcut şi, sprijinindu-mi coatele pe genunchi, am început să-mi masez fruntea cu palmele. Arătam ca un om încovoiat, distrus.

— V-am făcut o ofertă cât se poate de avantajoasă: o întâlnire, care nu poate să dea nimănui de bănuit, cu inginerul Dobra şi aţi câştigat cincizeci de mii de dolari!

— Şi ce să fac cu ei?

— Ne-am gândit şi la asta. La două sau trei zile după ce ne predaţi clişeele, poliţia românească va fi anunţată telegrafic că într-o localitate oarecare, din apropiere de Salzburg, a fost găsit abandonat un Renault 16...

— Deci şi maşina este tot opera dumneavoastră!

— ...Fără numere de circulaţie, trecu Otto peste remarca mea, cu seria motorului ştearsă şi că sunteţi rugat să veniţi la Salzburg pentru a vă recunoaşte maşina, deoarece se bănuieşte că este Renaultul care v-a fost furat acum două săptămâni. În condiţiile acestea veţi primi imediat un paşaport...

Deci, acesta era scopul pentru care mi-au furat ei maşina! Şi noi nu găseam mobilul... Bine gândit!

— ...Şi veţi avea ce face cu cincizeci de mii de dolari! Cu banii aceştia se poate trăi fără griji câţiva ani buni!

— Nu mă pot hotărî, am zis cu voce spartă, chinuit de îndoieli. Trebuie să-mi daţi un timp... Să zicem... până mâine la prânz. Ca să vă pot da un răspuns.

— V-am spus, aveţi o singură alternativă! Noaptea este într-adevăr un sfetnic bun, dar... Să nu încercaţi gesturi necugetate, pentru că ele vor fi numai în defavoarea dumneavoastră! O să vorbesc deschis, aşa cum am făcut şi până acum. Aţi putea fi tentat să vă faceţi un calcul... El se va dovedi în întregime greşit! Vă spun îndată. Renaultul va fi găsit într-adevăr abandonat, dar cu numerele lui de circulaţie şi cu seria de la motor intacte. Iar în uşile maşinii vor fi descoperite câteva pachete cu mărci false. Vor începe cercetările, ziarele din Austria vor

fi pline de relatări. Şeful de sală de la „Palace Girls” va face o declaraţie la poliţie în sensul că acum este evident de la cine proveneau cele patru sute de mărci false. Poliţia vest-germană se va sesiza şi ea, scoţând cazul la iveală. Interpolul va prelua cercetările, ziarele vor fi servite cu fotografiile dumneavoastră în timpul chefului de1 la „Palace Girls”, apoi înotând în piscină, la Suzanne acasă, stând în şezlong într-un halat de baie, cu o sticlă de coniac „Napoleon” şi un pachet de o mie de mărci pe măsuţă, alături; la volanul Lamborghinei Espada, petrecând cu Suzanne în localurile de lux din România... Pentru ziarele din Occident asemenea fotografii, ţinând de o afacere cu bancnote false, vor fi o adevărată mană cerească! Postul de radio *Europa liberă*, în emisiunea lui pentru România, va relata, bineînţeles cu lux de amănunte, întregul scandal! Poate nu veţi fi tras la răspundere penală... dar veţi fi un om definitiv compromis! Ca să nu muriţi de foame, vi se va da undeva un post de contopişi. Trafic de valută, desfrâu, chefuri, viaţă imorală cu o străină nu sunt iertate într-o societate puritană ca aceea din România!

Am rămas tăcut.

— Din câte mi-am dat seama – şi am pretenţia că mă pricep la oameni – continuă Otto pe cu totul alt ton, Suzanne s-a legat de dumneavoastră şi încă foarte serios. Ea poate nu vă arată, continuând să pară aceeaşi femeie care trece cu uşurinţă prin viaţă, nerefuzându-şi plăcerile pe care şi le poate oferi. Priviţi-o mai atent. Şi apoi, ea nu este numai o femeie frumoasă, dar, din punct de vedere material, şi o partidă pe care e păcat s-o scăpaţi!...

— Ce ştie Suzanne despre toate acestea?

— Suzanne nu ştie nimic. Am folosit-o fără ca ea să ştie ceva. Noi nu ţinem seama de scrupule. Veţi spune că sunt cinic... Viaţa nu-i cinică?! De altfel, rolul pe care a trebuit să-l joace Suzanne a fost cu totul neînsemnat. Mai mult o întâmplare mi-a scos-o în cale. I-am făcut o vizită cu Hellen şi deodată mi-am dat seama că ea mi-ar putea foarte bine servi şi mai ales casa se potrivea intenţiilor mele. Vedeţi, eu sunt cât se poate de deschis. Partida e

jucată... Putem da cărţile pe faţă.

— Nu, nu este încă jucată!...

— Poftim? făcu el surprins.

— Suma este prea mică faţă de riscul la care mă expun.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Eu credeam că am fost clar. Cincizeci de mii de dolari este prea puţin pentru ceea ce risc!

— Nu vă fie teamă, nu riscaţi prea mult! Eu...

— Ştiţi ce pedeapsă mă aşteaptă în cazul în care vom fi prinşi?

— Nu vom fi prinşi! Metodele şi mai ales mijloacele tehnice cu care lucrăm înlătură categoric o asemenea posibilitate!

— Totuşi, un anumit procent de nereuşită există! Pun înainte răul... Şi dacă e să mă vând diavolului, vreau să ştiu pentru ce-o fac! Adică...

— Diavolul fiind eu? Nu-mi displace. Dumneavoastră fotografiaţi cheile inginerului şi odată cu înapoierea aparatului v-aţi încheiat misiunea! Unde vedeţi riscul?

— În ceea ce se va întâmpla după aceea!

— După aceea, este de la sine înţeles ce se va întâmpla. Vor fi executate chei pe baza clişeelor, iar cu cheile respective va fi deschisă casa de fier în care inginerul Dobra ţine dosarul cu proiectul lucrării.

— Şi credeţi că pe şantier veţi putea pătrunde atât de uşor?

— Nu-i vorba de şantier. Nu risc nimic spunându-vă. Proiectul este în două exemplare. Un exemplar pe şantier, pentru a servi la montaj, celălalt exemplar în casa de fier a institutului. Inginerul este nevoit să aducă unele modificări, impuse de aparatura electronică cumpărată din Franţa. Şi el face mereu drumul de la şantier la institut, pentru că pe şantier nu are condiţii de lucru.

— Sunteţi perfect informat! am spus cu admiraţie.

— Astăzi câştigă acela care este cel mai bine informat. Dacă un inginer greşeşte, îl dă patronul afară. Pentru mine acesta este riscul cel mai neînsemnat.

— Cu alte cuvinte, aţi confirmat ceea ce vă spuneam eu. Un risc există!...

— Dacă nu eşti bine informat şi dacă nu-ţi faci meseria ca lumea.

— Neprevăzutul este însă imposibil de prevăzut! ca să folosesc un joc de cuvinte. Tocmai acest lucru îl am în vedere când cer majorarea sumei.

— Neprevăzutul a fost prevăzut! Vă temeţi că omul nostru ar putea fi surprins în timp ce va fotografia filele din dosarul proiectului, nu? Şi astfel să se ajungă la dumneavoastră! El va cunoaşte un singur om – pe acela care îi va da cheile. Iar acesta va fi demult în Occident. Fiţi sigur, am grijă să-mi păzesc propria-mi piele!

— Nu ştiu la cât o evaluaţi pe-a dumneavoastră, dar pe a mea n-o vând fără dublul sumei pe care mi-aţi propus-o.

— Cereţi prea mult!

— Nu vă întreb cât realizaţi personal din această afacere...

— Nu sunteţi singurul distribuit în reuşita acestei acţiuni!...

— Dar, în clipa de faţă, încep să cred că sunt singurul care poate obţine cheile inginerului Dobra!

— Există o sumă pe care firma este dispusă s-o plătească... Din suma aceasta o parte revine participanţilor, iar o parte pentru celelalte cheltuieli care nu sunt deloc neînsemnate!

— Cheile, ca să folosesc iar un joc de cuvinte, sunt însă cheia acestei afaceri!

— Să cădem de acord pentru şaizeci de mii de dolari. Este o propunere mai mult decât rezonabilă!

Am tăcut un timp, după care am spus:

— Cu condiţia ca suma să fie depusă la o bancă în Elveţia, stipulându-se că banii nu vor putea fi ridicaţi decât la prezentarea mea. Îmi înmânaţi întâi chitanţa de depunere şi eu vă predau aparatul.

— Vă pricepeţi la condiţii!...

— După cele câte mi-aţi servit cu mărcile false şi aşa

mai departe…

Otto râse şi râsul lui răsună ca o uşurare. Cu condiţiile mele îi servisem încredere şi el se şi vedea încălzindu-şi mâinile la reuşita „afacerii” sale.

Eram curios, oamenii căpitanului Vlad reuşiseră oare să înregistreze convorbirea asta cu Otto? Căpitanul îmi povestise ceva despre un fel de pistol cu raze Lasser, cu care se puteau asculta discuţii purtate într-o maşină, chiar dacă aceasta se afla în mers. La noi era mai simplu, discutam în maşină… Tare aş fi dorit să ascult o dată, în linişte, întreaga convorbire între mine şi Otto. Iar apoi s-o transcriu.

Ne-am întors la hotel fără să scoatem pe drum un singur cuvânt. Urcând scările, mi-am aranjat părul cu mâna şi, străbătând holul, am repetat gestul. Era semnul că totul este în regulă.

— Le spunem că am fost la Braşov, unde am băut ceva amândoi, mă avertiză Otto în timp ce ne îndreptam spre camera lui. Niciun cuvânt Suzannei!

Adormiseră îmbrăcate. Era încă o dovadă că Otto nu neglija nici cel mai mic amănunt. Totul era pus în scenă perfect, şi ele ne făcură un tărăboi groaznic pentru că lipsiserăm atâta.

— Vă aşteptăm mâine la zece la noi! i-am spus eu cu o mutră pocăită lui Hellen, luându-ne rămas-bun de la ei.

Când am trecut prin hol, apoi în timp ce ne îndreptam spre maşină, mi-am aranjat din nou părul cu mâna.

— Lasă-mă pe mine să conduc, spuse Suzanne pe un ton supărat, întinzând mâna după chei. Ai băut!

Era şi aceasta o măsură de precauţie. Cu Lamborghini pe mâna mea, să nu fiu tentat la vreo prostie, se temuse Suzanne probabil. Cu toate că, nu mă îndoiam, Otto o anunţase printr-un semn că lucrurile erau aranjate.

— Da, ai dreptate, i-am spus şi i-am dat cheia, trecând la portiera cealaltă.

Am coborât tăcuţi până la Braşov, intrând însă în hotel şi luând cheia de la recepţie, am oprit-o din drum:

— Vreau să te rog două lucruri…

— Nu mă ruga nimic, nici nu vreau să te ascult!

— Atunci o să mă duc singur la bar!

— Şi tu crezi că eu o să te las?

— Asta şi voiam să te rog: să mergi cu mine la bar!

Aveam trei motive puternice să-i adresez invitaţia aceasta. Trei motive la fel de puternice. Ca să respect adevărul pe care ni l-au adus Adam şi Eva din cer, le voi transcrie aici în ordinea lor subiectivă:

Primo, îmi crăpa ţeasta, nu alta, trebuia să bag în mine rapid o „tărie”.

Secundo, intenţionam să-i servesc lui Otto o porţie de încredere pe pâinea sandvişului său.

Terţio, voiam să bea şi căpitanul Pascu un whisky sau două pe socoteala statului, că n-o fi gaură-n cer! La naiba! adusesem astă-seară 60 (şaizeci de mii) de dolari beneficii extraplan, ceea ce nu era chiar de colo! Cât un Gostat fruntaş!

— Şi cel de-al doilea lucru? vru Suzanne să ştie.

— Să nu mai fi supărată pe mine.

Ne-am schimbat în câteva minute şi am coborât la bar. Polarizând toate privirile, Suzanne era cea mai autentică hârtie de turnesol: bărbaţii se înroşeau de plăcere, femeile se înverzeau de invidie. Numai că, fiind sâmbătă, nu se vedea un scaun liber măcar. Eu însă aveam noroc cu şefii de sală, şi cel de aici n-a întârziat să vină la noi. Eleganţa cu care era îmbrăcată Suzanne impunea; ne făcu rost de două scaune la o masă cu încă o pereche.

Programul se terminase de vreo oră, eu însă nu pentru program venisem acolo şi după ce am lichidat parţial cu primul motiv, am trecut la al doilea, invitând-o pe Suzanne la dans.

Ştiind de ce întârziam atâta cu Otto şi bănuind ce se petrece cu mine, mă observa discret, filtrând întreaga mea comportare, fiecare gest chiar, şi eu, nedisimulând, mă eliberam de descărcarea nervoasă, dar într-un alt sens decât credea ea.

Băusem dintr-odată un pahar de coniac şi cerusem

imediat altul: până să vină acesta sorbisem din al ei şi Suzanne interpretase probabil că mă anesteziez, că astfel, prin alcool, caut să văd în roz tot ce avea să urmeze după convorbirea cu Otto. Ea îi va comunica mâine toate acestea.

Am dansat un timp tăcuţi, pentru a-i pregăti întrebarea, am făcut în aşa fel încât să mă surprindă privind-o.

— De ce mă examinezi aşa? mă întrebă.

— Cum te examinez? ţi se pare! am negat.

— Nu, nu mi se pare, mă cercetezi întrebător cu privirea. S-a întâmplat ceva, Ol? se interesă ea, uitându-se în ochii mei.

— Spune-mi, Suzanne, tu ţii într-adevăr la mine?

— Ţi-am spus nu o dată că da. Tu te-ai eschivat însă mereu. Parcă ţi-ar fi ruşine să spui că mă iubeşti.

Trecuse la contraatac şi încă la unul masiv.

— Nu este vorba de o eschivare. Ai spus... parcă mi-ar fi ruşine... Ai intuit ceva, dar nu în sens de ruşine. Tu eşti o femeie frumoasă... Nu ştiu, mi se pare banal... Poate să pară banală o declaraţie de dragoste. Astăzi se declară atât de uşor „Te iubesc”... Şi mai ales unei femei ca tine! Sunt sigur că ţi-ai dat foarte bine seama de sentimentele mele.

— Da, dar eu vreau să-mi spui. Să-mi spui că mă iubeşti!

— Apoi, situaţia ta materială... Pentru un bărbat este dificil...

— Copilării! Astea sunt prejudecăţi. Ol!

— Poate tocmai puterea acestor sentimente... Atât de banalul „te iubesc”... le-ar pângări parcă.

— Eşti un om curios! spuse ea privind undeva departe.

— De ce?

— Aşa... Ori poate te dedublezi... Ai pe cineva?

— Pe cineva? Pentru un bărbat necăsătorit... Pentru un bărbat care nu este nici chior şi nici şchiop...

— Eu m-am referit la o legătură statornică.

— Statornică… într-un anumit fel… N-am nici timpul necesar şi nici nu sunt bărbatul care să alerge după fuste. Mă oboseşte. Nu, n-am nici timp pentru asemenea lucruri. Sunt acum într-o pauză… De obicei lucrez zece – douăsprezece ore pe zi. Spune-mi, Suzanne, ce-ai zice tu dacă aş veni dincolo?

— În Germania Federală?

— Nu neapărat. În Occident.

— Eu voiam să-ţi propun…

— Poate că ar fi rândul meu acum să te întreb. Eşti o femeie frumoasă şi, pe deasupra, liberă… Poziţia ta materială… Ai… ceva… în perspectivă?

— Nu la „ceva”, ci la „cineva” te referi. Dacă aş fi avut, nu veneam cu tine pentru două-trei luni aici! Ai văzut bine, am hotărât totul într-o singură clipă. N-am dat telefon nimănui să spun că plec sau să inventez vreo minciună. Ol. spune-mi că mă iubeşti!

— Suzanne, ce sens are?…

— Nu, nu, spune-mi că mă iubeşti!

Pisicuţa îşi spăla şoricelul ca să-l mănânce mai bine. Dacă ea voia aşa, şi-i făcea atâta plăcere…

— Sigur că te iubesc, Suzanne!

Mă strânse cu recunoştinţă lângă ea, lipindu-se de mine; cu acelaşi gest de recunoştinţă i-am răspuns şi eu, aşa că eram chit.

— Ai vorbit cu Otto despre mine? se interesă ea deodată.

— Nu. Nu în sensul pe care l-ai avut tu în vedere.

— Dar în ce sens?

— Otto mi-a spus la un moment dat că te-ai ataşat de mine. Că mă iubeşti, a spus el. Asta a fost tot. Eu n-am comentat.

— Şi tu ce crezi?

— Că te-ai ataşat… Cuvântul este mai complex… Exprimă mult mai multe lucruri.

— Eşti un prostuţ!

Nu eram absolut sigur.

— Cum, tu nu ţi-ai dat încă seama că eu te iubesc?!

Mă spăla pisicuţa, mă spăla!...

— Aş fi fericit să fie aşa.

— Nu mă crezi?

— Mi-e teamă să nu te înşeli.

— Nu, eu mă cunosc. Nu mă înşel. De asta m-ai întrebat cu atâta îndoială ce-aş zice dacă ai veni în Occident?

— M-am gândit că este posibil să ai pe cineva...

— Unei femei îi este mult mai greu să fie sinceră decât unui bărbat. Vouă vi se admite orice... O să fiu însă sinceră. După Alex a existat un bărbat la care am ţinut, la care am ţinut chiar foarte mult. E o întreagă poveste... se opri ea.

Aştepta s-o invit să continue, pentru că în acest sens se oprise. Provocator, într-un anumit fel.

— Spune! am îndemnat-o, făcându-i pe plac. Dar dacă trecutul e prea recent şi rana e încă deschisă...

— Nu despre asta este vorba. Amintirile sunt penibile... dintr-un anumit punct de vedere.

— Atunci...

— El mi-a făcut curte încă din ultima fază a căsătoriei cu Alex... Doar curte, nimic altceva. Ai să vezi... Eram în acelaşi cerc de prieteni, Alex observase, pentru că această curte era deosebit de insistentă, dar nu reacţiona în niciun fel. Pur şi simplu nu dădea importanţă. M-am ambiţionat şi i-am făcut unele avansuri lui Hug. Era opusul fostului meu soţ. Delicat, de o manieră ireproşabilă şi, mai ales, nu încerca să ajungă cât mai repede la scopul pe care îl urmăresc toţi bărbaţii. Poate şi din această cauză am suportat destul de uşor despărţirea de Alex. După divorţ, Hug a devenit nelipsit de lângă mine. Nu puteam bănui că el vizează situaţia mea materială, pentru că a lui era mult mai bună. Şi apoi, Hug nici nu se grăbea să mă ceară în căsătorie. Aşa a durat un an şi ceva. În cele din urmă am aflat că este homosexual. Asta-i tot, oftă Suzanne. Acuma ştii totul, spuse ea, şi mă privi cu ochi grei, aşteptându-mi răspunsul.

Zău dacă nu-mi venea s-o aplaud. Jos pălăria!

Suzanne îşi cunoştea meseria, nu glumă!

Şi în timp ce ea povestise, retrăindu-şi „amintirile”, îmi imaginasem deodată ce uşor trebuie să le fie unora de genul Suzannei să pună la îndopat gâsculiţe naive şi proaste, care înghit pe nemestecate tot felul de baliverne.

Cu alte cuvinte, după Hug, în timpul căruia ea postise – vai, biata! – venisem eu, vezi Doamne, cel mai bărbat între bărbaţi, şi, dacă e s-o luăm aşa, eram de fapt primul bărbatcu-adevărat pe care deschisese ea ochii! Da, eram cineva!... Aplauzele mi se cuveneau de fapt mie!...

— Suzanne, îmi pare rău că... te-am făcut să răscoleşti unele lucruri pe care tu le voiai... definitiv uitate.

— Le-am înfundat în cel mai ascuns colţişor din memoria mea, ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat. Ai insistat să-ţi spun... A fost ca o eliberare pentru mine. Nu vreau să existe niciun echivoc între noi. Nu numai acum. Niciodată! Te-ai gândit să vii în Occident pentru o perioadă mai îndelungată?

— Mă gândesc să mă stabilesc acolo.

— Ar fi extraordinar!

Se entuziasmase într-atât, încât mi-a fost teamă să nu se dezintegreze cumva.

— Crezi că ai să reuşeşti? se îngrijoră ea deodată.

— S-a ivit o situaţie care mi-ar putea oferi o asemenea posibilitate.

— Dar este perfect!

— Sper să reuşesc, am spus eu decis, ca o hotărâre definitiv şi irevocabil luată.

— Ar fi înlăturată astfel singura situaţie care se ridica într-un fel între noi. Rămânem cu tine aici o lună-două, hai trei... Şi pe urmă? Nici nu îndrăzneam să mă gândesc că va veni o asemenea zi. Ar fi soluţia cea mai perfectă!

Încă în lift mi-am simţit capul greu, în cameră m-a apucat o ameţeală plăcută şi totul era calm şi frumos, pe patul moale, cearşaful foşnea proaspăt, venea somn odihnitor fără vise, de care aveam atâta nevoie. Şi revăzând paharul ei cu coniac, pe care mi-l oferise, i-am mulţumit în gând că se sacrificase pe sine...

DE CÂND „TREI ASI” SUNT MAI MICI
DECÂT „DOUĂ PERECHI”?!

două zi ne trezi Otto, sunând de la recepţie:

— Mai dormiţi încă? Vă aşteptăm de un sfert de oră în hol! într-adevăr, trecuse de zece şi, îmbrăcându-ne în grabă, am coborât cerându-ne scuze pentru că i-am făcut să aştepte atât.

— Până mâncăm ceva, spuse Suzanne îndreptându-se spre restaurant, stabilim încotro s-o luăm. Ol, mi se adresă ea, nu vrei să aduci harta din maşină?

Avea nevoie să mă expedieze undeva, mă şi ridicasem să plec, abia aşteptam ocazia care să-mi permită să ies până la debitul de alături, dar Otto mă opri locului.

— M-am uitat azi-dimineaţă pe hartă... Am nişte treburi în Bucureşti şi v-aş face următoarea propunere: Plecăm cu toţii... cel mai bine mâine-dimineaţă, la prima oră. Dacă sosim diseară, mai mult ca sigur nu găsim camere. Până la Bucureşti nu sunt nici două sute de kilometri!

Nu de camere îi era lui Otto! Voia să mă aibă încă o noapte departe de Capitală, sosind dimineaţa mă putea controla mai uşor.

— Îmi rezolv treburile în câteva zile, continuă el, recuperăm ce-a văzut Suzanne şi o luăm spre mare.

— Otto, de ce să mergem acum la mare, când nu suntem încă în sezon?! obiectă Suzanne.

— Un moment! Vizităm o zi-două litoralul, apoi mergem în Deltă cinci-şase zile... Iar de acolo ne continuăm drumul spre nordul Moldovei, unde sunt mănăstirile.

— Aduc imediat harta, am spus, ridicându-mă decis de pe scaun şi în clipa următoare mă îndepărtam cu paşi grăbiţi de la masă.

Ieşind din hotel, am aruncat o privire spre maşinile parcate în faţă. La coborârea cu Suzanne din Poiana Braşov nu mai văzusem Mercedesul alb în refugiu, în schimb, îl găsisem staţionat în faţa hotelului. Acum nu era nicăieri. Am luat harta din maşină şi, întorcându-mă spre

intrarea hotelului, am schimbat brusc direcţia spre debitul de tutun, ca şi cum mi-aş fi adus aminte de ceva.

— *Drum nou* de astăzi are programul de radio? am întrebat vânzătorul.

— Are. Şi eu urmăresc în ziarul nostru programul de radio.

— Daţi-mi voie, fiţi bun, să arunc o privire de treizeci de bani peste el.

— Cu cea mai mare plăcere. Cum o să vă iau bani?! şi vânzătorul îmi întinse ziarul *Drum nou*.

Pentru o mai mare siguranţă, fusese stabilit, printr-un mesaj similar, că voi „citi” ziarul lângă debit şi-l voi restitui imediat după descifrarea mesajului, operaţiune care îmi era acum mult mai la îndemână. Atent să nu dea Otto peste mine, m-am rezemat de zid şi am deschis ziarul. Soarele bătea exact ca să-mi permită o mai uşoară reperare a perforărilor făcute cu acul în literele de tipar.

„Început. Respectaţi întocmai indicaţiile lui. Inginerul va fi pregătit. Sfârşit”.

— Vă mulţumesc foarte mult! am zis şi i-am înapoiat vânzătorului ziarul, răsuflând uşurat.

Ieşind după mine sub un pretext oarecare, Otto mi-ar fi putut cere ziarul, vezi Doamne, pentru a-şi da seama dacă reuşeşte să înţeleagă ceva, şi eu nu l-aş fi putut refuza. Este adevărat, perforările erau foarte greu observabile pentru cel care nu ştia unde să le caute şi ele apăreau doar atunci când ziarul era ţinut în lumină, dar Otto nu era un novice în treburi din astea!

M-am întors fără grabă şi, aşezându-mă la masă, m-am arătat preocupat:

— Trebuia să se transmită astăzi la prânz o schiţă de a mea, umoristică... Am văzut că nu-i în program. Dracu’ să-i pieptene!

— Unde să se transmită? nu înţelese Otto.

— La radio, am spus plictisit.

— Aaa, pricepu el.

Am desfăcut harta şi, reperând cele două variante ce pornesc de la Brăila spre Galaţi-Iaşi, cealaltă spre Focşani-

Bacău, le-am explicat tot ce am putea vedea, de cât timp aveam nevoie pentru fiecare obiectiv turistic, i-am ademenit lângă Vatra Dornei, unde un ţăran ce ne-ar putea face nişte păstrăvi în spuză – să nu-i uiţi toată viaţa, le-am arătat drumul de întoarcere cu variantele lui spre Cluj sau Reghin-Sovata.

— Eu rămân la părerea mea! spuse Suzanne, după ce am încheiat. Facem la ducere drumul pe care ni l-a arătat acum Ol, iar la întoarcere, Delta şi litoralul, pentru a rămâne la mare două sau trei săptămâni.

Era gratuită, ştiam, toată discuţia aceasta, dar eu trebuia să particip la jocul pe care mi-l impuneau.

— Depinde şi de timp... Nu-i exclus să fie acum frumos la mare, iar mai târziu urât!... am încercat să fiu neutru, dar, în acelaşi timp, să susţin varianta lui Otto.

— Are dreptate Ol! mă aprobă el. Vedem la Bucureşti ce se întâmplă cu vremea, ne interesăm ce pronosticuri dau meteorologii şi hotărâm atunci. Deci, n-aveţi nimic împotrivă să mergeţi cu noi la Bucureşti?

— Din punctul meu de vedere este perfect. Am unele lucruri de pus la punct... şi m-am uitat semnificativ la Suzanne.

— Dacă şi 01 vrea... Ne întoarcem, n-am nimic împotrivă.

După două ore eram la Sibiu. Am vizitat Brukenthal-ul, oraşul vechi, am urcat la Păltiniş şi, în cele din urmă, ne-am oprit în Dumbrava.

— Noi rămânem cu Ol pe o bancă, voi, dacă vreţi, duceţi-vă la animale, le propuse el, expediindu-le la colţul zoologic.

Lipsa mea de la masă îi permisese să se informeze în amănunt despre tot ce se întâmplase după ce mă despărţisem de el, care fusese starea mea sufletească în timpul cât petrecusem cu Suzanne la bar – şi acestei stări îi acorda el, desigur, o maximă importanţă – aflase despre clarificările sentimentale pe care le provocasem, despre intenţiile mele de viitor şi, după cum mi se părea, Otto era convins că totul este O.K. în ceea ce mă priveşte.

Îi servisem Suzannei încredere, încrederea aceasta era ca un unt proaspăt pe sandvişul lor, Otto urma doar să pună icrele negre.

— Aţi înţeles probabil că trebuie să ne întoarcem la Bucureşti pentru cele discutate ieri. Problema a fost ca Suzanne să nu sesizeze nimic. Nu v-a întrebat aseară ce-am discutat noi atâta?

— Nu, era în continuare supărată, dar am împăcat-o ducând-o la bar. Se pare că aţi avut dreptate referitor la cele ce mi-aţi spus ieri despre ea.

— În mod sigur!

— Adevărul este că nici eu nu ţin mai puţin la Suzanne.

— Noi trebuie să fim însă cu capul pe umeri. Să judecăm lucrurile sub toate aspectele lor.

Cât timp am fost în patru, Otto se arătase cât se poate de prietenos faţă de mine, vesel şi, într-un anumit fel, deschis, ca şi cum nimic nu se întâmplase aseară, şi eu credeam că

Otto încearcă să-mi câştige chiar simpatia. Acum însă era distant şi rece, ca şi cum mi-ar fi spus: „Afacerile sunt afaceri, iar în aceste afaceri patronul sunt eu!”

Continuă, intrând direct în subiect:

— Sosind la Bucureşti, trebuie să vă ocupaţi imediat de inginerul Dobra. Fiecare zi câştigată ne apropie în mod corespunzător de rezolvarea întregii chestiuni. Cu precauţiile…

L-am întrerupt:

— Dacă ştiam că nu pot să-mi iau asemenea precauţii, nu acceptam nici pentru întreitul sumei! Tocmai aici se ridică o problemă. Nu pot în niciun caz să mă duc la şantier cu maşina Suzannei. Consideraţiile sunt multiple.

— Nu, nu cu maşina Suzannei. Nu puteţi împrumuta de la cineva o maşină?

Am stat puţin pe gânduri, ca şi cum mi-aş fi trecut în revistă prietenii.

— Sper că da. Mă gândesc în special la un amic, care are un Renault 16 ca al meu, numai că este de altă culoare.

Nu, inginerul Dobra nu va sesiza acest lucru. Şi dacă va sesiza, o să fac de aşa manieră... „Da, e a unui prieten” şi o să schimb vorba.

— V-aţi gândit cum să-l abordaţi?

— Cred că o să apelez la el solicitându-i sprijinul pentru a aranja în serviciu o cunoştinţă de-a mea. M-a rugat mai de mult o tânără în acest sens. Mâine, voi face în aşa fel încât s-o întâlnesc ca din întâmplare şi ea o să mă întrebe dacă n-am uitat-o cu ce m-a rugat. Îi voi promite că mă voi ocupa în zilele următoare şi o să-i vorbesc lui Dobra despre ea.

— Este foarte bine aşa! mă aprobă el.

— Dobra n-o să mă refuze. Am scris acum câţiva ani despre el foarte elogios... Undeva, poate acest reportaj l-a şi făcut remarcat. În orice caz, de atunci suntem în bune relaţii, ne telefonăm reciproc... Nu, nu cred că Dobra o să mă refuze.

A fost clipa când m-am gândit că în cazul în care lui Otto i-ar trece prin cap să mă întrebe „Dobra şi mai cum?” eu aveam să fac o mutră de urangutan şi judecând cu viteza troleibuzului 84, o să-i spun că mă duc după Anca Petroveanu, ca să aflu de la ea numele mic al fostului ei soţ.

Am căutat să închei cât mai repede:

— O să fie şi pretextul pentru a-l invita undeva. Ca să-i pot vorbi. Înţeleg însă că veţi acţiona concomitent în privinţa sumei de bani! Treburile acestea nu se fac telegrafic... Iar eu vreau o chitanţă pe numele meu şi nu cu parolă. În legătură cu condiţiile, sper că am fost aseară cât se poate de clar!

— Da, ele vor fi respectate, aveţi cuvântul meu.

Am zâmbit ironic.

— O să-mi daţi voie să-mi iau măsuri de precauţie în ambele direcţii.

— În ce sens? sună aspru întrebarea lui.

— În sensul ca riscul să nu fie gratuit. Dumneavoastră o să-mi daţi chitanţa, eu la întâlnire o să vin fără aparatul fotografic, care bănuiesc că nu este cât o

ladă, iar după ce o să verific chitanţa şi o s-o pun unde ştiu eu, vă predau ce trebuie predat.

— Nu aveţi, deci, încredere?

— Ba da. Dar chitanţa bancară îmi va demonstra că n-a fost o falsă investiţie de încredere.

— Îmi pare rău…

— De ce? Dintre noi doi, primul care şi-a pus încrederea la dispoziţie am fost eu. La Salzburg… Apoi la Tils… Daţi-mi voie să am acum o rezervă.

— Bine.

— Am o întrebare pe care vreau să v-o pun din simplă curiozitate.

— Poftim!

— Un clişeu poate reda imaginea desenului unei chei. Dar nu şi dimensiunea fiecărui amănunt în parte!

— Pelicula are gradaţii milimetrice. Milimetrice la mărire… V-am spus: mijloacele noastre sunt excepţionale! Cheile vor trebui fotografiate… La înmânarea aparatului, o să vă explic cum trebuie să procedaţi.

Am vrut să spun ceva, dar Otto mă făcu atent cu o mişcare a braţului. Pe alee înainta un grup de tineri şi, în cele din urmă, a trebuit să ne ridicăm; doi dintre ei se aşezaseră chiar lângă noi, în timp ce alţii ocupaseră gălăgios banca vecină.

Sosiserăm în Bucureşti încă înainte de zece, camerele le rezervaserăm telefonic de la Braşov, aşa că nu întâmpinarăm niciun fel de greutăţi în această problemă, rezolvată de altfel din timp, aşa cum o cereau regulile jocului. După un duş rece, foarte indicat după drum, am coborât în hol, unde aveam întâlnire cu Otto şi Hellen.

Încercasem să scap de Suzanne, îmbrăcându-mă mult mai repede. M-a rugat alintându-se, să n-o las singură. Ca şi cum „Athénée Palace” ar fi fost bântuit, ziua în amiaza mare, de fantomele unor fecioare invidioase şi crude! Noaptea, poate, nu este exclus… N-am forţat nota pentru a nu stârni bănuieli nedorite.

Am hotărât să profit de faptul că Otto şi Hellen nu coborâseră încă în hol şi după ce ne-am aşezat în fotolii

pentru a-i aştepta pe cei doi, m-am ridicat brusc şi, scuzându-mă faţă de Suzanne, m-am îndreptat spre standul cu ziare.

Tânăra cu nasul în vânt şi breton era acolo. Cunoscându-ne, nu mai era nevoie de parolă.

— O *Românie liberă*, vă rog, am cerut simplu. Ştiind că voi fi astăzi singur, Suzanne făcuse în aşa fel încât să îmbrac sacoul de antilopă, care îmi venea ca turnat.

Am rămas lângă stand şi, deschizând ziarul la „Mica publicitate”, am căutat mesajul. În hol domnea o lumină difuză, n-am reuşit să descifrez decât cuvintele. „Început” şi „Sunteţi”, când a intervenit vocea fetei:

— Un moment! îmi ceru ea ziarul. V-am dat numărul de duminică.

Am ridicat privirea, Otto venea spre mine.

— Iertaţi-mă, lunea nu apar toate ziarele. „În faţă la «Cina» – maşină”, continuase fata, întinzându-mi *Scânteia* şi luând cu cealaltă mână *România liberă* înapoi.

Am desfăcut calm ziarul, căutând programul de radio. Când l-am simţit pe Otto oprindu-se lângă mine, am spus „îndată” şi am continuat să parcurg, preocupat, programul de radio.

— Ceva interesant? mă întrebă el.

— A, nu... Nu m-am uitat încă prin ziar.

Ne-am îndreptat în direcţia fotoliului în care o lăsasem pe Suzanne.

— Voiaţi să-mi spuneţi ceva? l-am întrebat.

— Da, voiam să vă spun că emisarul nostru este în drum – şi îşi privi ceasul – spre Zürich, pentru a vă îndeplini condiţiile.

— Cum aţi procedat?! am făcut speriat.

— Fiţi calm! spuse el rar. Stăpâniţi-vă. Putem fi observaţi. Prin curier; mă credeţi copil?!

— Tocmai... am spus eu, ca să spun ceva.

— Mâine sau cel târziu miercuri voi dispune de chitanţa cerută. Aşadar, aştept rezultate.

— Asta şi aveam de gând să fac în dimineaţa aceasta. Să dau de cunoştinţa mea, pentru a pregăti motivul

întâlnirii cu... Am evitat să pomenesc numele inginerului Dobra, arătându-mă astfel prudent.

— Foarte bine.

— Ce să fac însă cu Suzanne? O să caut să inventez ceva...

— I-aţi spus că aveţi de aranjat unele treburi. V-aţi referit la treburile noastre, ştiu... Spuneţi-i, de pildă, că trebuie să vă duceţi la radio, în legătură cu schiţa aceea umoristică... Şi mai găsiţi... O s-o trimit cu Hellen în oraş.

— Ar fi perfect! Maşina ei însă, şi mai ales cu număr străin, sare în ochi. Iar fără maşină...

— Folosiţi taxiurile. Nu coborâţi exact la adresă... mă instrui el. Lăsaţi totdeauna o distanţă... pentru a continua pe jos. Şoferii de taxiuri au o memorie profesională a fizionomiilor...

— Da, da, aveţi dreptate!...

La dracu', atâta lucru ştiam şi eu!

Apropiindu-ne de Suzanne şi Hellen, după ce m-am salutat cu aceasta din urmă, am desfăcut din nou ziarul:

— Ia să vedem ce noutăţi mai sunt în lume. Şi am adăugat zâmbind: Să nu se fi prăbuşit vreun avion în drum spre Zürich...

— De ce spre Zürich? mă întrebă Suzanne mirată.

— S-a mai prăbuşit unul săptămâna trecută.

— Zău? Se spune că siguranţa călătoriei cu avionul a sporit considerabil... Şi totuşi, numărul catastrofelor aeriene a crescut de mai bine de zece ori în comparaţie cu acum douăzeci de ani!

— Pentru că traficul a crescut de peste cincizeci de ori! interveni Otto.

Discuţia a continuat pe aceeaşi temă, terminând de răsfoit ziarul l-am pus, ca pentru a scăpa de el, în spate, pe fotoliu şi m-am grăbit să-i informez:

— Apropo de avioane... în California, un bimotor a fost adus la aterizare forţată. O contrabandă de heroină, de vreo patru milioane de dolari.

— E businessul zilei, remarcă Otto.

Businessul zilei era altul...

— Pe mine o să vă rog să mă iertaţi, şi m-am uitat la ceas. Am câteva treburi pentru două-trei ore, am spus, privind-o semnificativ pe Suzanne.

— Şi eu ce fac? se alintă ea, răspunzându-mi în acelaşi fel că a înţeles despre ce treburi e vorba.

— Da, e timpul şi pentru mine să plec, interveni Otto. Rămâneţi singure-singurele, aici e plin de bărbaţi bine, tipul de pe canapea vă mănâncă din priviri...

M-am uitat, era un fel de Homo Sapiens şi încă un exemplar nu prea reuşit.

— Lăsaţi-l să se uite, i-am spus eu lui Otto.

— Eşti foarte generos!... remarcă Suzanne, zâmbind ironic.

— Nu, vorbesc serios, interveni Otto, urcaţi-vă în maşină... Suzanne, tu ştii cam ce trebuie văzut în Bucureşti. Ne întâlnim la masă, în jurul orei două.

— Mai bine două şi jumătate, am propus eu, nefiind sigur că o să mă pot descurca în intervalul acesta de timp.

Ne-am luat rămas-bun şi, schimbând câteva fise la garderobă, m-am instalat lângă un telefon public din apropierea hotelului. Apoi, cu agenda în mână, am înscenat două convorbiri. Una cu o aşa-zisă Lidia, a doua cu institutul inginerului Dobra, vorbind ca şi cum la celălalt capăt al firului ar fi fost într-adevăr cineva.

Pentru orice eventualitate, însă, am apăsat cât am putut de tare receptorul de ureche, pentru ca nu cumva toate drăciile din sacoul meu de antilopă să înregistreze şi tonul, care bâzâia fără întrerupere, să-mi spargă timpanul aproape.

Pretextul o dată creat pentru deplasări în oraş cu taxiul, m-am îndreptat, scurtând drumul, prin scuarul Ateneului Român, spre restaurantul „Cina”. „În faţă la Cina – maşină” – spusese tânăra de la standul de ziare. Nu ştiam însă nici culoarea maşinii şi nici alte amănunte, cu ajutorul cărora aş fi putut-o repera, şi nici parolă nu aveam pentru a fi identificat de către şofer.

La adresa apartamentului 4 fusesem rugat să nu vin din proprie iniţiativă şi, mai ales, necondus, iar eu trebuia

să ajung cu orice preţ la căpitanul Vlad. Cuvintele „în faţă la

Cina – maşină” le aveam asupra mea, înregistrate de unul din nasturi şi ele trebuiau neapărat şterse.

Şi acum ce fac? Mă urc în primul taxi din faţa restau „rantului şi-i spun şoferului cam aşa: „Nene, du-mă unde vrei, eu altceva nu ştiu să-ţi zic”? O să se uite şoferul la mine ca la un cimpanzeu împăiat, cobor şi iau altă maşină? Şi aşa mai departe, până dau de cel care mă aşteaptă aici? Dacă între timp oamenii lui Otto nu mă poftesc într-o maşină de-a lor şi atunci totul o să fie perfect.

În timp ce îmi treceau aceste gânduri negre prin minte, m-am apropiat de staţie şi o maşină s-a desprins de lângă coloana de taxiuri. La volan se afla şoferul Daciei-1300 care mă preluase din faţa editurii chiar în prima zi după sosirea în ţară. Numai că eu mă urcasem acum într-o Volgă de un alb spălăcit şi nu într-o Dacie-1300 roşie!! Ori am ajuns să nu deosebesc o Dacie-1300 de-o Volgă?! Fapt este că eram pe mâinile cui trebuia, avusese el grijă, căpitanul Pascu, să nu devin satelit artificial al restaurantului „Cina”.

Şoferul n-a mai recurs la trucul cu stopul şi nici n-a gonit ca pe un circuit de viteză; a ales, pur şi simplu, drumul cel mai drept spre Casa Scânteii. Ajungând aici, a oprit la intrarea de la extremitatea aripii din dreapta.

Pascu m-a preluat din spatele uşii, am urcat cu liftul, am străbătut mai multe coridoare, am coborât şi am urcat scări... Lucrasem câţiva ani în clădirea aceasta, în stil atât de brâncovenesc, ştiam pe unde se poate ajunge mai repede la bufetele mai multor redacţii, însă Pascu mă conducea prin labirintul coridoarelor de parcă el ar fi proiectat monumentul respectivei epoci.

Când am ajuns la destinaţie, adică la „Expediţia” Combinatului Poligrafic Casa Scânteii, eram exact în spatele extremităţii aripii din stânga. Unul dintre subalternii căpitanului Vlad mi-a preluat haina; eliberat de ea, m-am urcat într-o maşină închisă, trasă cu spatele la intrare.

— Alaltăieri noaptea, la bar aţi băut un whisky, nu? l-am luat eu la sigur pe căpitan, după ce-am pornit.

— De unde ştiţi? fu el surprins.

— Vreţi să vă spun ce conţin buzunarele dumneavoastră? Am râs amândoi, amintindu-ne că, pe atunci, mai aveam timp şi de câte o şuetă.

În locul Aurei. În apartamentul cu numărul 4 ne primi colonelul Dumitru.

— Cu o jumătate de oră înainte am terminat de ascultat înregistrarea convorbirii dumneavoastră cu Otto în Poiana Braşov. Luaţi loc! mă invită colonelul într-un fotoliu. Aţi trecut cu bine hopul cel mai greu. Tovarăşa Moraru, te superi dacă ne faci câte o cafea? se adresă el în direcţia camerei cu glasvand.

— Îndată, tovarăşe colonel! se auzi vocea Aurei.

— Şi ne dai şi un coniac?

— Aveţi grijă, îmi făcu colonelul cu ochiul, tovarăşa Moraru mi-a spus că vă cheamă în judecată pentru abuz în serviciu!

Am simţit că roşesc, nu trebuia să-i povestească... Am încercat să parez:

— Numai că eu nu sunt funcţionar public!... Şi apoi, noţiunea de documentare este foarte complexă!... Cum vi s-a părut convorbirea cu Otto? Tare aş vrea s-o ascult într-o zi, după ce se va încheia această poveste. De-abia la „rece”, detaşat suficient de toate cele întâmplate, o să pot să-mi dau seama unde am spus ce nu trebuia sau unde trebuia să mai adaug ceva.

— O s-o ascultaţi, de ce nu?! E convorbirea dumneavoastră... zâmbi colonelul. Unele pauze în momentele-cheie mi s-au părut, ca să fiu sincer, prea scurte. Adică frământarea...

— Se prea poate... Eu am jucat însă pe ele! N-am tăcut pur şi simplu.

— Da, este adevărat. V-a inundat cu fotografii!... Unele am înţeles ce conţineau... Vă aduceţi aminte... – se uită colonelul într-un carneţel – ... ce reprezenta fotografia

a doua? Imediat după cea făcută de Aralian la dumneavoastră acasă. Când număraţi mărcile sau dolarii.

— Plăteam magnetofonul la magazinul reprezentantei „Uher” din Viena.

— Da, da. Aţi văzut pentru ce au avut ei nevoie de maşina dumneavoastră?

— Numai la asta nu m-aş fi gândit.

— Doi iepuri dintr-un foc! Accepţi, o folosim ca să te scoatem din ţară. Nu, o îndopăm cu mărci false şi-ţi regizăm un scandal din care n-ai să mai ieşi niciodată! îşi cunosc meseria, asta ştiam... Au lucrat destul de inteligent. Aţi văzut cât de minuţios gândesc fiecare amănunt, nesemnificativ chiar, la prima vedere, cât de minuţios pregătesc totul?

Îmi rămăseseră ţigările în haină, am apelat la cele ale Căpitanului Pascu, care fuma „Virginia” fără filtru. Mă servise colonelul cu ţigări, dar pe mine „Snagov”-ul mă îneacă, nu pot să sufăr ţigările astea. Făcând o asociaţie de idei, l-am întrebat pe colonelul Dumitru:

— Cum scot ei ce le trebuie din nasturii hainei? Cât mi-a permis prudenţa, am urmărit să văd ce se întâmplă. N-am observat nimic.

— Nu scot, înlocuiesc. Piciorul nasturelui, ca şi întreaga carcasă, este din metal şi el se înşurubează în carcasă, făcând astfel contact între aparatură şi firele din interiorul hainei. La momentul oportun, Suzanne deşurubează nasturii şi îi înlocuieşte cu alţii.

— Fotografiile cu care m-a servit Otto erau cât se poate de clare... De pildă, când dansam cu Suzanne în localul acela de noapte din Salzburg, ringul era cufundat în semiobscuritate... în general, localurile de acest gen nu prea cheltuiesc banii pe lumină!... Ei bine, nu fotografia în sine este compromiţătoare, cât amănuntele surprinse cu indiscreţie de aparat! Ca să nu mai vorbesc că în imaginea care mă înfăţişa stând în şezlong, pe terasa piscinei, se vedeau clar mărcile vest-germane... Aşa cum se vedeau şi în fotografia făcută de Aralian la mine în casă.

— De fotografii făcute în întuneric total n-aţi auzit?

— La fizică luam doar note de trecere.

Colonelul zâmbi, îşi aprinse o ţigară şi reluă:

— Unul din cei cu care Otto a luat contact aici a plecat azi-dimineaţă cu avionul de Paris. N-aţi surprins ceva din care să deduceţi ce-ar putea însemna această plecare?

— Mai mult decât atât, ştiu sigur despre ce este vorba. Ieri, în Dumbrava Sibiului, i-am amintit lui Otto despre condiţiile mele. I-am atras atenţia că-i voi cere întâi chitanţa cu depunerea sumei de bani pe numele meu şi, de-abia după ce mă voi convinge că totul este în regulă, îi voi preda aparatul cu clişeele cheilor inginerului Dobra. Azi-dimineaţă, în hol la „Athénée Palace”, Otto m-a asigurat că emisarul lor a şi plecat spre Zürich, pentru îndeplinirea condiţiilor mele.

— Mi-aţi spus un lucru extrem de important! Da, da, despre asta este vorba... zise ca pentru sine colonelul şi continuă: Nu ştiu cum i-aţi pus problema în Dumbrava Sibiului, şi oricum i-aţi fi pus-o era după un timp de gândire, noaptea aţi forţat puţin nota. Şi aţi forţat-o mai ales după o pauză nu prea mare.

— Am vrut să-i arăt că sunt omul care ştie ce să aleagă în asemenea situaţii. Nu atât în sens de promptitudine... Acestea au fost cel puţin intenţiile... ce-a ieşit...

— Nu, nu, a fost bine. Aşa cum am prevăzut, Otto a gustat binişor din condiţiile cu chitanţa. Ea i-a dat certitudine că accepţiunea dumneavoastră nu este una fictivă.

— Certitudinea aceasta am încercat să i-o întăresc şi mai mult, seara, cu Suzanne la bar.

— Căpitanul, arătă colonelul spre Pascu, a încercat să vă prevadă paşii. N-aţi jucat rău pe îndrăgostitul frământat de îndoieli. Nu, tovarăşe căpitan, parcă aşa spuneaţi?

— Amândoi au fost la înălţime!... se uită Pascu la mine zâmbind. Cu o femeie ca Suzanne să fii la înălţime...

— Faptul că Otto şi-a trimis omul la Zürich...

— Mă scuzaţi că vă întrerup, tovarăşe colonel, Otto a

fost ieri în permanenţă cu mine. Azi-dimineaţă, la fel. Nu l-am văzut luând legătura cu nimeni.

— Nici n-a luat. Şi probabil nici n-o să ia în sensul legăturilor la care vă referiţi. Cu toate că el putea s-o facă noaptea sau, pur şi simplu, eliberându-se de dumneavoastră. Tipul este însă mai mult decât precaut. L-a suplinit Hellen.

— Pe cine n-am mai întâlnit este Alex. El ce hram poartă, tovarăşe colonel?

— La prima vedere, Alex a venit aici în interes de afaceri. Asemenea lucruri nici nu sunt greu de regizat!...

— Poveştile Suzannei... A intrat atât de bine în pielea femeii cu bani – vila cu piscină, Lamborghini Espada... M-a servit alaltăieri seara la bar cu câteva amintiri dureroase despre o nefericită experienţă cu un tip, avut ca şi ea, dar care s-a dovedit, în cele din urmă, homosexual... încolo însă, fin şi extrem de delicat. A găsit şi pentru Alex o poveste, roz bombon, cu fundă albastră de catifea...

— Alex se menţine într-o totală rezervă. Şi, deocamdată, în afară de două întâlniri cu Suzanne, nimic altceva.

— Să fie el tipul pregătit pentru chei?

— Vom vedea. În orice caz, ei au început să se grăbească. Ne convine perfect. Din toate punctele de vedere. Din păcate, stăm pe loc în privinţa clişeelor executate de Adriana Costin. Cercul celor vizaţi s-a redus acum la cinci, dar asta nu înseamnă încă mare lucru. Unul dintre ei are clişeele. Individul s-a dat la fund şi nu vrea să iasă de acolo! Adriana Costin umblă pe sub nasul lor cu ceasul pe mână... Nimic. Trebuie să tulburăm apele. Şi aici v-am ruga să ne ajutaţi.

— Vă ascult, am spus eu, privindu-l cu atenţie pe colonel.

— În după-amiaza asta o să am o întâlnire cu inginerul Dobra, pentru a-i cere sprijinul.

— Mă iertaţi, iar vă întrerup. Cum îl mai cheamă pe inginer? Dobra şi mai cum?

— Alexandru.

— Bine că n-am uitat să vă întreb!

— De ce? Ce s-a întâmplat? vru colonelul să ştie.

I-am relatat ce-i spusesem lui Otto despre legăturile mele cu inginerul Dobra, cum schimbasem vorba de teamă să nu mă întrebe Otto care este prenumele inginerului.

— V-am întrerupt, tovarăşe colonel.

— Îi voi cere sprijinul, spuneam, inginerului Dobra pentru ca el să vă primească pe şantier şi, totodată, vom întocmi un text al discuţiei pe care o veţi avea cp el în maşină. Nu e bine să veniţi pe şantier cu Espada.

— Discuţia cu Otto din Dumbrava Sibiului n-o cunoaşteţi?

— Nu, discuţia aceasta n-a putut fi înregistrată. De ce?

— I-am explicat că maşina Suzannei ar putea bate la ochi, el a fost de acord şi mi-a sugerat să împrumut de la unul din prietenii mei o maşină. I-am spus că am în vedere pe cineva care are un Renault 16, şi într-adevăr aşa este, dar amicul în cauză pleacă des în provincie.

— Dacă întâmpinaţi greutăţi, o să rezolvăm noi această problemă. Tovarăşe căpitan, v-aţi notat? se adresă colonelul spre Pascu.

— Da, tovarăşe colonel.

— În maşină, reluă colonelul, inginerul Dobra o să vă povestească cele întâmplate cu Stymson, într-o variantă modificată oarecum, şi eu v-aş ruga să-i transmiteţi lui Otto cele auzite de la inginer.

— Glumiţi? am zâmbit.

— Nu, deloc. De altfel, această convorbire va fi înregistrată de magnetofonul pe care ei vor avea grijă să-l aveţi în haina de antilopă sau prin intermediul altuia. Este bine însă să manifestaţi iniţiativa şi să le „vindeţi” pontul cu Stymson.

— Nu înţeleg ce urmăriţi. Vreţi să-i determinaţi să renunţe astfel?...

— Dimpotrivă: să-i pun pe foc. O să-i apuce pur şi simplu turbarea când o să afle că încă cineva şi-a băgat nasul în businessul lor! în businessul în care au investit ei

nu numai atâţia bani, dar şi atâtea speranţe! Şi or să tulbure ei apele, ca să-l scoată de la fund pe acela pe care îl căutăm noi. Poate au ei noroc, poate ştiu ceva…

— Am înţeles. Ideea nu-i rea, am spus şi, deodată, mi-am dat seama că lucrurile nu stau chiar atât de perfect. Am reluat cu voce măsurată: Scăpaţi însă ceva din vedere. Când vor afla că se ştie despre clişeele făcute de Adriana Costin, îşi vor lua zborul ca potârnichile!

— Nu, nu se ştie nimic.

— Atunci? Dumneavoastră spuneaţi…

— Adriana Costin… Speriată de cele întâmplate lui Stymson, l-a căutat pe inginerul Dobra cu care, vezi Doamne, e rudă şi care a angajat-o la institut. I-a povestit tot inginerului Dobra. Lucrurile acestea s-au întâmplat acum câteva zile şi inginerul o să vă ceară sfatul în maşină, s-o denunţe sau nu? Bineînţeles că nu, o să-l sfătuiţi dumneavoastră, demonstrându-i astfel lui Otto că-i serviţi interesele şi, implicit, pe cele personale. Şi, în acest sens, o să-l speriaţi pe inginer că poate s-o păţească din cauza fetei. Cam în genul ăsta o să fie textul, nu m-am gândit încă la toate amănuntele, şi colonelul îşi masă fruntea cu degetele.

Am înţeles că era obosit, arăta într-adevăr ca după o noapte nedormită, dar eu mai aveam unele lucruri de spus:

— Cred că Otto a aflat despre cele întâmplate lui Stymson…

— Mai mult ca sigur.

— Nu, altceva am vrut să spun. Am vrut să scot în evidenţă faptul că este foarte bine informat. Ştie, de pildă, de existenţa celui de-al doilea dosar al proiectului! Că inginerul Dobra lucrează la unele modificări!…

— Da, a aflat. Mark Dominic n-a stat degeaba aici. Unele lucruri au putut fi deduse, dacă ţinem seama de natura aparatajului electronic… Apoi, din păcate, mai avem încă destui flecari. „Nu ştiu cum rezistă Dobra ăsta! … Mi-a zis Popescu, azi, că n-a plecat nici astă-noapte acasă. Cică iar modifică la instalaţia lui!” „Da, dar se umple de bani!” „Ei, ce vrei, meritul lui! Ziua se duce pe

şantier, noaptea lucrează în institut... Cât poţi să rezişti aşa?” Sigur, un dialog improvizat, dumneavoastră v-ar ieşi unul mai bun. Urcaţi-vă însă într-un autobuz sau în tramvai, când se iese de la birouri... Şi nu-i exclus ca Mark Dominic să fi luat, nu o dată, troleibuzul din faţa institutului, amestecându-se printre salariaţii acestuia. Pentru cine ştie să pună în relaţie azi un amănunt, mâine un altul, poimâine încă unul, asemenea dialoguri sunt de nepreţuit! Oamenii de ştiinţă nu reconstituie oare, având la dispoziţie doar câteva oscioare, scheletul unui mamut? Sigur, nici aici n-o poate face oricine. Ei bine, ei au oameni pregătiţi special pentru treburi din astea. Să nu uităm apoi de maşinile electronice!... îi dai un cuvânt, şi maşina îţi compune câteva sute de variante posibile. Dar dacă îi mai dai două, trei, patru cuvinte! Atunci ea le corelează şi numărul variantelor scade. Apoi, iar câteva cuvinte... Şi aşa până rămân doar câteva variante.

— Nu înţeleg, de ce a mai avut Otto nevoie să fie prezent Mercedesul alb în refugiu când a trecut la recrutarea mea?

— Ca să vă daţi seama că prezenţa acelui Mercedes nu este o simplă întâmplare. El tocmai pe asta a mizat! De altfel, a şi spus... Nu reţin exact, dar ceva în genul ăsta: „Nici nu suntem singuri şi putem discuta şi în linişte”.

— Da, da, şi încă insinuant.

— Vedeţi! Având tot timpul Mercedesul în faţă, eraţi prins ca într-o capcană şi din acest punct de vedere.

Am mai stat un timp cu colonelul Dumitru de vorbă, am răspuns la câteva întrebări ale căpitanului Pascu, furnizându-i amănunte asupra unor lucruri pe care oamenii lui nu avuseseră cum să le afle şi, în cele din urmă, am făcut înapoi drumul la Casa Scânteii.

Mă aştepta aici preţioasa mea haină, am străbătut, de astă dată singur, kilometri de coridoare şi am ieşit pe unde intrasem. Era aproape trei, până la „Athénée” mai făceam cu taxiul cel puţin zece minute. Nu stătusem însă degeaba, Otto va fi mulţumit, îi duceam veşti cât se poate de bune.

Se găseau cu toţii la masă, mi-am cerut pentru întârziere scuzele de rigoare. În timp ce mă aşezam lângă Suzanne, i-am dat de înţeles lui Otto, privindu-l semnificativ, că totul este în regulă.

La ieşirea din restaurant, am rămas cu el în urmă şi după ce Suzanne şi Hellen se distanţaseră puţin, l-am informat asupra celor făcute.

— În privinţa inginerului totul este perfect. Mi s-a spus că-i la minister, nu mai revine la institut, pleacă de acolo direct în provincie. „Încercaţi la sfârşitul săptămânii, vineri sau sâmbătă”, mi-a spus secretara.

— Şi asta numiţi dumneavoastră perfect? se uită Otto straniu la mine. Să aşteptăm o săptămână încheiată fără să întreprindem nimic?!

— De ce? am spus contrariat. Fiind pe şantier, îl voi putea aborda exact cum am discutat împreună.

— Şi v-aţi propus să faceţi drumul mâine?

— Probabil că da.

— Ce înseamnă probabil?

— Cunoştinţa mea, tânăra aceea, este plecată din Bucureşti. S-a angajat pe litoral. M-am gândit atunci la o altă soluţie, care mi s-a părut cea mai bună. Obţin de la o publicaţie comanda unui reportaj de pe şantier şi, cu delegaţia respectivă, nu va mai fi nicio problemă. Inginerul este acolo... deci, nu m-am dus special pentru el...

— Da, da.

— Sau o să găsesc ceva tot în genul primei soluţii. Aş putea pur şi simplu inventa pe cineva... Un alibi îmi este necesar totuşi, pentru orice eventualitate, nu?

— Bine, să zicem că mâine sau în cel mai rău caz poimâine, avem rezultatul care ne interesează. Ce facem cu el? Aşteptăm?

— Sunt doar trei zile la mijloc. Până... este valorificat rezultatul... De unde sunteţi atât de sigur că inginerul Dobra n-a luat dosarul cu el pe şantier?!

Otto rămase câteva clipe pe gânduri, ca şi cum ar fi trecut în revistă unele lucruri ştiute.

— Da, poate aveţi dreptate... Acţionaţi! Ar fi bine ca

mâine să ne aduceţi un rezultat favorabil.

— Şi rezultatul dumneavoastră?

— Tot în cursul zilei de mâine.

— O.K! am dat eu din cap.

Aflând că voi fi şi după-amiază ocupat, Suzanne se arătă cât se poate de înţelegătoare şi îmi făcu un semn complice în sens de succes. Am fost sigur că era sinceră. Ştia doar foarte bine natura treburilor mele!

„Aşadar, iată-mă liber!” Am ieşit vesel în stradă. În sfârşit liber! Şi mi-am adus aminte de toată aparatura cu care eram îndopat.

Cu buzunarele pline de fise, m-am oprit din nou lângă telefonul public ştiut şi, în cele din urmă, am găsit o cunoştinţă feminină, tocmai potrivit intenţiilor mele. A fost de acord să ne întâlnim la „Katanga”.

Îmi devenise atât de nesuferit cafe-barul acesta, într-atât se schimbase faţă de ceea ce fusese odată, încât dacă e să-mi cadă în drum, privirea preferă „borcanul” din colţ – dirijarea circulaţiei a făcut la noi extraordinare progrese. La „Katanga” însă măsuţele erau scoase în stradă, în plină animaţie şi eu tocmai de această animaţie simţeam o acută nevoie.

Aveam sentimentul pe care-l încerci probabil după o lungă detenţie, când doar şuvoiul omenesc în matca căruia te reverşi, mişcarea neîntreruptă a oamenilor în toate direcţiile, fără niciun fel de oprelişti, îţi dă senzaţia că eşti şi tu liber, liber ca şi ceilalţi în jur. De aceşti oameni din jur simţeam eu nevoie, cu feţele lor diferite, cu treburile lor diferite, fiecare cu gândurile lui, fiecare grăbindu-se parcă spre mari şi indescifrabile depărtări. Să nu mă gândesc la nimic, să privesc doar.

De la acelaşi telefon am sunat-o pe mama şi din nou am îndesat cât am putut receptorul în ureche.

— Nu sunt nici cinci minute de când a plecat domnul Pascu, mă informă ea. Ai grijă de tine! Să fii atent, auzi ce-ţi spun eu!?

— Bine, mamă, am vrut să ştiu cum te simţi. Dacă e ceva şi ai nevoie urgentă de mine, cere hotelul „Athénée

Palace”, camera trei sute şase. Sau lasă vorbă la recepţie. Te sărut, am încheiat eu în grabă.

O chinuia o boală sâcâitoare şi grea şi eu îl rugasem pe Pascu să treacă pe acasă, să vadă cu ochii lui cum se simte bătrâna, mie îmi ascundea când îi era rău. Să-i spună că nu mă încurcasem cu nicio străină, despre altceva este vorba, să-i spună ce-o vrea el, s-o liniştească numai, ştiam cum se chinuie făcându-şi tot felul de gânduri.

Cunoştinţa veni la întâlnire, era cam prostuţă, ştiam, dar ea reuşi să mă enerveze mai repede decât am sperat, mirându-se din orice şi întrebând „Da? Da?” Aşa că, după ce am discutat cele ce mă interesa să fie auzite de Otto, am expediat-o, pretextând nişte treburi, şi m-am întors din nou la „Katanga”.

— Nu vă supăraţi, se apropie de masă un tânăr. De unde aţi cumpărat haina asta atât de frumoasă? Au fost la „Adam”?

M-am uitat la el, era încă imberb.

— Am primit-o cadou, am spus eu cât se poate de politicos şi i-am urat în gând să n-aibă parte de asemenea daruri.

Şantierul îmi apăruse ca un uriaş furnicar de oameni şi maşini, cu sute de kilometri de conducte, ce se încolăceau sclipind în soarele acestui început destul de răcoros de vară, când şerpuind pe distanţe interminabile, cam la doi metri paralel cu pământul, când urcând spre înălţimile unor enorme retorte, ca nişte rachete captive încă în rampele lor de lansare.

L-am căutat pe inginer într-una din barăcile corpului „B” de lângă o hală de prefabricate de beton şi, într-adevăr, o secretară mă conduse în biroul alăturat, cu un mobilier mai mult decât modest.

— Aaa, este o deosebită plăcere să vă văd! îmi ieşi în întâmpinare, surâzând, inginerul Dobra. Ce mai faceţi?

O clipă am rămas surprins. Intrasem cu imaginea severă şi sobră a inginerului, aşa cum îl cunoscusem, întâi în holul institutului, apoi la Anca Petroveanu în casă, însă acest „Ce mai faceţi?” mă introduse imediat în situaţie.

— Cu aceleaşi treburi pe care le ştiţi; lucruri prea noi n-aş putea spune că sunt. Tot cu şantierele, tot?

— Doar pentru câteva zile.

— Este de-a dreptul impresionant ce se ridică aici!

— Într-adevăr, construcţiile industriei chimice sunt spectaculoase…

— Am fost la Oneşti în urmă cu mulţi ani, ştiţi foarte bine, la Craiova, la Brazi… Mi se pare de-a dreptul grandioasă lucrarea. Îmi închipui ce simţiţi văzându-vă proiectele materializându-se în aceste construcţii de aluminiu, ca dintr-un film de science-fiction.

— Nu sunt singurul proiectant… Eu m-am ocupat de un sector doar. Licenţa este străină, am cumpărat şi unele utilaje… V-a mai apărut ceva? Am fost foarte ocupat în ultima vreme şi cred că n-am intrat într-o librărie de aproape trei luni. O să devin un troglodit în scurt timp. Vreţi să scrieţi ceva despre şantier?

— Da, mi-am zis că ar trebui scris neapărat ce se face aici! Vă rog! i-am oferit o ţigară din pachetul pe care mi-l dăduse Otto şi i-am făcut un semn din cap, că se poate servi fără grijă.

— Îmi pare rău că nu vă pot trata cu o cafea, s-a ars rezistenţa reşoului, se scuză el, în timp ce-i aprindeam ţigara.

— Am fost mai întâi în oraş, l-am informat, pe drum am văzut ceva în genul unui han turistic, „Terasa Floreşti” parcă-i spune…

— Da, e un restaurant curăţel.

— Mi-ar face plăcere să mergem la o cafea împreună.

— Sunteţi cu maşina?

— Da, e afară.

— Am dat Volga inginerului-şef, să conducă pe cineva… V-aş rămâne îndatorat dacă m-aţi repezi în oraş cu maşina. Treisprezece sau paisprezece kilometri, nu sunt mai mult. A, da, spuneaţi că aţi fost mai întâi în oraş… Iar la cafea sunteţi invitatul meu, bineînţeles.

— Când lipsiţi din Bucureşti, dormiţi aici, în oraş?

— Inginerul-şef are o cameră destul de frumoasă…

De obicei însă mă întorc seara la Bucureşti. O sută şi ceva de kilometri nu sunt o problemă…

La venire nu observasem nimic care să-mi indice că eram urmărit, acum însă, străbătând drumul întortocheat al şantierului, m-am pomenit pe neaşteptate cu un Fiat-124 în faţă. La volan era Mark Dominic.

— Aveţi mulţi străini pe şantier? l-am întrebat pe inginer.

— Destui. Şi adăugă după o pauză: O să vă spun… Da, dumneavoastră vă pot spune. O să vă cer părerea într-o chestiune… O chestiune oarecum delicată.

— Vă ascult, l-am invitat eu să vorbească.

— Să ne aşezăm la o masă… amână el.

Ieşind pe şoseaua naţională, m-am asigurat din ambele sensuri. În stânga, din direcţia Bucureştiului, staţiona, destul de departe, o maşină albă, a cărei formă n-am putut s-o desluşesc. Probabil Mercedesul, mi-am spus.

Când am încetinit, pentru a căuta un loc potrivit intenţiilor mele, inginerul îmi arătă discret cu degetul spre buzunarul din stânga al hainei, dându-mi să înţeleg astfel că acolo se aflau cheile. Am mai parcurs cam un kilometru în direcţia oraşului lângă care se ridicase şantierul, scoţând pachetul de ţigări l-am îndreptat în direcţia inginerului.

— Vă rog, am spus.

Îmi răzuisem cu o pilă, sub îndrumarea lui Otto, pielea de la buricul degetului mare, exersasem apoi scoaterea din pachet a ţigării cu pricina, doar cu doi milimetri mai înaltă decât restul de „Rothmans super king size”, şi într-adevăr aceasta ieşi, ca din întâmplare, prima afară. Conduceam maşina, îmi dezlipisem doar pentru o fracţiune de secundă privirea de pe parbriz, cine ar fi putut crede, după ce a mai fumat o ţigară din acelaşi pachet, că cea oferită a fost pregătită şi aleasă special pentru el?!

Inginerul ezita s-o aprindă, rămânând cu cutia de chibrituri în mână. Am vrut să-i insuflu curaj şi am văzut cu câtă hotărâre a frecat el băţul de chibrit pe cutie.

— Nu vă supăraţi, am spus, îmi aprindeţi o ţigară şi mie? Când sunt la volan evit, pe cât posibil, imprudenţe de acest gen, iar Renaultul n-are brichetă la bord. Au socotit-o un accesoriu de lux iar ea este un accesoriu de siguranţă!

Am preluat ţigara aprinsă de inginerul Dobra şi în aceeaşi clipă m-am întrebat cu teamă dacă n-am încurcat cumva ţigările, piciorul se şi ridicase de pe pedala de acceleraţie. De fapt era indicat să reduc din viteză. Puţin mai departe se vedea un loc tocmai bun pentru a scoate maşina de pe partea carosabilă a şoselei. Intrând mult pe dreapta, am oprit între doi pomi.

O dată executată manevra, am schimbat o privire cu Dobra, trăgând din nou din ţigară, mi-o întinse, lăsându-mă să înţeleg că este gata să adoarmă.

În discuţia avută cu colonelul Dumitru, se opinase de la început ca inginerul să simuleze doar fumarea ţigării: s-o aprindă, dar să nu tragă fumul în piept, prefăcându-se apoi adormit. „Dar dacă există o cheie, o modalitate necunoscută nouă de control?” se întrebase căpitanul Pascu şi colonelul hotărâse să-i expună inginerului ambele variante, cu minusurile şi plusurile fiecăreia, lăsând alegerea la latitudinea lui.

Stingând ţigara în scrumieră, am scos aparatul fotografic, normal ca înfăţişare, dar minuscul ca dimensiuni, ceva cam în genul maşinuţelor cu care îşi fac fabricile de autoturisme reclamă; pe un carton, pregătit dinainte, am fotografiat din cinci poziţii ambele chei de la casa de fier, urmând întocmai instrucţiunile date de Otto. A fost exact momentul în care Mark Dominic a trecut cu Fiatul. N-am avut impresia că se grăbea undeva.

Totul a durat cam cinci-şase minute. Ascunsesem aparatul, cheile erau şi ele la loc, când inginerul Dobra ridică încet capul care-i căzuse pe umăr.

— Sunt destul de obosit, spuse el ca pentru sine. O să-mi facă bine o cafea.

Pusesem maşina în mişcare, am arătat înainte:

— Trebuie să fie „Terasa Floreşti”.

Ne-am aşezat la o masă şi după ce am discutat de

una, de alta, i-am spus „motivul” vizitei mele.

— Nu vă supăraţi, trebuie să vă refuz. Nu mai angajez fete şi mai ales neterminate de genul acesta, scuzaţi-mi expresia, pentru nimic în lume! Am păţit-o, mi-ajunge!

— Dar ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu cu îngrijorare în glas.

— Este ceea ce voiam să vă spun. Mai bine zis să mă sfătuiesc, să vă cer părerea. Am deplină încredere în discreţia dumneavoastră... N-o spun ca să v-o solicit astfel... Soţiei nu-i poţi împărtăşi anumite chestiuni de serviciu... Iar cu altcineva... O cunoştinţă, rudă destul de apropiată, o rudă după o soră de-a mamei... Adică într-adevăr rudă. Ştiţi, bărbaţii, când e vorba de tinere... Nu fac niciun fel de apropo... Fata n-a reuşit la facultate, vrea să dea din nou... Până una-alta însă trebuie să mănânce, să se îmbrace, nu poate sta pe capul maică-sii. Cunoaşte destul de bine desenul tehnic şi am angajat-o la mine. Mai bine zis aici, pe şantier. Ce credeţi că se întâmplă? Vine acum câteva zile la mine şi-mi povesteşte, smiorcăindu-se, că s-a încurcat cu un inginer străin, care lucrează pe şantier, că ăla i-a promis că o ia de soţie şi că, în cele din urmă, dându-i un cesuleţ de mână în care era montat un aparat, i-a cerut să fotografieze planşele care le primea la descompus în câteva exemplare. Şi ea, cretina, nu pot să-i spun altfel, a făcut o mulţime de fotografii şi i le-a dat lui.

— Fantastic! am spus.

— Da. Dacă puteţi să vă imaginaţi una ca asta! Ce se întâmplă însă mai departe? Inginerul străin suferă un accident de automobil, undeva pe Valea Oltului... La o curbă, din cauza vitezei cu care mergea, maşina s-a răsturnat, s-a dat de câteva ori peste cap, făcându-se praf într-o vale, unde inginerul a fost găsit mort la volan. Cică lipsea o piuliţă la bara de direcţie... S-a presupus că este o mână criminală la mijloc. Nu ştiţi cum sunt ăştia de la miliţie?! Cu deformarea lor profesională!... La aceasta s-a adăugat faptul că cineva a scotocit prin maşină şi i-a furat toţi banii româneşti inginerului. Până la urmă lucrurile au

rămas baltă, nu s-a putut stabili nimic. O fi trecut vreun cioban cu oile pe acolo şi, văzându-l mort pe şofer, şi-a făcut socoteala că ăluia tot nu-i mai folosesc banii, în timp ce lui i-ar prinde bine câteva sute sau chiar mii de lei, cât o fi avut la el inginerul. Sau a văzut vreun şofer accidentul, s-a dus să dea o mână de ajutor, gândindu-se la răniţi, şi s-a ales cu banii inginerului. Important este ce fac cu fata. M-a implorat să n-o spun.

pentru că gestul ei necugetat ar putea s-o distrugă pentru o viaţă întreagă. Dreptate are, ştiu... Dar pot eu oare să tac?

— Ce importanţă au schiţele fotografiate de ea?

— Au şi n-au importanţă. E greu de spus.

— Mai bine tăcea dracului din gură şi nu vă mai spunea nimic!... Faptu-i consumat. Nu cred că este cazul să vorbiţi.

— Vedeţi, obiectivul pe care îl construim...

— Că vă este rudă... că a fost angajată la intervenţia dumneavoastră, n-o să fie în regulă!... Bun, ce se poate întâmpla? într-o zi, să spunem, o să se afle... Nu văd însă cum...

— Numai în cazul în care s-ar găsi clişeele...

— Cine ştie unde zac ele îngropate!... Şi chiar dacă ar da cineva peste ele... Un cesuleţ, spuneţi? Vă închipuiţi ce minusculă, ce greu de observat trebuie să fie pelicula aceea, cui să-i treacă prin cap despre ce este vorba?! Nu, părerea mea e să nu vorbiţi nimănui. O nenorociţi şi pe ea... Iar dacă, prin absurd, se va afla vreodată ceva... Fata are tot interesul să tacă!... în fond, sunteţi cel mai în măsură să apreciaţi dacă au sau nu importanţă desenele fotografiate de ea!

— Da, aveţi dreptate. Şi eu am judecat tot aşa. Ştiţi cum e, simţi câteodată nevoia să verifici dacă raţionamentul tău e corect.

Era aproape cinci după-amiază când intram în Bucureşti, în garaj păianjenii crescuseră cât nuca, se făcuse mai bine de o lună de când nu mai intrasem în el. „Lasă că-ţi aduc eu maşina la loc!” mi-am consolat eu

garajul, ascunzând într-o cutioară goală de vopsea aparatul cu care fotografiasem cheile inginerului.

Acum puteam sta de vorbă cu Otto şi pe drumul cel mai scurt m-am întors la hotel. Cheia de la trei sute şase se găsea la recepţie, ceea ce însemna că Suzanne era plecată în oraş; în schimb patru sute treisprezece lipsea. Am urcat şi l-am găsit pe Otto singur în cameră.

— Sunt în măsură să vă cer chitanţa, am intrat eu direct în subiect.

— Foarte bine!

Şi cum rămăsesem în picioare, Otto scoase, ca pe un pistol, portofelul. Când băga mâna în buzunar, o făcea în aşa fel încât te puteai aştepta să scoată orice. Zău dacă ar fi fost vreo diferenţă între un elefant şi o batistă.

— Poftim, e a dumneavoastră! îmi întinse el o hârtie filigranată, îndoită la mijloc.

Am examinat cu atenţie chitanţa de depozit bancar, am citit-o de două ori de la cap la coadă şi de la coadă la cap, m-am uitat bine la timbrul sec: suma, numele meu, clauza, totul părea în cea mai perfectă regulă.

— Puteţi să o arătaţi la Banca Naţională, dacă vă îndoiţi cumva de autenticitatea chitanţei! a făcut el ironic.

Am râs.

— Iar dacă la bancă voi fi întrebat de unde o am, o să le spun că am primit-o de la dumneavoastră. Aveţi astăzi o foarte mare disponibilitate la sfaturi!...

Nu i-a plăcut remarca.

— În cât timp pot să vă aştept? mă întrebă el rece şi oarecum dur.

Stătea în fotoliu, picior peste picior, puhav şi prosper ca un băcan în faţa prăvăliei, aşteptând spre seară ora închiderii. Nu fusese rea ziua.

— Într-o oră cel mult, am spus şi am adăugat: Cu toate că mai aveţi ceva de îndeplinit.

— Eu?

— Da. Maşina. Rezolvarea acestei probleme mă interesează în cel mai înalt grad!

— A, daaa!

— Ar fi de dorit să vă găsesc tot aici şi mai ales singur. O să vă spun câteva lucruri nu lipsite de importanţă şi o să vedeţi că sunt fair-play.

M-am schimbat repede, „uitând” în sacoul de antilopă stiloul, am împăturit în aşa fel chitanţa primită de la Otto încât o bancnotă de o sută de lei, îndoită la mijloc, a acoperit-o perfect şi am coborât în hol, învârtind pe deget cheile Lamborghinei Espada. Ardeam de nerăbdare să citesc „Informaţia Bucureştiului” din după-amiaza aceea.

— O „Informaţie”, vă rog! am spus fetei cu nasul în vânt şi breton şi, zâmbindu-i curtenitor, i-am întins suta de lei umplută cu şaizeci de mii de dolari.

Era o probă materială împotriva lui Otto care trebuia pusă bine. Şi apoi, suma asta de bani nu se găsea chiar pe toate cărările!

— Am crezut că pot să vă dau restul, spuse fata ridicându-se din spatele standului. O să-mi plătiţi mâine, şi îmi întinse înapoi bancnota, acum despăturită, să vadă toată lumea suta de lei, cum s-ar spune, nici usturoi n-a mâncat, nici gura a usturoi nu-i miroase.

Îmi venea să chiui, dar m-am limitat să fluier uşor „Trecea fanfara militară” şi, desfăcând ziarul în mers, mi-am oprit ochii, avid de senzaţii, la rubrica „Aflăm de la Miliţia Capitalei”.

Lamborghini Espada era la parcare, nu mai avea nicio importanţă că maşina emitea anumite semnale, care îi puteau pune pe urmele mele. Am tulburat din nou păianjenii, aparatul fotografic era acolo unde îl ascunsesem şi după un sfert de oră îl înmânam lui Otto, plocon.

— Temându-mă să nu apară undeva o neclaritate, am repetat întreaga operaţiune. Aşa că aveţi două rânduri de clişee, am spus, arătându-i cât de conştiincios sunt.

În fond, omu’ mi-a dat banii pe încredere... Şi am început să-i relatez ceea ce îmi spusese inginerul Dobra despre Adriana Costin.

Tot ce-i povesteam trebuia însă să-l impresioneze

mult mai puternic. Apăruse o nouă parte interesantă!... Să zicem, Stymson a fost un diletant, dar nu şi cel care l-a trimis pe lumea cealaltă! Nu, Otto nu avea de unde să ştie că asasinul lui Stymson se dăduse la fund şi nu mai ieşea de acolo! Fata s-a prezentat la inginerul Dobra doar de câteva zile! îmi spuneam toate acestea şi, pentru a câştiga timp de gândire, făceam tot felul de paranteze. Am aruncat undiţa:

— ...Iar fata a făcut un car de fotografii şi le-a dat inginerului francez.

— Ce înseamnă „un car”? întrebă el păstrând aceeaşi notă de egală nelinişte cu care ascultase relatările mele. Doar întrebarea sunase puţin sacadat şi nervos oarecum.

— Adică foarte multe! am nuanţat eu şi am continuat să-i povestesc cele auzite de la inginerul Dobra.

Mă întrerupea din când în când, cerând precizări, dar devenise clar pentru mine că mintea sa era frământată de alte întrebări. Şi ele izbucniră în cele din urmă în cuvinte:

— Trebuie să vă întâlniţi din nou cu inginerul! spuse el pe un ton ce nu admitea replică.

— Din nou?

— Da, trebuie să găsiţi un nou pretext. Sau poate acelaşi... Nu ştiu, inventaţi ceva... Aduceţi din nou vorba despre cele povestite şi încercaţi să aflaţi numărul exact al fotografiilor făcute de fată.

— Ce importanţă poate avea?... N-a fotografiat tot proiectul!

— Are o importanţă mai mare decât vă imaginaţi dumneavoastră!

— Inginerul spunea...

— Inginerul v-a prezentat lucrurile în mod subiectiv! ... Aţi procedat cum nu se poate mai bine sfătuindu-l să nu sesizeze organele de stat despre fapta fetei... Vreau să ştiu cu exactitate numărul fotografiilor făcute de ea! Mâine vă ocupaţi de această chestiune!

Era un ordin. Tonul rămăsese acelaşi, plat, cuvintele ieşiseră cu aceeaşi mişcare abia perceptibilă a buzelor, dar ochii săi, care în genere nu spuneau nimic, făcând

impresia că aparţineau altcuiva, mă priviră dur şi oarecum neglijent.

— O să fac tot posibilul! i-am promis şi am dus gânditor mâna la gură. Ce-ar fi dacă i-aş spune inginerului că am o cunoştinţă de încredere la Miliţie şi i-aş propune să se sfătuiască cu ea? îi arăt astfel că mă preocupă interesele lui şi, în acest context, aş putea să aflu câte fotografii a făcut fata. Bineînţeles, tot eu voi fi acela care va respinge apoi ideea consultării aşa-zisei cunoştinţe de încredere, enunţând ipoteza unui anumit risc.

— Nu v-aţi gândit rău.

Problema era cum să iau legătura cu colonelul Dumitru, pentru a-i înfăţişa toate acestea. Mi-am zis că aş putea perfora cu un ac în „Informaţia Bucureştiului” mesajul pe care aveam de gând să-l transmit şi restituind ziarul tinerei de la standul din hol, să-i spun: „Domnişoară, anulaţi datoria de treizeci de bani” şi, bineînţeles, să-i zâmbesc duios.

Ideea era bună, ştiam, dar o asemenea acţiune implica riscul ca oamenii lui Otto să sesizeze nu numai faptul că paşii mei se opreau cam prea des la standul cu ziare, dar şi în ce scop anume se opresc ei. Şi, deodată, mi-am adus aminte de existenţa „chelnerului” care era pus special ca să mă scoată dintr-o eventuală încurcătură.

Am scris repede pe o bancnotă de zece lei: „Fotbalistul mâine la ora unsprezece la inginer”, am îndoit-o în aşa fel încât să nu se vadă scrisul şi, băgând-o în buzunarul hainei unde aveam doar cheile maşinii pe care le-am luat drept reper, am ieşit în grabă pe uşă pentru ca nu cumva să mă întâlnesc pe drum cu Suzanne.

Trei etaje nu era mare lucru de coborât, dar cum liftul tocmai urca, am rămas să-l aştept. Şi din lift a ieşit Suzanne, surâzătoare şi mai ales drăgăstoasă:

— Ol, e aşa de trist fără tine!...

Am sărutat-o în fugă, rugând-o să mă scuze, şi am dat să plec, fără să-i arăt însă că arde pământul sub mine.

— Beau o bere până faci tu un duş... Mi-e o sete teribilă!

— Merg şi eu. Da, o bere e o idee excelentă! Dacă ai şti cum mă dor picioarele! se alintă ea şi ridică puţin un picior, arătându-mi-l.

N-am văzut pe el niciun fel de durere. Ci cu totul altceva…

Ne-am aşezat în braserie la una din mesele de la extremitatea dinspre Calea Victoriei a localului. Acesta era raionul unde ştiam că o să-mi găsesc omul. Apăru prompt.

— O bere, te rog! i-am cerut eu, văzând în frapiere doar bere „Bucureşti”.

— Mie nu-mi iei? se arătă surprinsă Suzanne.

— O bem împreună…

— O sticlă de bere pentru amândoi, Ol?!

— Bine, am acceptat, dă-ne două sticle de bere şi am adăugat, întrebându-l: Dumneata nu eşti frate cu chelnerul de la „Cina”?

— Cu Petrică? continuă chelnerul parola.

— Ori eşti chiar dumneata şi lucrezi acum aici?

— Suntem fraţi. E plecat pe litoral.

Totul era deci în regulă, am ascultat poveştile Suzannei pe unde umblase cu Hellen, cum s-a întâlnit aceasta din urmă cu un cunoscut pe care nu-l mai văzuse de nu ştiu câţi ani. Poveşti.

Berea se terminase, urma momentul dificil al notei de plată. Nu era aici vorba doar de întins bancnota pe care scrisesem mesajul, dar mai ales de achitat o consumaţie de aproape douăzeci de lei numai cu zece. Cu Suzanne o să mă descurc eu… Chelnerul va înţelege desigur, mi-am spus, că special am făcut-o ca să-i atrag atenţia asupra bancnotei şi o să bage repede în buzunar banii, fără să spună nimic.

L-am chemat la plată.

A scris nota, mi-a întins-o, suma se ridica la 17, 60 lei cu remiză cu tot, i-am băgat bancnota în mână:

— Păstrează restul! am spus apăsat, ca să înţeleagă mai bine.

Ieşind în stradă, mi-am umplut pieptul cu aerul răcoros al serii; ca să fiu foarte sincer, aerul era doar un

pretext, odată cu el sorbisem satisfacţia pe care o simţeam pentru ducerea la bun sfârşit a acestei acţiuni delicate şi nu lipsite de primejdii, dacă e să judecăm drept.

— Ai început să arunci cu banii, Ol! îmi spuse Suzanne oarecum dojenitor, oprindu-se înainte de a intra în hol.

M-am uitat la ea, aşteptând să continue cu zâmbet ironic: „Achiţi cu zece lei o consumaţie de optsprezece şi-i mai spui chelnerului să oprească şi restul?!” Dar ea, când încercam tocmai să mă hotărăsc ce să-i răspund şi înclinam să cred că cel mai bine era să fac pe prostul, n-a zâmbit ironic deloc.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o ca să mai câştig timp.

— Cum ce vreau să spun? La o consumaţie de nici douăzeci de lei, dai optzeci de lei bacşiş chelnerului!

— Cum optzeci de lei?

— Bine. I-ai dat o hârtie de o sută! Şi i-ai spus ca un miliardar american: „Păstrează restul!”

Când Suzanne spusese „o sută”, eu şi băgasem mâna în buzunarul hainei în care ştiam că pusesem bancnota de zece. Era acolo. Ei, cum? Simţisem doar cheile maşinii pe care le luasem drept reper! La naiba, în buzunarul din dreapta erau tot nişte chei! Le-am scos la lumină. Sigur, cheile de la Renaultul amicului meu.

— Ai crezut că e o bancnotă de douăzeci şi cinci, probabil? înţelese Suzanne după mutra mea că făcusem o mică confuzie. Eu am vrut să-ţi spun, dar gestul cu care i-ai dat tu bacşişul... Şi apoi tonul: „Păstrează restul!” mă imită ea. N-am îndrăznit. Acum, ducă-se! N-ai să te întorci să-i ceri suta înapoi!

Nu de bani îmi era.

Am scăpat de Suzanne spunându-i că trebuie să mă întâlnesc cu cineva în problema obţinerii paşaportului, m-am oprit la telefonul public ştiut şi am transmis de acolo mesajul destinat colonelului. Mă debarasasem doar de haină, ca să pot pasa fără niciun risc chitanţa bancară! Mare dreptate a avut cine a spus că ideile simple sunt cele

cu adevărat geniale!

Simple, la prima vedere!...

Erau toţi trei în restaurantul hotelului, aşa cum mă înţelesesem cu Suzanne.

Otto chemă chelnerul să facă nota şi Suzanne se precipită dintr-odată:

— Coborâm la bar, nu? ni se adresă ea tuturor şi se opri cu privirea la mine.

— Cum vreţi... am spus, văzând că Otto şi Hellen nu se pronunţă.

— Toată ziua m-ai lăsat singură şi în loc să-mi propui tu!...

Am înţeles că lucrurile fuseseră hotărâte de Otto în acest sens.

— Iartă-mă, ai dreptate. Am fost pentru o clipă absent, i-am cerut eu înţelegere.

— Să mergem şi noi? se adresă Otto lui Hellen.

— Sigur!

— În cazul acesta mă reped jos să reţin o masă, am spus ridicându-mă; în clipa următoare mă şi pusesem în mişcare în direcţia barului.

Localul era plin, pe cele câteva mese rămase libere, de fapt cele mai bune, cartonaşe inestetice, sprijinite de câte un pahar, glăsuiau în câteva limbi „Rezervat”.

Nereuşind s-o scot la capăt cu şeful de sală, l-am rugat să-l cheme pe director la mine. Apăru cam după un sfert de oră, surâzându-mi cu o faţă lustruită şi netedă, parfumat şi amabil.

— Am dori o masă, suntem patru persoane, şi am adăugat nuanţând: N-or fi chiar toate rezervate!...

— Îmi pare foarte rău, v-aş servi cu plăcere. Absolut toate au fost comandate din timp! Pentru toate s-a încasat un aconto. Uitaţi-vă, poftiţi! arătă el spre şeful de sală care conducea tocmai la o masă rezervată de vizavi pe Suzanne, Hellen şi Otto.

Văzându-mă, Suzanne îmi făcu semn.

— Sunt prietenii mei, pentru care spuneam că am

nevoie de o masă.

— Iertaţi-mă, n-am ştiut că e vorba de nişte străini…

— Tovarăşi! i-am spus eu de la obraz, aducându-mi aminte de mai multe. Vă rugăm, purtaţi-vă şi cu noi tot aşa de frumos cum vă purtaţi cu străinii! în ţara asta, am impresia, muncim noi şi nu ei. Iar dacă luăm leafa în lei şi nu în dolari, n-o facem cu nicio intenţie!

A zâmbit hâd, ridicând mâinile în semn că el n-are nicio putere. De-abia atunci am observat că avea un Phillippe Patek cu brăţară de aur la mână.

Otto nu se afla într-o dispoziţie prea strălucită şi, la un moment dat, pe la mijlocul programului, dispăru aproape o oră de la masă. Când se întoarse, Hellen se mai găsea încă pe ring cu un tip înalt şi uscat, care o invitase la dans şi cu care se întreţinuse sporadic. Se întâmplase ceva în timp ce lipsisem pentru a returna maşina amicului meu? Sau se pregătea să se întâmple? Nu cumva am făcut vreo greşeală? mă întrebam cu teamă.

Bancnota de zece lei pe care scrisesem mesajul o făcusem bucăţele, acestora le dădusem drumul din mersul maşinii, una câte una, pe geam… Când vorbisem la telefon cu apartamentul numărul 4, în jur nu se afla nimeni… Atunci?

Am hotărât să nu mă mai ating de pahar care, special probabil, se uita zâmbăreţ în direcţia mea. Urmărindu-i mai atent pe cei trei, am reuşit să observ că Otto şi Hellen făceau tot posibilul să mascheze o anumită crispare şi doar Suzanne se comporta de parcă singurul lucru pe lume care o interesa era să danseze cu mine seară de seară.

N-am închis un ochi toată noaptea, făcând în fel şi chip să nu mă prindă somnul deloc. Ceea ce, dacă judecăm bine, nu-i chiar la îndemâna oricui. Fapt este că Suzanne nu m-a mai dichisit dimineaţa. Am îmbrăcat singur sacoul şi toate celelalte, vrând să le arăt cât sunt de neprihănit şi cuminte, am coborât în hol şi, îndreptându-mă fără grabă în direcţia restaurantului, m-am oprit la standul de ziare.

— Vă datorez de-aseară treizeci de bani, i-am spus fetei, zâmbind ca o scoică aruncată pe plajă şi n-am mai

privit-o cu interes bărbătesc. Îmi daţi *România liberă* şi *Scânteia* şi suntem chit, i-am mai spus, întinzându-i un leu.

Căpitanul Pascu îmi spusese că, atunci, imediat după plecarea mea din hol, Otto culesese ziarul de pe fotoliu şi, după ce se uitase fugitiv peste paginile lui, îl băgase în buzunar, ca pentru o viitoare lectură. O să le las şi de astă dată *Scânteia*, să se mai convingă o dată:

Am ales o masă lângă peretele din sticlă pentru a descifra mai cu uşurinţă mesajul şi, aşteptând să-mi aducă chelnerul tot ce-i comandasem, am desfăcut *România liberă*, până nu se afla nimeni la mesele din jur. Am putut citi destul de uşor:

„Început. Viitorului 4, etajul opt, familia Stoica. Sfârşit”.

Schimbând apoi ziarele, am început să citesc cu asiduitate *Scânteia* şi doar când duceam bucătura la gură îmi dezlipeam privirile de pe ea. În condiţiile acestea era foarte normal s-o abandoneze pe un scaun, păstrând *România liberă*, pe care nu apucasem decât s-o frunzăresc.

În staţia Getax erau maşini suficiente, m-am urcat în prima dintre ele; şoferul a pornit glonţ, nemaifiind nevoie să-i spun că sunt foarte grăbit. Sunt buni psihologi, întotdeauna am fost de această părere, îşi dau imediat seama cam ce fel de client li s-a urcat în maşină şi cam ce fel de treburi are acesta la adresa ce le-a fost indicată.

În mesajul adresat prin telefon colonelului Dumitru, îl rugasem să mi se pună la dispoziţie o maşină cu care să ajung pe şantier, deoarece nu mai puteam apela la amicul meu cu Renaultul. Nu mă îndoiam deci că la adresa primită voi găsi exact ce trebuia.

Liftul era defect, fir-ar să fie, la etajul opt, pe uşa apartamentului 32, am găsit numele Stoica, mi-am tras sufletul şi am sunat lung. Mi-a deschis cea mai autentică soţie posibilă.

— Aţi venit după cheile maşinii? mă întrebă ea şi, oricât m-am străduit, n-am desluşit nicio notă de încântare nici în voce şi nici în privirile ei.

— Da, am spus, eu sunt persoana. Să nu aveţi nicio

grijă, conduc de mulţi ani. Am... avut şi eu maşină până acum... câteva săptămâni.

Cheile erau în vestibul, mi le-a întins adăugând:

— Cum ieşiţi din bloc e o străduţă în dreapta. O să găsiţi acolo parcat un Fiat 1300, albastru. Până diseară vă întoarceţi, nu?

Am asigurat-o că în câteva ore sunt înapoi şi, sărutându-i ceremonios mâna, m-am grăbit să cobor, cunoscând perfect drumul făcut la venire şi mai ales treptele de la etajele şapte şi opt le aveam întipărite cât se poate de bine în minte.

Încăperea prin care intrasem ieri la inginerul Dobra era un fel de cameră de comunicare între două birouri; în locul dactilografei, care îndeplinea şi funcţia de secretară, l-am găsit pe căpitanul Vlad. I-am spus să mă anunţe. S-a întors comunicându-mi că inginerul este ocupat, mă roagă să aştept.

M-am aşezat pe un scaun, după un timp mi-am scos sacoul şi l-am pus neglijent pe scaunul de alături. Ce avea să se întâmple cu el era treaba căpitanului Vlad.

Şi inginerul Dobra şi colonelul Dumitru mă aşteptau în picioare, întrebându-se intrigaţi ce se putuse întâmpla ca eu să cer întâlnirea aceasta.

— Aţi greşit fotografiile? presupuse inginerul cu teamă.

— Nu, este vorba de cu totul altceva. Şi în timp ce ne aşezam, am început să povestesc cum reacţionase Otto la tot ce-i relatasem despre Stymson şi mai ales în legătură cu numărul fotografiilor făcute de fată.

— ...Ascultând banda cu înregistrarea convorbirii dintre mine şi tovarăşul inginer, Otto îşi va da seama că expresia exactă este „o mulţime” de fotografii şi nu „un car” de fotografii, dar aceasta nu înseamnă că eu am denaturat ceva. Nu-i vorba de o exagerare. Mai curând de o redare mai plastică a cuvintelor inginerului, am încheiat.

— Este ceea ce mi-a fost teamă şi mie, spuse colonelul privind gânditor. Pelicula e în mâinile lor. De aia nu ieşea de la fund cel pe care îl aşteptam noi! Degeaba îi

plimba Adriana Costin ceasul sub nas!... Nu-l interesează clişee disparate... Cred şi eu!... Au în perspectivă întregul proiect, înseamnă că Mark Dominic are printre „specialiştii” firmei un om. Acum însă noi îl putem afla!... Dintre cei vizaţi, în noile condiţii, trei cad de la sine. Mai rămân doi...

— Nu ştiu pe cine vizaţi dumneavoastră, îl întrerupse inginerul Dobra, însă mie nu-mi place deloc Dumont, noul inginer venit nu de mult din Franţa! Face prietenii şi cu nemţii şi cu belgienii, îi strânge la el, umblă peste tot, îşi bagă peste tot nasul...

Din felul cum asculta colonelul zâmbind, am înţeles că Dumont era probabil unul dintre cei doi oameni vizaţi.

— Dumneavoastră vă pot spune, lucrurile sunt aproape clare. Dumont este un detectiv, omul Interpolului din Paris.

— Ce? nu-i veni să creadă inginerului. Cum, detectiv, când el e inginer electronist?! Am discutat cu el nu o dată!

— N-am spus că nu-i inginer.

— Specialiştii francezi nu şi-au dat seama că nu-i unul din ai lor?

— Firma are tot interesul să-şi păstreze sub zece lacăte secretele de priviri indiscrete! Uzinele ei sunt dispuse în diverse oraşe ale Franţei... Nici ceilalţi specialişti francezi nu s-au cunoscut între ei înainte de a veni aici, nu?

Am ştiut eu că e ceva cu Dumont ăsta, după cum zâmbea colonelul!...

— Dumont ne-a ajutat să descurcăm puţin iţele în cazul lui Stymson. Stymson a crezut că a dat peste afacerea vieţii sale cu Adriana Costin. Numai că amatorismul în treburile astea, care sunt şi aşa mai mult decât riscante... Pe scurt, Mark Dominic l-a dibuit şi l-a ajutat, el sau altul, să ajungă pe lumea cealaltă. Lucrurile sunt însă foarte grave din alt punct de vedere. Găsindu-se la ei, ne-au rămas şanse foarte puţine de a căpăta pelicula înapoi.

— Vor fi arestaţi în cele din urmă!... am spus. Deţineţi

o serie de dovezi cât se poate de concludente! Şi vor fi şi altele noi!

— Şi credeţi că ne vor servi pe tavă încă o dovadă?! mai ales una care să-i acuze direct de asasinarea lui Stymson?!

— La percheziţie...

— Pelicula este de dimensiunile unui băţ de chibrit! Iar asemenea lucruri se pun de obicei la loc sigur. Expresia dumneavoastră plastică, precum aţi numit-o, ne-ar putea servi însă... Adriana a fotografiat optsprezece file din dosar, iar tovarăşul inginer Dobra o să vă spună că ea a mărturisit treizeci şi opt. Atâtea i-a mărturisit ea... Cine poate şti însă cu adevărat câte!... înţelegeţi? Ei îşi vor lua imediat omul la rost şi în felul acesta ne vor arăta care este el dintre cei doi. Ne-ar putea fi folositor mai târziu.

Colonelul sesizase perfect situaţia şi construise, în dependenţă de ea, impecabil. Am vrut să remarc acest lucru, când el reluă:

— În orice caz, ideea de-a plasa expresia „cu carul” a fost excelentă! Apropo, îşi aduse el aminte, aveţi complimente de la Aralian!

— Nu, zău?

— Da, e în vizite cu una dintre femeile de serviciu de la institut. Vedeţi, tovarăşe Dobra, de unde deţin ei atâtea informaţii? Femeia de serviciu trage cu urechea la ce vorbesc salariaţii, apoi lucrurile ajung la Aralian, iar de la Aralian la Mark Dominic. Ieri, Aralian a condus-o ki institut, au intrat amândoi prin uşa care dă în gangul magazinului cu electrice şi nu este exclus ca el să fi făcut astfel recunoaşterea terenului până la casa de fier. Nu mai avem de ce să ne grăbim. Sigur, se adresă colonelul inginerului Dobra, nici să întârziem prea mult nu e bine!

SUZANNE, LAMBORGHINI ESPADA ŞI EU

Când taxiul mă lăsă în faţa hotelului, Otto îşi parca maşina, din care coborâseră Hellen şi Suzanne.

Putea fi şi o simplă coincidenţă. Ieşi din Mercedes şi, alăturându-se celor două femei, compuse poza perfectă a omului de afaceri, iubitor de frumos feminin.

Tocmai în acest sens o adusese el pe Hellen aici, iar ea nu lipsea aproape niciodată din cadru. Nu, Otto era departe de tipul spionului întâlnit prin romane, aducând mai curând cu un proprietar rotofei şi prosper al unui magazin de coloniale şi delicatese, care ieşise duminica să-şi plimbe amanta.

Îl domina aceeaşi proastă dispoziţie ca aseară, acum însă crisparea era mai evidentă. Îndreptându-se spre intrarea hotelului, le-a lăsat pe femei să se îndepărteze puţin.

— Câte? mă întrebă el.

— Treizeci şi opt, i-am comunicat şi am vrut să adaug câteva amănunte.

— Vorbim, spuse el scurt.

Cuvântul pronunţat printre dinţi putea însemna multe şi mai ales nu prea plăcute.

— Hellen, o strigă Otto, noi o să facem o plimbare cu maşina. Duceţi-vă singure la masă.

Am crezut că mi-a sunat ceasul. Nu făcurăm însă decât câţiva paşi şi el se răzgândi brusc:

— Să luăm şi femeile! Mergem să mâncăm undeva.

— Foarte bine! am spus, exprimând exact ce simţeam. M-am întors repede din drum de teamă ca Otto să nu se răzgândească din nou şi le-am găsit aşteptând, în hol, liftul.

— Otto este de părere să mergem cu toţii să mâncăm undeva, le-am comunicat în sens de dispoziţie din partea acestuia.

— Ooo, excelent! exclamă Suzanne.

— Da, excelent! spuse şi Hellen.

Dacă pentru ele era aşa de „excelent”, atunci pentru mine cum mai era?!

Otto se urcase în maşină şi eu am crezut că o să mergem toţi patru cu Mercedesul lui.

— Voi veniţi după noi, i se adresă el Suzannei. Vă conduc eu.

Cheile de la maşină rămăseseră de aseară la mine şi cu toate că, adresându-i-se Suzannei, Otto subînţelese că

ea va conduce, i-am deschis portiera din dreapta, aşteptând, ca un gentlemen ce eram, să ia loc pe scaunul pasagerului. Am pornit în urma lui Otto, încercând să desluşesc sensul pe care l-ar putea avea schimbarea de intenţii intervenită în legătură cu plimbarea aceasta.

Trecând de Casa Scânteii, am înţeles că vom ieşi din oraş şi, într-adevăr, depăşirăm în scurt timp aeroportul Băneasa. Mercedesul lansându-se cu viteză pe banda de lângă linia mediană. Pentru Lamborghini Espada era o jucărie să se ţină după un Mercedes, fie el şi cu injecţie, în câteva secunde am fost în spatele lui.

— Am impresia că Otto este puţin indispus, m-am hotărât eu să atac problema faţă de Suzanne.

— Îl sâcâie o nevralgie rebelă, sunt groaznice nevralgiile lui.

— Să nu fi răcit? m-am îngrijorat.

— La tine lucrurile merg bine?

Mereu mă întreba cum îmi merg lucrurile. Interesul era şi normal din punctul ei de vedere. Dar aveam şi eu unul:

— Până acum totul este perfect.

Ajungând la încrucişarea de la Snagov-parc, Otto vira la dreapta de parcă fusese acolo de sute de ori. Ştiuse deci cu precizie unde vom merge! Când ne apropiasem de restaurantul „Săftica”, îl claxonasem pentru a-i atrage atenţia asupra localului, dar el menţinuse aceeaşi viteză.

— Am auzit că există un lac în mijlocul pădurii, mi se adresă Otto după ce parcarăm maşinile. Undeva prin apropiere, nu? Iar pe mal, un restaurant cu bungalowuri lacustre.

— E chiar la doi paşi.

I-am condus, povestindu-le câte ceva din istoria locurilor, şi după ce ne-am plimbat câteva minute pe marginea lacului, ne-am îndreptat spre restaurantul nu lipsit de un farmec aparte.

— Vezi, Ol, nu m-ai adus niciodată aici! îmi spuse Suzanne cu imputare în glas, rămânând încântată de felul cum fusese amenajat restaurantul.

La sfârşitul mesei am pornit într-o plimbare mai lungă pe aleile pădurii şi, la un moment dat, lăsându-le pe Hellen şi pe Suzanne să-şi continue drumul, Otto mă invită pe o bancă.

— Numărul este absolut sigur, treizeci şi opt? întrebă el.

— Atâtea a spus fata... Inginerului îi e teamă să nu fi făcut chiar mai multe!...

Otto se juca cu o crenguţă, desenând ceva pe nisip. N-aveam cum să-i urmăresc expresia feţei, dar ceva îmi spunea că o anumită încordare se aduna în el. Tăcu un timp aproximativ şi liniile de pe nisip se întregiră într-o casă, ca în desenele infantile.

— N-aţi putut deduce când se va întoarce în Bucureşti inginerul? mă privi el deodată în faţă.

— Ba da. Vineri dimineaţa, mi-a spus.

— Vineri? făcu el ca pentru sine.

— Mai are probabil unele probleme acolo... Era destul de tracasat.

Otto tăcu din nou o bucată de vreme, desenând şi stricând case şi, la un moment dat, crenguţa se înfipse în nisip:

— Deci, inginerul Dobra se întoarce, aţi spus, vineri în Bucureşti... Veţi face în aşa fel încât seara să fie invitatul dumneavoastră. Cred că înţelegeţi de ce?

— Presupun. Vreţi să-l ştiţi cu mine şi nu la institut.

— N-o să i se pară că aţi intensificat brusc relaţii cu el?

— Nu, deloc. Dimpotrivă, m-a rugat să-l sun la birou pe la prânz, poate ne întâlnim după-amiază. Vrea să se revanşeze probabil...

— Este cum nu se poate mai bine. Numai că, în loc de după-amiază, o să vă întâlniţi seara. Veţi primi un nou pachet de ţigări... De data aceasta, ţigara respectivă îi va da doar o stare de oboseală, de moliciune... Perfect normală din toate punctele de vedere.

— Vă temeţi că i-ar putea trece prin cap să lucreze noaptea la institut?

— Vă imaginaţi şi singur, asemenea surprize sunt total nedorite. La plecare, veţi lua un taxi şi-l veţi conduce acasă.

— Cheile sunt gata?

— Da, totul este pregătit. Sper că în cursul zilei de sâmbătă ne vom lua rămas-bun.

— Credeam că în aceeaşi noapte…

— Ca să riscăm o întoarcere?

— Adică? n-am înţeles.

— Până developăm pelicula… A lua cu noi o peliculă necontrolată înseamnă a risca un nou drum. Nu mai spun că la trecerea punctului de frontieră te poţi trezi că pelicula ţi-a fost voalată, ceea ce înseamnă, de fapt, ratarea întregii afaceri.

— Da… am recunoscut, lucrurile nu sunt simple deloc.

La plecare, Otto ne-a lăsat s-o luăm înainte; văzându-l cum încearcă să rămână în urmă, i-am făcut pe plac.

— Ce-aţi discutat atâta pe bancă? mă cercetă Suzanne deodată.

— Nimic important.

— Şi totuşi… Hellen mi-a spus să vă lăsăm să vorbiţi.

— Otto mi s-a plâns că întâmpină greutăţi cu încheierea unui contract. Ceva în genul acesta. Pe Alex nu l-am mai văzut, a plecat?

— E undeva în provincie.

Colonelul Dumitru îmi spusese, oarecum contrariat, că Alex avusese într-adevăr unele treburi la Craiova. Să nu fie Alex amestecat în toată chestia asta? în cazul acesta de ce a fost nevoie să mi-l prezinte ca pe fostul ei soţ? Poate e singurul lucru adevărat în tot ce mi-a spus ea. Minus înfloriturile respective.

Am transmis prin intermediul fetei de la standul cu ziare cererea lui Otto cu privire la întâlnirea pe care trebuia s-o am cu inginerul Dobra şi răspunsul îmi parveni în dimineaţa zilei de vineri:

„Început. Ora 14. Tel.13.97.45. Sfârşit”.

Eram dezamăgit. Mă aşteptasem să fiu chemat la

apartamentul numărul 4... Nu atât desfăşurarea întâlnirii cu Dobra mă interesa, cât evenimentele decisive care urmau să se producă. Dezamăgit, era puţin spus.

Ce trebuia să fac după ce îl voi fi condus pe inginer acasă? Să mă întorc la hotel şi să aştept până când omul sau oamenii lui Otto vor fi prinşi fotografiind dosarul? înseamnă că în aceeaşi noapte vor fi ridicaţi de la hotel Otto, Suzanne... Bineînţeles Aralian, Mark Dominic...

Eu ce rol voi avea? Totul se va încheia noaptea, îmi voi face bagajele şi, urcându-mă într-un taxi, mă voi duce acasă? Asta va fi tot? La naiba, ar fi un sfârşit superbanal! Pentru cartea pe care urma s-o scriu, va trebui să găsesc altul! mi-am spus.

Nu mă îndoiam, aveam să aflu totul, până la cel mai mic amănunt, de la colonelul Dumitru, întâlnindu-mă cu căpitanul Pascu şi instalându-ne la o masă, într-o grădină fără chitarişti, difuzoare... Dar eu voiam să ştiu încă astăzi ce urma să se întâmple!

Gândul acesta m-a chinuit toată ziua şi chiar în timp ce mă aflam cu inginerul Dobra la o masă în grădina braseriei „Cina”, gândul acesta nu m-a părăsit nicio clipă. Şi nu-i exclus că din cauza lui m-am grăbit să-l servesc pe inginer cu ţigara dată de Otto, iar el, plângându-se că se simte extrem de obosit, a chemat chelnerul la plată mai devreme decât era prevăzut.

Alesesem special grădina braseriei „Cina” pentru a nu mai pierde timp căutând un taxi şi, într-adevăr, staţia Getax era plină cu maşini. O dată urcat inginerul în spate, aşezându-mă alături de Dobra, i-am spus şoferului că ne grăbim.

Omul a înţeles, după douăzeci de minute intram pe uşa hotelului. Executasem exemplar misiunea dată de Otto, inginerul fumase ţigara, îl condusesem acasă, aşa cum mi se ceruse, eram absolut sigur că primul lucru pe care îl va face Dobra va fi să caute patul.

Suzanne îmi spusese că fusese rugată de fostul ei soţ să îndeplinească împreună cu el oficiul de gazdă la un cocteil* pe care îl oferea seara, aşa că nu m-am mirat

găsind la recepţie cheia camerei noastre.

— Domnul Otto a trimis un picolo să vă spun că-l puteţi găsi în restaurant, mă informă funcţionarul de la recepţie.

— În restaurant? am întrebat eu surprins.

— Da, acum un sfert de oră.

Să fi amânat el întreaga operaţiune? Nu, imposibil! îşi creează un alibi, asta e! îl au pe picolo martor, pe funcţionarul de la recepţie... De la restaurant o să coboare la bar şi o să justifice astfel întreaga seară, minut cu minut! I-am găsit mâncând tacticos; o sticlă de *Tămâioasă Românească* era la gheaţă... Mă jurasem, având în vedere tot ce urma să se întâmple, să nu pun strop de alcool în gură; aflându-mă cu inginerul Dobra la „Cina”, abia dacă gustasem din paharul cu bere.

— Este în regulă, am spus, fără să mai ţin cont de prezenţa lui Hellen, cu toate că Otto nu mă abordase niciodată în chestiuni de „afaceri” faţă de ea.

— Vă mulţumesc mult! Şi-i explică Hélènei: L-am rugat pe Ol să se intereseze de un pliant în engleză despre Muzeul Satului, ca să-l ducem Marthei.

Hellen îmi turnă, ca la comandă, o întreagă poveste cu această Martha, o pasionată colecţionară a tot felul de pliante din toate oraşele lumii. Fapt este că din atitudinea lui Otto dispăruse orice urmă de crispare. Completându-se unul pe celălalt referitor la unele amănunte minore, manifestau o nonşalanţă de-a dreptul uimitoare şi chiar o anumită bună dispoziţie, la care ţineam să mă fac părtaş, furnizându-mi din când în când explicaţii ba despre Martha, ba despre fostul ei soţ, ba despre cel actual.

O dată încheiată această discuţie, Otto a chemat chelnerul la plată, dar în loc să coboare la bar, au urcat ca doi soţi, care ştiu ce înseamnă măsura, în camera lor, urându-mi pe coridor noapte plăcută. Le-am mulţumit întorcându-le urarea şi am intrat în camera mea. Pentru că altceva decât s-o aştept pe Suzanne să se întoarcă de la cocteil n-aveam ce face.

„La dracu’! am spus, ce pot însemna toate acestea?”

Incertitudinea, mai ales în asemenea momente de paroxism, este lucrul cel mai crud cu putinţă! îşi întăriseră alibiul trecând pe la recepţie pentru a lua cheia... Şi am început să mă frământ, elaborând o ipoteză după alta, să-mi crape capul, chiar aproape la propriu.

— Ol! Ol! mă trezi Suzanne, zgâlţâindu-mă.

Când naiba venise? Era lângă mine în pat, în cămaşa de noapte!...

— ...Hai repede, mama la telefon!

Dintr-o săritură am fost în partea cealaltă a patului luând receptorul din mâna Suzannei.

— Mă simt foarte rău, spuse mama cu o voce întretăiată, recunoscându-mi glasul. A venit doctorul. De data aceasta e ceva foarte grav! Ia maşina Suzannei şi vino repede acasă!

— Da, mamă, da! am spus eu speriat. Vin îndată! Uite, am plecat!

— Suzanne, cheile! i-am cerut eu în panică, în timp ce îmbrăcam pantalonii peste cei de pijama.

A avut o clipă de ezitare.

— Cheile de la maşină, tu n-auzi? am spus eu ţipând.

Suzanne a scos cheile din poşetă şi eu, înhăţându-le.

m-am repezit spre uşă, îmbrăcând cămaşa din mers. Ştiam ce înseamnă crizele mamei, suferind de inimă, una dintre ele putea să-i fie fatală.

O dată ajuns în stradă, din câţiva paşi am fost la maşină şi am demarat în fluierat de cauciucuri, băgând în draci întreaga herghelie de cai a motorului. Ceasul din dreapta bordului arăta ora două şi un sfert, nu cred că am pierdut mai mult de cinci minute cu drumul.

Când am dat buzna pe uşă, mama umbla în barul bibliotecii, iar pe canapea stăteau colonelul Dumitru, Pascu şi Vlad, având cafele aburinde în Ţaţa.

Am râs ca un ceainic din care dă apa în clocot.

— Luaţi loc! îmi arătă colonelul Dumitru propriul meu fotoliu.

— Bei şi tu? mă întrebă mama, aducând pahare şi o sticlă pe care o ţineam doar pentru sufleţelul meu.

— Mă scoli cu o asemenea voce din somn şi mă mai întrebi încă?

— Bine, atunci ai grijă tu... – şi mama se retrase discretă.

— Vulpea a venit la coteţ, intră colonelul în subiect. O vulpe cu nume de Suzanne.

— Suzanne? am spus eu surprins.

— De fapt, nici n-are importanţă, a continuat colonelul. Important este că ea a fotografiat, concomitent cu două aparate, proiectul.

— Cu două? am întrebat fără să pricep mare lucru.

— Înseamnă că vrea să-i tragă clapa lui Alex!

— Lui Alex? Nu înţelegeam nimic.

— Celălalt aparat nu poate fi decât în maşină... a continuat Dumitru, fără să mă lămurească cum e cu Alex. De aceea am şi rugat-o pe mama dumneavoastră să vă spună să veniţi cu maşina Suzannei.

— Da, da.

— ...Sau l-a luat cu ea în cameră, sus. Deţinem un atu important, nu trebuie să-l pierdem din mână. Unde aţi lăsat maşina?

— În faţă.

— Suzanne n-are niciun interes, dată fiind situaţia ei, să le sesizeze plecarea dumneavoastră acasă...

Am coborât la maşină, după câteva viraje am oprit pe o stradă puţin circulată. Aplecându-se sub tabloul de bord, căpitanul Vlad meşteri ceva dedesubt şi aparatul de radio ieşi tras pe şine din lăcaşul său. Apoi, dintr-un gol apăru un aparat de fotografiat puţin mai mare decât cel cu care fotografiasem cheile inginerului Dobra.

Când m-am întors la hotel, Suzanne dormea sau se prefăcea numai că doarme.

— E ceva grav? întrebă în timp ce mă dezbrăcam.

— O nouă criză, destul de puternică. A venit medicul, i-a făcut o injecţie... Acum se simte mai bine. La vârsta ei, este şi panica... Când ai venit de la cocteil, că nu te-am simţit?

— Dormeai atât de liniştit... M-am dezbrăcat încet să

nu te trezesc.

De data aceasta m-am ţinut tare, am adormit pe furate şi am simţit imediat când a început să se îmbrace; în scurt timp m-am convins că dispăruse din cameră.

Se făcuse şapte, să fi sunat chelnerul să-mi aducă cafeaua! Ştia foarte bine, eram de aproape o lună împreună, că dimineaţa, mai întâi şi mai întâi, beau o cafea neagră cu o porţie dublă de zahăr. Dar luna de miere luase sfârşit. Eram pregătit pentru orice surpriză.

Se întoarse nu după mult timp, când tocmai făcusem un duş şi ieşeam din baie, cu halatul pe mine.

— Stai jos, Ol, mă invită ea, aşezându-se în fotoliul de lângă fereastră. Vreau să discutăm calm şi în linişte.

— Chiar mă întrebam ce-a fost dispariţia asta a ta matinală.

— Ştii foarte bine ce-a fost!... Fumezi? şi îmi oferi o ţigară.

— Înainte de cafea nu fumez niciodată. Credeam că ai să trimiţi sus o cafea.

— Iartă-mă, de data aceasta mi-a scăpat din vedere.

— Un moment, să sun eu. Şi am sunat înainte să spună ceva. După cum înţeleg, am continuat calm, doreşti o discuţie lucidă.

— Exact!

— Tonul tău puţin înţepat îmi displace. Este ca şi cum m-ai fi găsit astă-noapte c-o femeie în pat!...

— Unde este aparatul! puse ea punctul pe „Îi”.

— Care aparat?

— Ol!...

— Da, care aparat?

— Aparatul fotografic.

M-am dus în camera cealaltă şi am adus Rolley Flex-ul de acolo.

— Poftim! i l-am întins.

Mă privi ca şi cum m-ar fi întrebat: „Îţi baţi joc de mine?”

— Să lăsăm, Ol, teatrul!

Se auziră câteva ciocănituri în uşă. Era chelnerul.

— O cafea neagră, am spus, cu o porţie dublă de zahăr, înăuntru şi nu separat. O cafea care să nu fie numai fierbinte. Şi te rog să mi-o aduci repede, ca să nu-mi tremure mâna la nota de plată. Ai mâncat? am întrebat. Întorcându-mă spre Suzanne.

— Nu, şi nici nu vreau.

Am cerut pentru mine ouă la pahar şi două sticle de pepsi, prevăzând că o să-mi fie gura uscată.

— Spuneai ceva…

— Era un aparat fotografic în maşină, pe care nu l-ai putut lua decât tu! şi mă privi drept în faţă.

Trebuie s-o joc până va spune singură tot.

— Un aparat?

— Ol, să vorbim deschis!

— Sunt adeptul unor asemenea discuţii şi cred că în acest sens n-ai nimic să-mi reproşezi!

Acum rolurile se inversaseră: spălam eu şoricelul.

— Ştiu tot ce s-a întâmplat între tine şi Otto…

— Ştiai?

— Da. Mi se spusese să mă prefac că nu ştiu nimic.

— Şi-ai reuşit!

— Nu despre asta e vorba!

— De ce nu? Sunt de-a dreptul stupefiat să aflu! începu să se enerveze, dar se stăpâni. Aprinse o nouă ţigară şi din nou îmi oferi pachetul ei cu ţigări.

— Nu, nu, mulţumesc, am refuzat.

Suzanne rămase câteva clipe tăcută, privindu-mă concentrat. Reluă, hotărându-se:

— Cheile realizate după fotografiile făcute de tine mi-au fost date aseară şi eu am fotografiat ce trebuia. Dacă te-ai gândit că, punând mâna pe aparatul fotografic, ai să poţi să-l determini pe Otto să-ţi îndeplinească anumite condiţii, ai greşit!

— De ce? am întrebat-o după o pauză.

— Pentru că nu sunt femeia bogată în care te-am făcut eu să crezi.

Trebuia să câştig timp.

— Nu, nu despre tine este vorba. Sinceritatea ta

reclamă sinceritate. Încetând de-a mai fi un mister, femeia devine un simplu bun de consum. Iar tu nici n-ai fost deloc un mister, n-ai fost ce se cheamă o fortăreaţă!

— Nu-i adevărat! Nu te cred!

Chelnerul bătu la uşă, aducând cele comandate.

— Ai vrut să fii cu orice preţ cinic! spuse când am rămas din nou singuri. Poate o merit... Dar să nu-mi spui mie... Nu, nu sunt femeia care poate fi părăsită! Chiar dacă n-am fost o fortăreaţă pentru tine. Şi aceasta pentru că, într-adevăr, mi-ai plăcut, nuanţă Suzanne şi genele ei clipiră tendenţios.

— Subiectul era parcă altul?!... i-am reamintit sorbind din cafea şi aprinzându-mi o ţigară. Din propriul meu pachet; în altele nu mai aveam pic de încredere.

— Da, vreau aparatul înapoi.

— Mă mir că n-ai recurs încă la gesturi definitive! Cu un pistolet delicat şi micuţ, făcut special pentru mânuţa ta atât de fină, cu degete de pianistă, subţiri şi prelungi!

— Termină, Ol!

— Ori aceasta este treaba lui Otto?

— Cu acest aparat vom scăpa de griji toată viaţa!

— N-am înţeles. Te-a împuternicit Otto să urci preţul? Este o chestiune pe care prefer s-o discut numai cu el.

— Cu mine discuţi! Cu el n-ai ce vorbi.

— Iar n-am înţeles.

— Acest aparat este afacerea mea personală.

— Cum personală?

— Absolut personală! Otto a primit clişeele de care avea nevoie. Acestea le-am făcut pentru mine. Este afacerea mea. Şi eu îţi ofer jumătate din cât voi lua. Nu poţi să te îndoieşti că n-o să mă ţin de cuvânt. La drept vorbind, sunt la discreţia ta. Dacă Otto va afla vreodată, indiferent când, că am făcut două rânduri de clişee... înseamnă că a doua zi voi dispărea.

Am rămas tăcut.

— Vrei mai mult de jumătate! Fie, mai mult.

Am sorbit din ceaşcă ultimul strop de cafea şi mi-am

aprins o nouă ţigară.

— Gândeşte-te cât am riscat! Gândeşte-te că trebuie să plasez clişeele!... Alt risc! Alte riscuri!

Şi, deodată, în timp ce ducea ţigara la gură, aceasta începu să tremure şi mâna ei căută braţul fotoliului.

— Da, este ceea ce mi-a fost teamă când am văzut că aparatul lipseşte. Întâi, telefonul mamei tale... Apoi cheile maşinii... Am presimţit ceva, dar n-am putut să nu ţi le dau. Am înţeles, nu depinde de tine.

Nu mi-a convenit un răspuns, am zâmbit ironic.

— Clar, totul este sfârşit. Ol, spune-mi cel puţin unde şi când am greşit. Când ai aflat cine sunt?

— N-are niciun sens.

— De ce să n-aibă?! Cel puţin să ştiu unde şi când am greşit.

— N-ai greşit de prea multe ori.

— Ce anume ţi-a dat de bănuit?

Mă aşteptam că lucrurile vor lua o întorsătură dramatică, chiar melodramatică, Suzanne o să intre în panică, implorându-mă s-o ajut... Nu, ea stătea lucidă şi, într-un fel, calmă; înfrântă, dar nu zdrobită. Era şi mândria feminină aici, Suzanne ştia cât valorează ca femeie. Nu aveam voie să forţez nota şi i-am făcut pe plac:

— Mi s-a părut, în primul rând, cam dubioasă întâmplarea de la „Palace Girls”... Cu toate că putea fi perfect normală. Şeful de sală a avut de plasat destui clienţi la masa ocupată de mine, el vă aştepta însă pe voi. Şi apoi prea erai frumoasă, prea liberă!...

— Asta-i tot?

— M-ai întrebat ce greşeli ai făcut. Neînsemnate, aş spune. Topografia vilei din Tils o cunoşteai la perfecţie, şi tu te-ai integrat destul de bine în rolul de bogătaşă. Greşelile tale au constat tocmai în aceea că nu erai ceea ce voiai să pari. Aşa am bănuit adevărul. Nu mai era o intuiţie, ci o bănuială! Toate celelalte – invitarea acasă, sub pretextul coniacului, plecarea lui Otto şi a Hélènei...

— De ce n-aş fi fost o femeie mai libertină?... Prin poziţia mea materială, divorţată fiind...

— Totul era destul de plauzibil... Când înotam în piscină, tu simţeai însă aceeaşi plăcere ca şi mine... Or asta nu mai era în regulă!...

— Sunt o fire veselă, exuberantă...

— E adevărat. Dar prea savurai descompunerea mişcărilor în oglinzile piscinei!

— Voiam să te anim!

— Nu, având toate acestea la dispoziţie zi de zi, ele trebuiau să-ţi fie cât se poate de indiferente.

— Te montam în acest sens!

— Simţeai sincer plăcere! Şi apoi, tu eşti o femeie căreia îi place să se îmbrace... Şi încă destul de scump. Câteodată voiai să-mi demonstrezi că ai renunţa cu cea mai mare uşurinţă la toate... Trebuie să dispui de posibilitatea de a-ţi procura luxul pentru a-l putea dispreţul cu adevărat! Sigur, sunt chestiuni subiective... Ai fost salutată foarte respectuos de către poliţistul din Tils, dar nici el şi nici proprietarul restaurantului nu s-au comportat ca faţă de o bogătaşă autentică. Femeia de serviciu a vecinului de vizavi s-a uitat cu un anumit interes la maşină şi n-ar fi trebuit s-o facă dacă ar fi văzut zi de zi Lamborghini Espada intrând şi ieşind din garaj.

— I-am spus odată lui Otto că nu eşti ceea ce vrei câteodată să pari. Şi iată-ne în mâinile tale.

— Nu într-ale mele. Da, spune! am îndemnat-o să continue.

— Ce rost mai are?! Ceea ce contează acum este că am douăzeci şi nouă de ani şi că voi fi, la plecarea de aici, o fostă femeie. Dacă voi fi.

— Mai există o şansă. Pentru tine, am subliniat eu. mai există o şansă.

Mă privi cu interes:

— Mai pot avea eu oare o şansă?

— Pentru ce oră a fost fixată plecarea?

— Pentru ora două.

— Ai auzit ceva despre nişte fotografii făcute de o fată pentru un inginer francez?

— Da, Otto mi-a spus că a trebuit să plătească o

groază de bani pentru optsprezece planşe. Şi când colo, aşa cum i-ai zis tu, fata a făcut treizeci şi opt de clişee.

— Otto n-a plătit niciun ban! Inginerul a fost asasinat, aşa a ajuns la Otto pelicula.

— Asasinat, spui? întrebă ea cu surprindere.

— Exact! Unde-i această peliculă?

— Nu ştiu. Sincer îţi spun, nu ştiu.

— Iată ce trebuie să faci pentru a te disocia de el: când te întâlneşti cu Otto, acum, dimineaţă... De preferat după ora nouă. Rămânem în cameră, îl lăsăm să ne caute el. Dacă vine înainte de nouă, amâni convorbirea. Îi mărturiseşti apoi cu temere în glas că ţi s-a părut oarecum suspect dosarul proiectului. Crezând însă că este doar o impresie şi fiind încă sub presiunea momentului, n-ai spus azi-noapte nimic. Otto o să te întrebe ce anume ţi s-a părut suspect, iar tu ai să-i răspunzi că prea erau noi şi curate copertele, planşele prea neatinse.

— Am înţeles, spuse încet Suzanne. Dosarul fotografiat" a fost pregătit special pentru noi! Ceea ce vă interesează sunt clişeele făcute de fată. Le vreţi înapoi.

— Exact!

— Şi căpătaţi pe deasupra încă o probă.

— Probe sunt suficiente pentru voi toţi! Tu, de pildă, ai să te poţi admira într-un film, făcut în timp ce fotografiai concomitent cu două aparate planşele din dosarul proiectului.

— Ce mi se oferă în schimb?

— Numai cu condiţia găsirii peliculei care ne interesează, plecarea din ţară. În momentul în care pelicula este în mâinile noastre, te urci în maşină şi pleci.

— Bine. O să fac tot ce-mi stă în putinţă. În niciun caz însă n-o să plec cu maşina. Vreau să se creadă că am reuşit să scap ca prin minune. Cu maşina e neverosimilă fuga. Voi lua primul avion. Indiferent unde: Atena, Paris, Copenhaga... Primul avion. Din lucruri, doar strictul necesar. N-aş putea aştepta la aeroport? Te rog în acest sens... Dacă... ai vrea... Ar părea mai plauzibilă fuga.

Venisem la întâlnire cu douăzeci de minute înainte,

mai trecuse aproape o jumătate de oră peste cea stabilită, epuizasem de-acum toate consideraţiile făcute la adresa propriei mele persoane, crezând că am încurcat străzile Polonă cu Romană, când maşina colonelului Dumitru a oprit să mă ia. M-am urcat repede în spate, alături de căpitanul Pascu, care pufni pe înfundate în râs.

Drumul n-a durat decât foarte puţin. Străbătând o anumită distanţă pe jos, am intrat pe rând, la interval de câteva minute, într-un bloc cu puţine etaje. Liftul ne-a depus la al patrulea, am coborât încet pe scări, ceva mai jos de al treilea, în aşa fel decât să putem ţine sub observaţie uşa apartamentului numărul 3, închiriat de firma reprezentată de

Mark Dominic.

După un minut sau două a urcat o poştăriţă cu o geantă mare agăţată de umăr, şi acţionă soneria.

În scurt timp, o voce de bărbat întrebă: „Cine-i?”, poştăriţă răspunse şi Mark Dominic întredeschise prudent uşa. Înmânându-i câteva scrisori sosite pe numele firmei, poştăriţă îl rugă să-i semneze de primire, Mark Dominic nu mai avea de ce să se teamă, ieşi în prag, luă pixul şi condica, numai că de sub aceasta din urmă apăruse fulgerător un pistol.

— Tăcere! îi făcu „poştăriţă” semn să nu scoată o vorbă.

A fost clipa în care au intervenit colonelul Dumitru, Pascu şi un alt ofiţer.

Totul se desfăşurase atât de rapid şi într-o linişte atât de perfectă, încât mi s-a părut ireal.

Pătrunzând în apartament, am recunoscut-o în poştăriţă pe Aura. Rămase în vestibul cu Mark Dominic, pe care îl ţinea la respect cu pistolul.

Abia în camera a doua, de după o uşă deschisă cu aceeaşi prudenţă, apăru o draperie neagră. Fu dată brusc la o parte.

— Mâinile sus! ordonă colonelul.

Şi el, şi Pascu inundaseră încăperea cu o lumină orbitoare. Otto ieşi primul pe uşă. Dând cu ochii de mine,

se opri stupefiat locului.

— Fantastic! exclamă el şoptit şi, în aceeaşi secundă, ofiţerul care rămăsese în cameră îi prinse mâinile în două cercuri subţiri de metal sclipitor.

Apăru aproape imediat Alex; faţa lui de ascet părea strânsă într-o menghină – fusese făcut inofensiv în laborator încă. În vreme ce erau percheziţionaţi, Aura îl aduse din vestibul pe Mark Dominic.

Nu fusese rostit niciun cuvânt, totul se petrecea ca într-un film mut, poate tocmai de aceea impresia de ireal continua să mă domine. Când din laborator se auzi vocea colonelului Dumitru:

— Este în regulă! îşi anunţă el subalternii.

Se întoarseră, aşteptându-l.

Apăru ţinând o peliculă de mărimea unei scobitori aproape şi se adresă arestaţi lor:

— Eraţi contrariaţi, nu, că nu găseaţi imaginile acestea pe filmul făcut azi-noapte de Suzanne?! Nici nu le puteaţi găsi! Ce-a fotografiat ea a fost special pregătit pentru voi. Iar aici, continuă colonelul, arătându-le pelicula, câteva planşe ale instalaţiei achiziţionate de noi! Achiziţionate de la firma pe care Mark Dominic o fură de câţiva ani buni în complicitate cu voi!

Rămaseră tăcuţi şi, lăsând capetele în pământ, îşi feriră privirile.

Ca şi cum şi-ar fi adus aminte brusc de ceva, Otto a ridicat capul şi s-a uitat ţintă spre mine. Am vrut să spun ceva cam în genul: „Ei, şefule, dacă-i pe jucate, pe jucate să fie!”

Dar n-am zis nimic, ci doar am zâmbit; vă imaginaţi şi singuri, mă simţeam ca la sânul Mariei Magdalena mirosind a Mitsuko.

Bucureşti, octombrie, 1970.

CUPRINS

De la o contravenţie la legea circulaţiei 5

„Vreţi să vă spun ce conţin buzunarele dumneavoastră?” 12

Când se ridică probleme de umanizare 25

În jurul tinichelei legate de coadă 46
Căpitanul număra mereu până la nouă 71
Pe cont propriu 87
Goodbye, Janette». 113
O nouă parte interesantă 141
Cu cărţile pe faţă 163
De când „trei aşi” sunt mai mici decât
„Două perechi”?! 197
Suzanne, Lamborghini Espada şi eu 237
Editor: VALENTIN NICOLAU Tehnoredactare computerizată: LUMINIŢA CATAN/X
Apărut 2000. Bucureşti
Timbrul literar se varsă în contul Uniunii Scriitorilor din România nr. 45.10.10.32, BCR – sector L Bucureşti

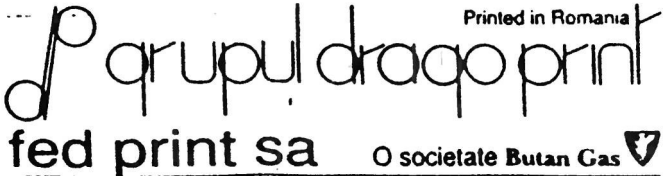

B-dul Tudor Vladimirescu. nr. 31, sector 5. Bucureşti. ROMÂNIA Telefon. 335.93J 8: 335.97.47 Fax: 337.33.77

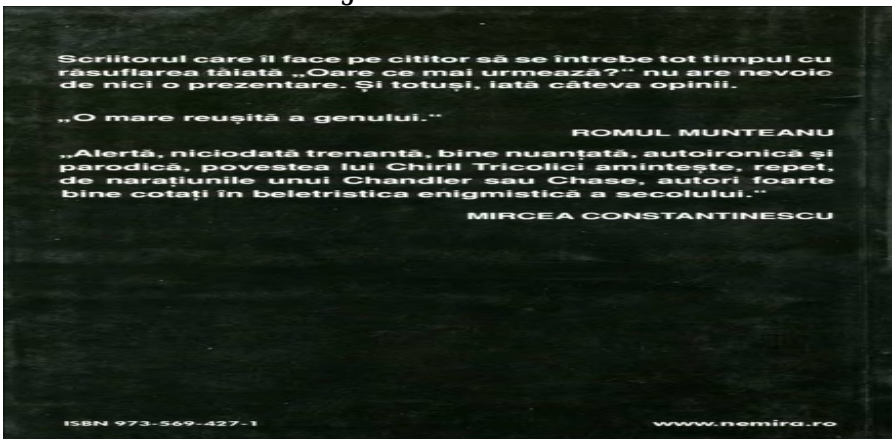

Scriitorul care îl face pe cititor să se întrebe tot timpul cu răsuflarea tăiată „Oare ce mai urmează?" nu are nevoie de nici o prezentare. Și totuși, iată câteva opinii.

„O mare reușită a genului."

ROMUL MUNTEANU

„Alertă, niciodată trenantă, bine nuanțată, autoironică și parodică, povestea lui Chiril Tricolici amintește, repet, de narațiunile unui Chandler sau Chase, autori foarte bine cotați în beletristica enigmistică a secolului."

MIRCEA CONSTANTINESCU

ISBN 973-569-427-1

www.nemira.ro